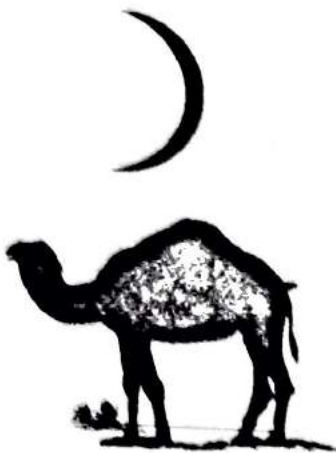

کتیپخانەى پەيق

كىمياگەر

پاولو كۆيلو

ومرگنپانى سىروان مەحمود

ناوہندی روٹنبری و ہونہری نندیشہ

بہ پڑوہہری ہونہری: باسم رہسام

ناوی کتیب: کیمیاگر

ناوی نووسہر: پاولو کویلو

وہرگیڑانی لہ ٹینگلیزییہوہ: سیروان مہمود

بابہت: پومان

توبہتی چاپ: دووہم ۲۰۱۴

چاپخانہ: پہنجرہ

تیراژ: (۱۰۰۰) دانہ

نرخ: (۵۰۰۰) دینار

ژمارہی سپاردن: لہ بہ پڑوہہرایہتی گشتی کتیبخانہ گشتیہکان

ژمارہ (۱۷۷۲) سی سالی (۲۰۱۴) سی پیدراوہ .

ISBN: 978-1-63068-976-6

نہم کتیبہ لہم سہرچاویہوہ کراوہ بہ کوری:

Paulo Coelho, The Alchemist
Published by: Harper Collins, 2012

ناوہندی روٹنبری و ہونہری نندیشہ/نندیشہ بڑ چاپ و ہلوکرینہوہ
سلیمانی-شہقامی مہولہوی-تہلاری سیروانی نوی-نہومی چوارہم

www.endeshe.org ● andesha.library@yahoo.com
<http://www.facebook.com/Andeshacenter>

07501026400

کتیخانہ پریق

تئینپی نووسەر

کتیبخانه‌ی پەییق

له یادمه نامه‌یه‌کم له بلالوکه‌ره‌وه‌ی ئەمەریکی، هارپەر ھۆلېتس-هۆ
بۆ ھات، کە نووسرا بوو «خویندنه‌وه‌ی کیمیایگەر وەک ئەو ھوو
لەشەبەقدا بە ئاگابیییت و خۆرھەلاتن ببینی، لە کاتیگدا ھیشدا باقی
جیھان لەخەودان.» چوومە دەرەو و لەبیری خۆمدا گوتم، «کەواتە
کتیبەکەم وەردەگیردری!» لەوکاتەدا، سەرەرای ئەو ھەموو دەنگەش،
کە پێیان دەگوتم ئەو کارێکی مەحالە، لەمەلانی ئەویدا ھووم،
وەک نووسەر بیگوزەرینم و دواي پەرەوی خۆم بکەوم.

وردەوردە خەونەکەم بوو و واقع. دەیان، سەدان، ھەزاران و
میلیۆنان تیراژ لە ئەمریکا فرۆشران. پۆژیک پۆژنامە‌نووسیگی بە‌پازیلی
تەلەفۆنی بۆ کردم و گوتی سەرۆک کلینتۆن لەکاتی خویندنه‌وه‌ی
ئەو کتیبەدا وینە‌ی گیراوه. پاش ماوہ‌یەک، کاتی لە تورکیا ھووم،
گوڤاری قانیتی ھەیرم کردەو و بینیم جولیا پۆبیرتس پایگە‌پاندووه،
کە بەخویندنه‌وه‌ی کتیبەکە زۆر ئاسوودە‌بوو. بەتەنیا لەشەقامێکی
مایامیدا دەپۆیشتم و گویم لەکچیک ھوو بە‌دایکی دەگوټ، «دەبێ
کیمیایگەر بخوینیتەو!»

کتیبەکە بۆ ٧١ زمان وەرگیردرا، لەجیھاندا ٦٥ ملیۆن کۆپی
لیفرۆشرا و خەلکیش دەستیان بە‌پرسیارکردن کرد: «تۆ بۆچی
نەتیبیەک لە‌پشتی سەرکەوتنیکی ئاوا گە‌ردەو ھەبێ؟» تاکە
وہ‌لامی راست ئەوہ‌یە، کە خویشم نازانم. ئەوہ‌ی دە‌یزانم ئەوہ‌یە،
کە ھەر بە‌شیوہ‌ی سانتیاگو شوان، دەبێ ئاگاداری داستانێ

تایبه تی خۆمان بین.

داستانی تایبه تی چیه؟ به ره که تی خودایه، ئه و پاره وه به، که
 خودا له سه ره وهی بۆت هه لده بژیرئ. هه ر کات شتیک ده که یه، که
 پرمان بکات له په رۆشی، دوا ی داستانی خۆمان ده که وین. به هه ر حال
 هه موومان غیره تی ئه وه مان نییه پووبه پووی خه ونه کانمان ببینه وه.
 بۆ؟

له به ر چوار ته نگوچه له مه. یه که م، هه ر له مندالییه وه پیمان
 ده گوتری، ئه وه ی ده مانه ویت بیکه یه مه حاله. به م فیکره یه وه که ویه
 ده بین، له گه ل زیاد بوونی ته مه نیشدا، کینه و ترس و گونا هیش زیاد
 ده که ن. ئیدی کاتی دئ، ئه و داستانه تایبه تییه له قوولایی پووماندا
 ده نیژری و ده بیته شتیک نادیار، به لام هیشتا بوونی هه یه.

ئه گه ر ئازایه تی به دوو که وتنی خه ونه که مان هه بی، ئه و پووبه پووی
 دوو م ئاسته نگ ده بینه وه: خۆشه ویستی. پیده زانین چیمان گه ره که،
 به لام ده ترسین له کاتی به جیه یشتنی هه موو شتیک بۆ شوینکه وتنی
 خه ونه که ی خۆمان، که سانی چوار ده ورمان ئازار ده یه. نازانین
 خۆشه ویستی ته نیا ته وژمیکی به هیژتره و ئه و که سانه ی به راستی
 شادی ئیمه یان ده وئ، ئاماده ن یاوه ری گه شته که مان بکه ن.

کاتی خۆشه ویستی وه ک هانده ری قبول ده که یه، پووبه پووی
 سییه م کۆسپ ده بینه وه: ترسی به ره نگاریوونه وه ی ئه و شتانه ی
 له پاره وه که ماندا تووشی ده بین. ئه وانه ی له پینا و خه ونه کانماندا
 ده جه نگن، به نه هاتنه دی زۆر زیاتر ئازار ده چیژن، چونکه ئیدی
 ناتوانن پۆرشه که ی پیشوویان به کاریینن، «ئاه، نامه وئ ئه و شته
 به دی بینم.» ده مانه وئ پی بگه یه و ده شرانین هه موو شتیکمان
 له پینا ویدا خستوو ته مه ترسییه وه، سه ره پای ئه وه ش، که ته ولوی
 دلشمان له گه شته که دایه، ده زانین پاره وری داستانه تایبه تییه که له هه یه

کتبخانه ی پریق

پینگه یه کی تر ئاسانتر نییه . لئی ده بی ئیمه ی جهنگاوهری پرووناکی
ئاماده بین له ساته سهخته کاندای ئارام بگرین و بزانی گهر دوون
له به دی هینانی خه ونه که ماندای یارمه تیمان ده دات، گهر چی ناشزانی
به چ شیوه یه که .

له خۆم ده پرسم: ئایا به زین گرنه؟ باشه خۆ گرنه بی یا نا،
هر پرووده دات. کاتی بۆ یه که مجار ده ست به جهنگ ده که یین له پیناو
خه ونه کانماندا، بیته زموونین و چه ندین هه له ده که یین. به لام له گه ل
ئه وه شدا، نهینی ژیان ئه وه یه، که هه وتجار بکه ویت و هه شتجار
هه ستیه وه .

ئه ی بۆ هینه گرنه دوا ی داستانی تایبه تی خۆت بکه وی،
له کاتی که خه لکانی دیکه زیاتر ئازاری پیچیتن؟ چونکه جاریک
له جاران به سه ر شته کانماندا زال بووین و هه میشه ش ده توانین به شیوه ی
ئه وجاره بین - ئیمه پرین له هه ستیکی خۆشی و باوه پیکی مه زنتر.
له بیده نگه دلماندا ده زانی، که به نرخیی خۆمان بۆ په رجووی ژیان
ده سه لمینین. هه ر پۆژ و هه ر کاتر می ریک به شیکه له جهنگه باشه که .
به خۆشی و په رۆشییه وه ده ست به ژیان ده که یین. په شوکان و ئازاری
چاوه پوانه کراو، زۆر خیراتر له و ئازارانه تیده په پرن، که به پوالةت
هه مواره کرین؛ ئازاره پوالةتییه کان بی ئه وه ی تیبینییان بکه یین،
بۆ چه ندین سال ده میننه وه و ورده ورده پۆحمان ده خۆن، تا ئه و
کاته ی وامان لیدی ناتوانین خۆمان له م تالاره ئازاد بکه یین و له باقی
ژیانماندا له گه لمان ده میننه وه .

به شوینکه وتنی خه ونه کانمان و به کاربردنی ته وای وزه ی
خۆشه وستییمان بۆ مه شکردن له سه ری و ژیان له گه ل برینه کانمان
بۆ ماوه ی چه ندین سال، له ناکاو بۆمان ده رده که وی ئه وه ی هه میشه
ئاره زویمان کردوه له به رده مماندایه و چاوه پیمان ده کات، په نگه

هەر له سبهیدا بئ. ئەوجا چوارەم تووشی دیتە پیشی: ترسی به واقعکردنی ئەو خەونەى تەواوی ژيانمان لە پیناويدا جەنگیوین. ئۆسکار وایلد گوتوویه تی، «هەموو مرۆڤی ئەو شتە دەکوژی، کە ئارەزووی دەکات.» ئەوەیش وتەیهکی راستە. ئەگەری ئاسان بە دیهینانی ئەوەی گەرەمانە، پۆچی مرۆڤی ئاسایی پردهکات لە تاوان. تەماشای ئەو کەسانەى چوار دەورمان دەکەین، کە لە بەراستیکردنی حەزەکانیان شکستیان هیناوه و ئیمەش پیمان وایە شایانی ئەوە نین بە ئارەزووەکانی خۆمان بگەین. لەیادی دەکەین بەسەر چەند تەنگوچە لەمەیه کدا زالبوین، بەرگەى چ ئازاریکمان گرتووه و کۆلمان لەچی داوه، تا بە ئێره گەشتووین. چەندین خەلک دەناسم، کە کاتی داستانى خۆیان لە دەستدا بووه، چەند هەلەیهکی گەمژانەیان کردووه و هەرگیز نەیان توانیووه بە ئامانجەکیان بگەن، گەرچی تەنیا هەنگاوێکیش لێوهی دووربوون.

ئەمە ترسناکترین ئاستەنگە، چونکە بەشیوەیهک لەشیوەکان، سیمایهکی پیروزی هەیه: دەستبەرداربوونی شادی و سەرکەوتن. بەلام ئەگەر شایانی ئەوە بئ، کە لە پیناويدا جەنگیویت، ئەوا دەبیتە ئامیرێکی خودا، یارمەتی پۆچی جیهان دەدەیت و تێدەگەیت بۆچی لێرهیت.

کتیخانہٴ پیق

بہشی پیکہم

کتیبخانه‌ی په‌یق

کورپه‌که ناوی سانتیاگو بوو، زه‌رده‌په‌رپوو کاتی له‌گه‌ل می‌گه‌له‌که‌ی
گه‌یشته‌ کلێسه‌ چۆله‌که‌، ماوه‌یه‌کی ژۆرپوو بانه‌که‌ی پووخابوو،
دارچناریکی گه‌وره‌ش له‌شوینی ژووری که‌لوپه‌له‌ پی‌وژده‌کانی جاران
هاتبوو ده‌ره‌وه‌.

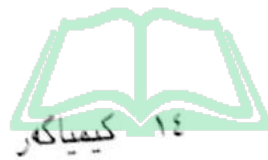
بریاریدا ئه‌و شه‌وه‌ له‌وێ به‌سه‌ربه‌ری، چاوه‌پێیکرد تا هه‌موو
مه‌رپه‌کان له‌ده‌روازه‌ وێرانه‌که‌وه‌ پۆیشتنه‌ ژووری، پاشان هه‌ندیک
سیری دانا، تا مه‌رپه‌کان نه‌توانن به‌شه‌و بپۆنه‌ ده‌ری، گورگ
له‌و هه‌ریمه‌دا نه‌بوو، به‌لام جاریک یه‌کیک له‌ناژه‌له‌کان ونبووو
و کورپه‌که‌ش ته‌واوی پۆژی دواتری به‌گه‌ران به‌دووی ئه‌و مه‌رپه‌دا
به‌سه‌ربردوو.

زه‌وییه‌که‌ی به‌ چاکه‌ته‌که‌ی سرپی و پالکه‌وت، ئه‌و کتیبه‌ی وه‌ک
سه‌رین به‌کاره‌ینا، که‌ تازه‌ له‌خویندنه‌وه‌ی ته‌واو بوو، به‌خوی
گوت، که‌ ده‌بی له‌مه‌ودوا کتیبی نه‌ستوورتر بخوینیته‌وه‌: دره‌نگتر
ته‌واو ده‌بن و به‌کاره‌ینانیشیان وه‌ک سه‌رین ئاسووده‌به‌خشته‌.

هیشتا تاریک بوو کاتی به‌ئاگا هات، سه‌ری بۆ ئاسمان هه‌لبیری
و له‌بنمیچه‌ نیمچه‌پووخواه‌که‌وه‌ نه‌ستیره‌کانی ده‌بینی.

له‌بیری خۆیدا گوتی، ده‌مویست که‌میک زیاتر بخه‌وم. هه‌ره‌مان
خه‌ونی هه‌فته‌ی پیشووی بینیبوووه‌، جاریکی تریش به‌ر
له‌کۆتاییهاتنی خه‌ونه‌که‌، خه‌به‌ری بوو، بوووه‌.

هه‌ستا، گۆچانه‌که‌ی هه‌لگرت و ده‌ستیکرد به‌پادانی ئه‌و مه‌رپه‌ی

کتبخانه ی په یق

هیشتا خه وتبوون. تیبینیکرد له گه ل خه به ربوونه وهی خویدا، ژورینه ی
ناژله کانیش ده ستیان به جووله کرد. هر ده تگوت وزه یه کی نهینی
ژیانی نه می به می مه په کانه وه به ستووه ته وه، نهو مه پانه ی دوو سالی
رابدووی له گه لدا به سه ربردبوون و بردوونی بو گونده کان تا خواردن
و ناویان بو بدوژیتته وه. به بوله گوتی، «هینده پیم راهاتوون،
که په نگه به خشته ی کاره کانم ناشنا بووین.» بو ساتی بیري
له وه کرده وه و پیی وابوو، په نگه به پیچه وانه وه بی: ده شی نه م
به خشته ی کاره کانی مه په کان راهاتبی.

چند دانه یه کیان دره نگر خه به ریان بووه وه. کوپه که گوچانه کی
له یه ک به یه کیانه وه ژه نی و هر یه که یانی به ناوی خویه وه بانگکرد.
همیشه باوه پی وابوو مه په کان له قسه کانی تیبگه ن. هر بویه
هه ندیکجار نهو به شانه ی کتبه کانی بو ده خویندنه وه، که سه رنجی
خوییان پاکیشابوو، یان باسی نهو ته نیایی و شادییه ی بو ده کردن،
که شوان له کیلگه کاند پووبه پووی ده بیتته وه. هه ندیکجار تیبینی
له سه ر نهو شتانه پیده گوتن، که لهو گوندانه ی به جییه یشتبوون،
بینیبوونی.

به لام لهو چند پوژده ی دوایدا ته نیا باسی یه ک شتی بویانده کرد:
کیژیک، که کچی بازرگانیکه و لهو گونده ده ژی، که نهوان له نزیکه ی
چوار پوژدا ده یگه یشتنی. ته نیا یه کجار بو نهو گونده پویشتبوو،
نهویش سالی رابدوو بوو. بازرگانه که سه رکاری دوکانیکی وشکه
بوو، هه همیشه داوایده کرد مه په کان له به رده می خویدا ببردینه وه،
بهو شیوه یه ش بوار نه ده بوو فیلی لیبرکی. هورپییه ک باسی نهو
دوکانه ی بو کوپه که کردبوو، نهویش مه په کانی بردبوو بو نهو.

کورپە که به بازرگانه کهی گوت، «دهمهوی هه‌ندیک خووری
بفرۆشم.»

دوكانه که جه‌نجالبوو و بازرگانه‌که‌ش داوای له‌کورپه‌که‌ کرد تا
پاشنیوه‌پۆ چاوه‌پێکا. به‌و شیوه‌یه‌ش کورپه‌که‌ له‌نزیك دوكانه‌که‌
دانیشته و کتیبیکێ له‌جانتاکه‌ی ده‌رهینا.

ده‌نگی کچیک له‌پشتیه‌وه‌ گوتی، «نه‌مه‌زانی شوانه‌کانیش
خوینده‌واریان هه‌یه‌.»

کچه‌که‌ له‌هه‌ریمی ئەنده‌لوسیادا نمونه‌یی بوو، خاوه‌ن قژیکی خاو
و جووتیک چاو بوو، که به‌شیوه‌یه‌کی ئالۆز داگیرکاره‌ مووره‌کانی
بیرده‌خسته‌وه‌.

کورپه‌که‌ له‌وه‌لامدا گوتی، «به‌لام ئەوه‌نده‌ی له‌مه‌رپه‌کان فیرده‌بم،
له‌کتیبه‌کانه‌وه‌ فیڕ نابم.» له‌ماوه‌ی ئەو دوو کاتژمێره‌ی قسه‌ی‌انده‌کرد،
کیزه‌که‌ پێی گوت، که کچی بازرگانه‌که‌یه‌ و باسی ژیا‌نی گونده‌که‌ی
بۆ کرد، که هه‌موو پۆژه‌کان تییدا چوونیه‌کن. کورپه‌که‌ باسی
لادیکانی ئەنده‌لوسیای بۆ کرد و هه‌والی ئەو شارۆچکانه‌ی پێدا، که
سه‌ردانی کردبوون. گۆپانکارییه‌کی سه‌رنجراکێش بوو، له‌قسه‌کردن
له‌گه‌ڵ مه‌رپه‌کانه‌وه‌ بۆ ئەم شیوه‌ گفتوگۆیه‌.

کچه‌که‌ پرسى، «چۆن فیڕی خوینده‌واری بوویت؟»

گوتی، «وه‌ک هه‌موو که‌سیکی تر، له‌خویندنگه‌.»

«ئهی ئەگه‌ر خوینده‌واریت هه‌یه‌، بۆچی شوانی ده‌که‌یت؟»

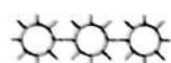
له‌به‌رخۆیه‌وه‌ وه‌لامیکى بۆلاند، که بووه‌ هۆی ئەوه‌ی
خۆی له‌پرسیاره‌که‌ بدزیته‌وه‌. دلنیا‌بوو له‌وه‌ی هه‌رگیز کچه‌که‌
تینه‌ده‌گه‌شت. له‌سه‌ر گۆپانه‌وه‌ی چیرۆکی گه‌شته‌کانی به‌رده‌وام‌بوو و
چاوه‌ موورییه‌کانی ئەویش، پێ له‌ترس و حه‌په‌سان ده‌بوون. له‌گه‌ڵ

کتیپخانه‌ی کیمیاگه پریق

تیپه‌رینی کاتدا، کورپه‌که چه‌زیکرد هه‌رگیز ئه‌و ماوه‌یه‌ کۆتایی
نه‌یه‌ت، ده‌یویست باوکی کچه‌که سه‌رقال ببی و بۆ ماوه‌ی سه‌ن
پۆژان کورپه‌که له‌ویا بهیلتیه‌وه . بۆیده‌رکه‌وت هه‌ست به‌شتیک ده‌کا،
که هه‌رگیز ئه‌زموونی نه‌کردوه‌: خواستی ژیانی هه‌تا هه‌تایی له‌یه‌ک
شویندا. له‌گه‌ل ئه‌و کچه‌ پرچ قازووه‌، هه‌رگیز پۆژه‌کانی دووباره
نه‌ده‌بوون.

به‌لام له‌کۆتاییدا بازرگانه‌که ده‌رکه‌وت و داوای له‌کورپه‌که کرد
چوار مه‌پان بپریتیه‌وه . پاره‌ی به‌کورپه‌که‌دا و داوای لیکرد سالی
داهاتووش بگه‌ریتیه‌وه .

ئێستاش ته‌نیا چوار پۆژی مابوو بگه‌ریتیه‌وه بۆ هه‌مان گوند.
چالاک و له‌هه‌مان کاتیشدا نااسووده بوو، په‌نگه‌ کچه‌که ئه‌وی
له‌یادکردبێ. چه‌ندین شوان به‌ویدا تیپه‌ریون و خووریاں فرۆشتوه .
به‌ مه‌په‌کانی گوت، «گرنگ نییه‌، کچی تر له‌شوینی دیکه
ده‌ناسم.»

به‌لام له‌ناخه‌وه ده‌یزانی به‌لایه‌وه گرنگه . ده‌شیزانی شوانه‌کان،
هه‌ر به‌شیوه‌ی ده‌ریاوان و ده‌ستگیره‌کان، هه‌میشه‌ شارۆچکه‌یه‌ک
ده‌دۆزنه‌وه، که که‌سیکی ئه‌وی وایان لێده‌کات شادی گه‌پانه
بیباکه‌کانیان له‌یادبکه‌ن.

کازیوه بوو، شوانه‌که مه‌په‌کانی به‌ره‌و ئاراسته‌ی خۆره‌که
به‌پێده‌کرد. له‌بیری خۆیدا گوتی، ئه‌وان هه‌رگیز پتویستیان به‌بریاردان
نییه‌. په‌نگه‌ هه‌ر له‌به‌ر ئه‌وه‌ش بێ هه‌میشه‌ له‌نزیك من ده‌میتنه‌وه .
تا که شتی که بۆ مه‌په‌کان گرنگ بوو، خواردن و ئاو بوو.

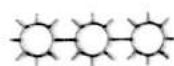
هه نا کورمه که ورتواندیا له وهرگه ی باش بدوژیتته وه، مه پدکان هاوپی
ده وون بهایه، رفته کانیان هه به هه مان شیوه بوون، له گهل
کاترمه وه بهرواله به ناکوتا کانی نیوان خوره لاتن و زهرده پددا؛ هه رگیز
له نه وه ی، لاویش یاندا کتیبیکریان نه خویندوه وه، هه رده ها له وهش
دوژیتته وه به ریشته، که کورمه که باسی دیمه نی شاره کانی بو ده کردن.
ته نیا به خواردن و ناو قایل بوون، له به رامبه ریشدا، میهره بانانه
خووریه که یان، هاوه لیان و - جار چارهش - گوشته که یانیا
ده به خشی.

کورمه که له بیرری خویدا کوتی، نه گهر نه مپو بیم به درنده و
بریار بدم بهک به به کی مه پدکان بکوژم، ته نیا نه و کاته پی
دوران، که زوژینه ی پانه مه پدکه سه رده بیم. نه وان باوه پم پیده که ن
و له یادیانگرووه چون پشت به خویان بههستن، چونکه من بو
دوژینه وه ی خواردن پابه رییان ده که م.

کورمه که سه ری له بیرۆکه کانی خوی سوپما بوو. پهنگه نه و
کلۆسه به ی دارچناره که ی تیدا گه وه بووه، خیوی تیدا بی. وای
له کورمه که کرد بو جاری دووه هه مان خه ون ببینیته وه و به رامبه ر
هاوپی دلسۆزه کانی هه ست به تووپه بوون بکات. که میکی له و شه رابه ی
خوارده وه، که له نیواره خوانی شه وی پیشووی مابووه و چاکه ته که ی
له نزیك خویه وه کو کرده وه. ده یزانی چه ند کاترمیژیکی تر خور
ده چیته ناوه راستی ناسمان و هینده گهرم ده بی، که ئیدی ناتوانی
میگه له که ی به ره و کیلگه کان به ری. نه مه نه و کاترمیژه ی پۆژه،
که ته واوی نیسپانیا له وه رزی هاویندا ده خه ون. گهرماکه تا شه و
ده خایه نی و ده شبی ته واوی نه و ماوه یه چاکه ته که ی هه لبگری. کاتی
ده ستیکرد به گله ییکردن له سه ر نه و باره قورسه ی، بیرری که وته وه
له به ر چاکه ته که یه، که ده توانی به رگه ی سه رمای زه رده په ر بگری.

له بیرى خۆیدا گوتى، ده بى ئاماده ی گۆرانگارى بىن، ته بجا
به قورسى و گهرمى چاكه ته كه ی شادمان بوو.
چاكه ته كه ی ئامانجىكى هه بوو، كۆره كەش به هه مان شىو.
ئامانجى كۆره كه گه شتكردن بوو، پاش دوو سال پۆيشتن به نۆجە
ئەندەلوسىادا، ته واوى شاره كانى هه ریمه كه شاره را بوو بوو. تازىبوو
له سهردانەكه يدا بۆ كچه كه ی پوونبكاتەوه، كه چۆن شوانىكى
ساكار ده توانى بخوینیتەوه. هه تا ته مه نى شانزه سالى له كۆلێ
كاسۆلىكدا خویندوو یه تى. دایك و باوكى ده یانویست بىته قه شه.
به و شىوه یه ش ده بوو سه رچاوه ی شانازی خیرانىكى جوتیار.
هه ر به شىوه ی مه ره كان، بۆ په يداكردنى خۆراك و ئاو كاری
زه حمه تیان ده كرد. ئیسپانى و لاتینى و ئایبىزاتى خویندبوو. هه ر
له مندالییه وه ده یویست شاره زای جیهان بىن، شه وه ش بۆ شه وه
له وه گرنگتر بوو، كه خودا بناسى و فیرى گونا هه كانى سۆق
بىن. پاشنیوه پۆیه ك، له سهردانىكدا بۆلای خیرانه كه ی، غیره تى
دایه به رخۆى، تا به باوكى بلێ نایه وى بىته قه شه. نه به رى
گه شت بكات.

باوكى گوتى، «له ته واوى جیهانه وه خه لك هاتوون و به تلو
ئەم گونده دا تپه رپوون. هاتوون بۆ شوینى نوێ بگه رێن، به ئام
كاتى پۆیشتون، زۆر به ساده یى هه ر ئەو كه سانه بوون، كه بىستەر
گه یشتبوونه ئیره. به چیاكاندا سه ركه وتوون، تا كۆشكه كه بىستەر
پیشیان وابوو رابردوو باشتەر له وه ی ئیستا هه مانه. ئەوان خه لكاتى
قژزه رد، یان پىستەرەش بوون، به ئام له راستیدا هه ر وهك ئەو

کەسانەن، کە لیڤرە دەژین.»

کورپە کە گوتی، «بەلام دەمەوی قەلای ئەو شوینانە ببینم، کە ئەوان لێی دەژین.»

باوکی بەردەوام بوو، «ئەو خەلکە زەوییه کە ی ئیمە دەبینن، دەلێن حەز دەکەن بۆ هەتا هەتایە لیڤرە بژین.»

کورپە کە گوتی، «بەلام منیش دەمەوی زەوییه کانی ئەوان ببینم و بزنام چۆن دەژین.»

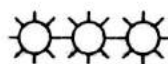
باوکی گوتی، «ئەوانە ی دینە ئیڤرە، پارەیه کی باشیان هەیه و دەتوانن گەشت بکەن. لەناو ئیمەدا، تەنیا شوانەکان توانای گەشتکردنیا هەیه.»

«کەواتە منیش دەبم بەشوان.»

باوکی هیچی تری نەگوت. پۆژی دواتر جانتایەکی دایە، کە سی کۆینی دێرینی ئالتوونی تێدا بوو.

«ئەمانەم لە کیلگەکاندا دۆزییه وە. دەمویست ببن بەبەشیک لە میراتییه کەت. بەلام میگەلیکی پیبکەرە. برۆرە کیلگەکان، پۆژیکیش بۆت دەردەکەوی، کە گوندە کە ی ئیمە باشتترینە، ژنەکانیشمان جوانترین.»

ئەوجا نزای خیری بۆ کورپە کە کرد. کورپە کە لە پامانی باوکیدا ئارەزووی ئەوەی بەدی کرد، کە خۆی بتوانی گەشت بە جیهاندا بکات — ئارەزوویە ک، کە هیشتا بوونی هەبوو، بەلام دەبوو لە ماوەی ئەو چەند سالەدا و لە ژێر باری ململانێدا بۆ ئاو و خواردن، بۆ شوینیک، کە بتوانی شەوی تێدا بکاتە وە، بنیژیت.

ئاسۆ سووربوو و له ناکاو خۆره که ده رکه وت. کوره که گفتوگو که ی
نیوان خوی و باوکی بیرکه وتوه و ههستی به شادی کرد؛ ئیستا
چه ندین کۆشکی بینووه و چاوی به چه ندین ئافرهت که وتوه
(به لام هیچیان ناگه نه وه به وهی له چه ند پۆژی داهاتوودا چاوی
پیی ده که وت). خاوه نی چاکه تیک، کتیبیک، که دهیتوانی له گه ل
دانه یه کی تر دا بیگورپته وه، پانه مه پیک بوو. به لام گرنگترین شت
ئه وه بوو، که هه موو پۆژیک دهیتوانی خه ونه که ی به دی بینئ.
ئه گه ر پۆژیک له پۆژان له کیلگه کانی ئه نده لوسیا بیزار ببایه،
دهیتوانی برپا بو دهریا. له و کاته شدا دهریا بو ئه و به س بوو،
چونکه به شاری دیکه ئاشنا ده بوو، چاوی به ژنی دیکه ده که وت
و بواری دیکه ی بو شادمانی ده بوو. کاتی ته ماشای خۆره له لاتنی
کرد، له بیر خویدا گوتی، نه متوانی خودا له خویندنگه ی کاسۆلیکا
بدۆزمه وه.

هه رکات بیتوانیبا، پیکه یه کی تری بو گه شتکردن ده دۆزیه وه.
پیشتر هه رگیز نه چووبووه کلێسه پووخواه که وه، له قینی ئه وه ی
چه ندینجار به و ناوچانه دا گه شتیکردبوو. جیهان گه وره و نه برپاوه یه؛
ده بوو ماوه یه ک پیکه ی بدابا مه په کان پاره وی خویان هه لبرژین،
به و شیوه یه ش شتی بایه خداری دیکه ی ده دۆزیه وه. کیشه که ئه وه یه
مه په کان ته نانه ت به وه ش نازانن، که هه موو پۆژیک پاره ویکی نوئ
ده گرنه به ر. نابینن کیلگه کان نوین و وه رزه کان ده گورپین. هه موو
ئه وه ی بیر لیده که نه وه، خواردن و ئاوه.

کوره که پاما، په نگه هه موومان هه ر به هه مان شیوه بین.
ته نانه ت منیش - له و کاته وه ی چاوم به کچی بازرگانه که که وتوه،
بیرم له هیچ کیژکی تر نه کردووه ته وه. ته ماشای خۆره که ی کرد و
بویده رکه وت به ر له نیوه پۆ ده گاته تاریفه. له وی دهیتوانی کتیبه که ی

بەدەنە پەيىكى ئۇستورۇر بگۇرپتەۋە، بىلى شەرابەكەي پىر بىكەتەۋە،
پەشەر، پەشەر، ۋ قىزى چاك بىكەت؛ دەپى خۇي بۇ بىنىنى كچەك
ئامامە بىكەت، نەشى دەۋىست بىر لەۋ نەگەرە بىكەتەۋە، كە شۋانىكى
ئۇ بەمىگەلىكى گەۋرەترەۋە گەشتىتە ئەۋى و داۋاي ھاسەرگىرى
لەكەلىسى.

ئەمەشەي ئاراستەي خۇرەكەي كىردەۋە، ھەنگاۋەكانى خىراكىردن
ۋ لەپىرى خۇيدا گوتى، شىاۋە خەۋنىك بىتتە پاستى و ژيانىك
پىپاچ بىكەت. لەئاكاۋ بىرىكەتەۋە، كە لەتارىفە ژنىكى لىيە و
دەتۋانى خەۋن لىكەداتەۋە.

پەيىكە كۆرەكەي بەرەۋ ژۋورىكى پىشتەۋەي خانوۋەكەي برد؛
بەپەرەپەكى بەمورۋى پەنگاۋرەنگ داپۇشراۋ لەژۋورى مىۋانەكە
چىا گۇبۇۋە. كەلۈپەلى ژۋورەكە پىك ھاتبۇۋ لەمىزىك، ۋىنەپەكى
ئەلى پەۋزى عىسا و دوو كورسى.

ژەكە دائىشت و داۋاي لەكۆرەكەش كىرد لەسەر كورسىيەكە
دائىشتى. ئەۋچا ژەكە دەستەكانى كۆرەكەي لەدەستى خۇيدا گرت
ۋ دەستى بەنزاخۇيىدن كىرد.

لە نىزى قەرەجىك دەچۈۋ. كۆرەكە خۇي ئەزمۈۋنى لەگەل
قەرەجەكانى شەقامدا ھەبۇۋ؛ ئەۋانىش گەشتىاندەكە، بەلام ئەۋان
پانەمەپىان نەبۇۋ. خەلكى دەلىن قەرەجەكان ژيانىان بەفەلكرىدن
لەخەلگەنى تىر بەسەر دەبەن. دەشلىن پەيمانىان لەگەل ئەھرىمەن
ھەپە، كە گۇاپا مىندال دەفرىنن، دەيانبەن بۇ چادرگە نەيتىيەكانىان
ۋ دەيانكەن بەكۆپلەي خۇيان. بەمىندالى، ھەمىشە كۆرەكە تا پادەي

مردن له وه ده ترسا قهره جه کان بیگرن، کاتیکیش ژنه که دهسته کانی
نه وی له دهستی خویدا گرت، نه و ترسه ی مندالیی بۆ گه رایه وه .
به لام نه و وینه ی دلی پیرۆزی عیسای هیه، له بیرى خویدا
نه وه ی گوت. ده یویست خوی دلنیا بکاته وه . نه یده ویست دهسته کانی
بکه ونه له رزه و پیشانی ژنه که ی بدات نه و که سینکی ترستۆکه .
به هیواشی نزای باوکی نیمه ی ده خویند .

ژنه که گوتی، «زۆر نایابه .» هر چاوی له سه ر دهسته کانی
کورپه که لانه ده برد و پاشان بیده نگ بووه وه .
خه ریکبوو کورپه که ده شله ژا . دهسته کانی که وتنه له رزه و ژنه که ش
پیی زانی . خیرا دهسته کانی راکیشا .

په شیمانبوو له وه ی هاتبوو و گوتی، «نه هاتووم دهستم بۆ
بگریته وه .» بۆ ساتیک بیرى له وه کرده وه پاره که ی بدا و بی
نه وه ی گوئ بیستی هیچ شتی بی بروات، زۆر گرنگی به خه ونه
دوباره که ی ده دا .

پیره ژنه که گوتی، «تۆ هاتوویت تا خه ونه که ت بۆ لیک بده مه وه .
خه ونیش زمانی خودایه . کاتی به زمانی نیمه ده بوئ، ده توانم لیک
بده مه وه . به لام نه گه ر به زمانی پۆح قسه بکات، نه و ته نیا خۆت
لیی تیده گه یت. به لام هر کامیکیان بیت، پاره ی پلویژه کانمت
لیده سه نم.»

کورپه که له بیرى خویدا گوتی، فیلکی تر. به لام بریاریدا به ختی
تاقی بکاته وه . شوان هه میشه له گه ل گورگ و سالی بیبارانیدا یاری
به به ختی ده کات، هر نه وه ش ژیا نی شوان چالاک ده کات .

گوتی، «دووچار نه و خه ونه م بینوووه . له خه ونمدا له گه ل
مه رپه کان له کیلگه یه کدا بووم، نه و جا مندالیک ده رکه وت و ده ستیکرد
به یاریکردن له گه ل ناژه له کان . نامه وی خه لکی کاری وا بکه ن، چونکه

مه‌ره‌کان له‌بیگانه ده‌ترسن. به‌لام وا دیاره هه‌میشه مندالان ده‌توانن کایه‌یان له‌گه‌لدا بکه‌ن، به‌بی ئه‌وه‌ی بشیان ترسیئن. نازانم بو. نازانم چۆن ئاژه‌لان له‌باره‌ی ته‌مه‌نی مروّقه‌وه ده‌زانن.»

ژنه‌که گوتی، «زیاتر باسی خه‌ونه‌که‌تم بو بکه. ده‌بی برۆم به‌لای چیش‌تلی‌نانه‌که‌مه‌وه. له‌به‌ر ئه‌وه‌ش که پاره‌یه‌کی زۆرت پینیه، ناتوانم کاتیکی زۆرت بو ته‌رخان بکه‌م.»

کورپه‌که به‌که‌می‌ک توورپه‌یه‌وه به‌رده‌وام بو، «منداله‌که بو ماوه‌یه‌کی درێژ له‌سه‌ر یاری‌کردن له‌گه‌ل مه‌ره‌کان به‌رده‌وام بو. ئه‌وجا له‌ناکاو منداله‌که هه‌ر دووده‌ستی گرتم و گواستمیه‌وه بو هه‌ره‌مه‌کانی میسر.»

که‌می‌ک وه‌ستا، تا بۆیده‌ری‌که‌وئ گه‌ر ژنه‌که شتی‌ک له‌سه‌ر هه‌ره‌مه‌کانی میسر بزانی. به‌لام پیره‌ژنه‌که هیچی نه‌گوت. «ئه‌وجا له‌هه‌ره‌مه‌کانی میسر،» — ئه‌م چه‌ند وشه‌یه‌ی به‌هیواشی گوت، تا ژنه‌که تی‌بگات — «منداله‌که پی‌ی گوتم، ئه‌گه‌ر بی‌یته ئیره، سامانی‌کی شاراو ده‌دۆزیته‌وه. پاشان هه‌ر که ویستی شوینی ته‌واوی سامانه‌که‌م پی‌بلی، خه‌به‌رم بووه‌وه. هه‌ر دوو جاره‌که به‌و شی‌وه‌یه بو.»

ژنه‌که ماوه‌یه‌ک بیده‌نگ بو. ئه‌وجا دووباره ده‌سته‌کانی گرت‌وه و بو ماوه‌یه‌ک ته‌ماشای‌کردن. گوتی، «ئێستا هیچ پاره‌یه‌کت لێ ناسه‌نم، به‌لام ئه‌گه‌ر سامانه‌که‌ت دۆزیه‌وه، له‌ده‌یا یه‌کیم ده‌وئ.» کورپه‌که له‌خۆشیدا پی‌که‌نی. ده‌یتوانی له‌به‌ر ئه‌و خه‌ونه‌ی که له‌باره‌ی سامانی شاراووه بینیبووی، ئه‌و پاره که‌مه پاشه‌که‌وت بکات، که پی‌ی بوو!

گوتی، «باشه، خه‌ونه‌که لێ‌کبه‌ره‌وه.» «یه‌که‌مجار سویندم بو بخۆ. سویندم بو بخۆ، که له‌ده‌یا یه‌کی

کتیخانہ ی پریق

سامانہ کہ تم له بهرامبر ئه وه دا ده دیتى، که پیتی ده لیم.»
 کورپه که سویندی بۆ خوارد. پیره ژنه که گوتی، که گویا ده بئ
 ته ماشای وینه ی دلی پیروزی عیسا بکات و دووباره سویندی بۆ
 بخواته وه.

گوتی، «ئهم خه ونه به زمانى جیهانه. ده توانم لیکی بده مه وه،
 به لام لیكدانه وه که ی زۆر ئالۆزه. هه ره له بهر ئه وه یه پیم وایه شایانی
 به شیک له وشته بم، که ده یدۆزیته وه.

«ئهمه ش لیكدانه وه ی منه: ده بئ برۆی بۆ هه ره مه کانی میسر.
 هه رگیز له باره ی ئه و شوینه وه هیچ نه بیستوه. به لام ئه گه ر مندالیک
 نیشانتی دابئ، که واته بوونی هه یه. له وئ سامانیك ده دۆزیته وه و
 ده تگاته پیاویکی ده وله مه ند.»

کورپه که سه ری سورما بوو و جاپس بوو بوو. نه ده بوو له بهر خاتری
 ئه مه به دووی ئه و ژنه پیره دا بگه پئ! به لام به بیرى که وته وه، که
 پیویست ناکا له بهرامبردا هیچ بره پاره یه ک بدات.
 کورپه که گوتی، «پیویست ناکا له پینا و ئه وه دا کاتی خۆم به فیرو
 بده م.»

«پیم گوتی خه ونه که ت ئالۆزه. هه ر شته ساده کانی ژیانن،
 که به و شیوه یه سه یرن؛ ته نیا مروقی زنگ لیان تیده گا. له بهر
 نه وه یش که من که سیکی زیره ک نیم، ده بوو شتیکی دیکه فیرو
 بیم، هه ر وه ک ده ست گرته وه.»
 «ئهی چۆن بگه مه میسر؟»

«من ته نیا خه ون لیكده ده مه وه. نازانم چۆن بیانیه نیمه دی. هه ر
 له بهر نه وه یه ده بئ له گه ل ئه و شتانه دا بژیم، که کهه کانم بۆیان
 دیاریکردوم.»

«ئهی چی ده بئ گه ر هه رگیز نه چم بۆ میسر؟»

«ئەو کاتە منیش پاره وەرناگرم. ئەوەیش یەكەمجار نابێ.»

ئەوجا ژنەكە بەكوپەكەى گوت بپروات، گوتى كاتیكى زۆرى تیدا

بەفیرۆ داوه.

كوپەكە هیواپراو بوو؛ بپاریدا هەرگیز جاریكى تر بپروا بەخەون نەكات. بیری كەوتەوه، كە چەندین شتى هەیه و دەبێ ئاگای لییان بێ. پۆشت بۆ بازارەكە، تا شتى بخوات، كتیبهكەى بەدانەیهكى ئەستوورتر گۆپییهوه و كورسییهكى لەگۆرەپانەكە دۆزییهوه، كە دەیتوانى لەوێ شەرابە نوێیهكەى تاقى بكاتەوه. پۆژىكى گەرم بوو، شەرابەكەش ئاسوودەبەخش بوو. مەركان لەدەروازەى شارەكە بوون، لەتەویلهى هاوپییهكى. كوپەكە چەندین خەلكى لەشارەكە دەناسى. هەر ئەوەش گەشتى لەلا جوانكردبوو — هەمیشە هاوپی نوێى دەدۆزیهوه و پیوستیشى بەوه نەبوو هەموو كاتەكانى خۆى لەگەڵیاندا بەسەریهێ. كاتى كەسێ هەموو پۆژى كۆمەلێك خەلكى دووبارە دەبینى، هەر وەك ئەوهى لەقوتابخانەى كاسۆلىكى بەسەر خۆیدا هاتبوو، وردە وردە ئەو خەلكە دەبنە بەشێك لەژیانى كەسەكە. ئەوجا دەیانەوێ كەسەكە بگۆڕێ. ئەگەر كەسێ بەو شیوهیه نەبێ، كە خەلكانى تر گەرەکیانە، ئەوا تووڕە دەبن. وادیارە خەلكى فیکرهیهكى باشیان هەیه بۆ ئەوهى چۆن خەلكانى تر ژيان بگوزەریئن، بەلام كەس فیکرهى بۆ ژيانى خۆى پێنیه.

بپاریدا كەمێكى تر چاوهپێ بكا، تا خۆرەكە زیاتر لەئاسماندا خوار دەبێتەوه و پاشان بگەرێتەوه بۆلای میگەلەكەى و بیانباتەوه بۆ ناو كێلگەكان. لەپاش سێ پۆژى تر، دەگەیشته لای كچی بازرگانهكە.

دەستیکرد بەخویندنهوى ئەو كتیبهى كریبووى. لەیهكەم لاپەرەدا، باسى مەراسیمی بەخاكسپاردنیكى دەکرد. بیژانى ناوى

کتبخانه‌ی پەڕی

ئەو کەسانە ی ناو کتیبەکش زۆر زەحمەت بوون. لەبیری خۆیدا گوتی، ئەگەر پۆژی لە پۆژان کتیبیک بنوسم، ئەوا لەیەک کاتدا تەنیا یەک کەس بەشداری پێدەکەم، بەو شیوەیەش پێویست ناکا خۆینەر نیگەرانی لەبەرکردنی ئەو هەموو ناوێ بێ.

کاتی لەخویندەوه کەدا چڕ بووبوووه، زیاتر حەزی لەکتیبەکە بوو؛ مەپاسیمەکە لەپۆژیکی باراناویدا بوو، کۆرەکش بەخێرەاتنی لەسەرما دەکرد. کاتی دەخویندەوه، پیاویکی پیر بەتەنیشتییهوه دانیشت و دەیویست گفتوگۆیەک بکاتەوه. پیرەپیاوێکە ئاماژەی بۆ خەلکی گۆرەپانەکە کرد و پرسى، «ئەوانە چی دەکەن؟»

کۆرەکە بەوشکی گوتی، «کار دەکەن»، دەیویست وادەربکەوێ، کە دەیهوێ خۆی بەخویندەوه کەیهوه خەریک بکات.

لە راستیدا بیری لەوه دەکردەوه، کە چۆن لەبەردەمی کچی بازەرگانه کەدا مەڕەکان دەبرێتەوه، بەو شیوەیەش کچەکە خۆی دەبینی، کە دەتوانی کاری گران بکات. چەندینجار وینای ئەم دیمەنەى کردبوو؛ هەموو جارێ لەئەندێشەیدا کچەکە سەری دەسوڕما، کاتی کۆرەکە دەیگوت دەبێ مەڕەکان لەپشتەوه بۆ پیشەوه ببردینەوه. هەولیشیدەدا چەند چیرۆکیکی بیریکەوێتەوه، تا لەکاتی مەڕ برینەوه کەدا بۆیگێرێتەوه. زۆرینەى ئەو چیرۆکانەى لەکتیبەکانەوه خویندبووهوه، بەلام پێی دەگوت لەئەزموونی تایبەتى خۆیهوه سەرچاوەیان گرتووه. کچەکە هەرگیز جیاوازییهکەى نەدەزانی، چونکە خویندەواری نەبوو.

لەهەمان کاتدا، پیاوێکە سووربوو لەسەر هەولێ خۆی بۆ دامەزراندنی گفتوگۆیەک. گوتی ماندوو و تینوو و داواى لێکرد گەر بتوانی قومى لەشەرابی کۆرەکە بدات. کۆرەکە بێلەکەى بۆ پراگرت، خوازیاربوو پیرەپیاوێکە بەجێی بهێلێت.

به لام پیاوه پیره که حەزی له قسه بوو و له کورپه که ی پرسى چ کتیبیک ده خوینیتەوه. کورپه که هه ولیدا توورپه ده ریکه وئ و بچیتە سەر کورسییه کی تر، به لام باوکی فیریکردبوو ریز له خه لکانی له خوئی به ته مه نتر بگری. ئەوجا کتیبه که ی بو پیاوه که راگرت – له بهر دوو هوکار: یه که م، له بهر ئەوه ی خوئی به ته واوه تی دنیا نه بوو چون ناو نیشانی کتیبه که ده خویندریتەوه؛ دووهمیش، ئەگەر پیاوه که خوینده واری نه بایه، بوخوئی شه رمه زار ده بوو و ده چوووه سەر کورسییه کی تر.

هەر وهک ئەوه ی بابەتیکى سه مه ره بئ، پیره پیاوه که ته ماشای هه موو لاکانی کتیبه که ی کرد و گوتی، «همم ... ئەمه کتیبیکى گرنگه، به لام زۆر بیزارکه ره.»

کورپه که سەرى سوپما. پیاوه که خوینده واری هه بوو و ئەو کتیبه شى خویندبووه وه. ئەگەر وهک پیاوه که ش گوتی، کتیبه که جارپسکه ر بایه، هیشتا کاتى له به رده ستدابوو بیگوپئ به دانەیه کی تر.

پیره پیاوه که به رده وام بوو، «ئەم کتیبه باسى ئەو شته دهکا، که نزیکه ی هه موو کتیبه کانی جیهان باسى ده که ن. باسى بیتوانایى خه لک ده کات له هه لبراردنى چاره نووسى خویندا. به وهش کوتایى پیدئ، که ده لئ هه موو که س برپا به گه وره ترين درۆى جیهان ده کات.»

کورپه که به ته واوه تی سەرى سوپما بوو و پرسى، «گه وره ترين درۆى جیهان چیه؟»

«ئەمه یه: له خالیکی ژيانماندا، کوئترولی ئەوه له ده ست ده ده ين، که به سه رماندا پرووده دات، به و شیوه یه ش چاره نووس ژيانمان زهوت ده کات. ئەوه گه وره ترين درۆى جیهانه.»

کورپه‌که گوتی، «هەرگیز نه‌وه‌م به‌سه‌ر نه‌هاتووه . نه‌وان ویستیان بێم به‌قه‌شه، به‌لام بریارمدا بێم به‌شوان.»

پیره‌پیاوه گوتی، «زۆر باشتره، چونکه زۆرت هه‌ز له‌گه‌شتکردنه.»

کورپه‌که به‌خۆی گوت، «زانى بێر له‌چى ده‌که‌مه‌وه.» له‌هه‌مان کاتدا پیره‌پیاوه‌که په‌رپه‌کانى کتیبه‌که‌ی هه‌لده‌دایه‌وه، وادیاربوو نایه‌وئى بێگه‌رپینیتیه‌وه. کورپه‌که پێی وابوو جله‌کانى پیاوه‌که سه‌یربن. له‌وه‌ره‌بانه ده‌چوو، که زۆر کات له‌و ناوچانه ده‌رده‌که‌وتن. ئه‌فه‌ریقا چهند کاتژمێرێک له‌تاریفه‌وه دوور بوو؛ هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ی ده‌ویست به‌به‌له‌م به‌ده‌ربه‌نده باریکه‌کاندا بپه‌رپته‌وه. زۆرینه‌ی کات عه‌ره‌به‌کان له‌شاره‌که ده‌رده‌که‌وتن، شتیان ده‌کړی و چه‌ندجارێک له‌پوژتیکدا نزا سه‌یره‌که‌یان ده‌خویند.

کورپه‌که پرسى، «خه‌لکى کویت؟»

«خه‌لکى زۆر شوینم.»

کورپه‌که گوتی، «که‌س ناتوانی خه‌لکى زۆر شوین بێ. من شوانم و چه‌ندین شوین گه‌راوم، به‌لام ته‌نیا خه‌لکى یه‌ک شوینم - خه‌لکى شارێکى نزیک کۆشکێکى گه‌وره‌م. له‌و شوینه له‌دایک بووم.»

«باشه، که‌واته ده‌توانم بلێم له‌سه‌لیم له‌دایک بووم.»

کورپه‌که نه‌یده‌زانى سه‌لیم له‌کویتییه، به‌لام نه‌شیده‌ویست بپرسى، ده‌ترسا گه‌مژه ده‌ربکه‌وئى. بۆ ماوه‌یه‌ک ته‌ماشای خه‌لکى گۆره‌پانه‌که‌ی کرد؛ ده‌هاتن و ده‌چوون و هه‌مووشیان زۆر سه‌رقال دیاربوون.

پرسى، «ئهى سه‌لیم چۆنه؟» هه‌ولیده‌دا که‌مێک زانیاری ده‌ست بکه‌وئى.

«به‌و شیوه‌یه‌یه، که هه‌میشه بووه.»

هیشتا زانیاری چنگ نه‌که‌وتووه. به‌لام ده‌یزانى سه‌لیم

له نه نده لوسیا نییه . نه گهر له وی بایه ، نه وا له باره یه وه ده بیست .
 له سه ر پرسیاره کانی سوور بوو ، « نه ی کارت چیه له سه لیم ؟ »
 کوپه که له بیرری خویدا گوتی ، خه لکی شتی سه مه ره ده لئین .
 هه ندیکجار و اباشتره له گه ل مه ره کاندای ، نه وان هه چ شتی نالین .
 هه شتاش و اباشتره له گه ل کتیبخاندا به ته نیا بیت . کتیبه کان له و
 کاتانه دا چیرۆکی خه یالیت بو ده گیرنه وه ، که خوت ده ته وی
 گوئیستیان بی . به لام کاتی له گه ل خه لکی قسه ده که ی ، شتی
 هه نده سه یر ده لئین ، که هه ر نازانی چۆن درێژه به گفتوگو که بده ی .
 پیره پیاوه که گوتی ، « ناوم میلشیزه ده که . نایا چه ند مه رت
 هه یه ؟ »

کوپه که گوتی ، « مه ری ته واوم هه یه . » بویده رکه وت پیاوه
 پیره که ده یه وی زیاتر له باره ی ژیانیه وه بزانی .
 « که واته کیشه یه کمان هه یه . ناتوانم یارمه تیت بده م ، نه گهر پیت
 وابی مه ری ته واوت هه یه . »

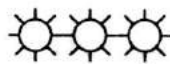
کوپه که بیزار بوو . نه و داوای یارمه تی نه کردبوو . نه وه پیره پیاوه که
 بوو ، که داوای قوومی شه رابی کردبوو و ده سستی به گفتوگو کردبوو .
 کوپه گوتی ، « کتیبه که م به ره وه . ده بی بچم مه ره کانم کوپه که مه وه
 و برۆم . »

پیره پیاوه که گوتی ، « له ده یا یه کی مه ره کانتم بده ری و پیت
 ده لیم چۆن سامانه شاراوکه ت بدۆزیته وه . »

کوپه که خه ونه که ی بیرکه وته وه و له ناکاوه موو شتیکی بو پوون
 بووه وه . پیره ژنه که پاره ی لی وه رنه گرتبوو ، به لام پیاوه پیره که -
 که په نگه میردی ژنه که بی - ده یو بست پینگه یه ک بدۆزیته وه تا
 پاره یه کی زۆر له به رامبه ر شتیکی وه ربگریت ، که هه ر بوونی نییه .
 به دلنیا یه وه پیره پیاوه که ش قه ره ج بوو .

بەلام بەر لەوێ کۆرە کە شتێ بۆ، پیرە پیاوێ کە خۆی داموکاندەو، چیلکە یەکی هەلگرت و دەستیکرد بە نووسین لەسەر لمی گۆرە پانە کە. شتێکی بریقەدار لە سنگیەو هێندە بە تیرێ رەنگی دایەو، کە کۆرە کە نەیتوانی بۆ ماوێ یەکی کاتی هیچ شتێ ببینی. بە جوولە یەک، کە زۆر خێرا بوو بۆ تەمەنی پیاوێ کە، ئەو شتێ ناو پۆبە کە ی شار دەو. کاتی دووبارە توانی ببینی، کۆرە کە ئەو شتانە ی خوێندەو، کە پیاوێ کە لەسەر لمە کە نووسی بوونی. لەسەر لمی گۆرە پانی شارە بچووکە کە، کۆرە کە ناوی دایکی و ئەو خوێندنگە کاسۆلیکیە ی خوێندەو، کە لێی خوێندبوو. ناوی کچی بازرگانی کە ی خوێندەو، کە کەس لەو بارەو نەیدەزانی، ناوی شتە لێکشی خوێندەو، کە هەرگیز بە هیچ کەسیکی نەگوتبوون.

پیاوێ کە گوتبووی، «من پاشای سەلیم». کۆرە کە بە شەرمەزاری یەو پرسى، «بۆچی دەبێ پاشایەک لە گەل شوانیکدا بدوێ؟» «لەبەر چەند هۆکاریک. بەلام با بۆین گرنگترینیان ئەوێ، کە تۆ سەرکەوتنت بە دەست هێناو لە دۆزینەوێ چارەنووسی خۆتدا.» کۆرە کە نەیدەزانی «چارەنووس» ی مەرف چیه. «ئەوێ کە هەمیشە ویستووتە بە دەستی بهێنی. هەموو کەسێ لە لاویدا دەزانی چارەنووسی خۆی چیه.» «لەو خالە ی ژانیاندا، هەموو شتێ پوون و شیاو. لەخەونبینین ناترسن و بیر لە هەموو ئەو شتانە دەکەنەو، کە دەیانەوێ لە ژانیاندا پووبدات. بەلام لە گەل تێپەڕینی کاتدا، هێزێکی نادیار قایلێان دەکات

به وھي مه حاله چاره نووسي خويان بهيننه دي.»

هيچ ڪام لهو شتانهي پيره پياوه ڪه ڪوتي به لاي ڪوپه ڪه وه زور
گرنگ نه بوو. به لام ده يويسٽ بزاني «نهو هيزه نهينيه» چيه؛
ڪاتي باسيده ڪرد، سهرنجي ڪچي بازرگانه ڪهي پاده ڪيشا.

«نهو هيزهيه ڪه نه رينيانه دهرده ڪه وي، به لام له پاستيدا
نیشانیده دا چؤن چاره نووست بکھيته واقع. پؤح و ويستت ناماده
ده ڪات، چونڪه يه ڪ پاستي مهن له سهر نه م هه سارهيه بووني
هيه: هه ڪه سي بيت و هه شتي بڪهي، ڪاتي شتيڪت گه ره ڪه،
له بهر نه و هيه نهو شته له ناو پؤحي گه ردوونه وه سهرچاوهي گرتووه.
نهو ڪاري تويه له سهر زهوي.»

«گر ته نانهت نه و هيه ده ته وي گه شتڪردن بي؟ يان
هاوسه رگيريڪردن بي له گهل ڪچي بازرگانئيڪي چيندا؟»
«به لي، گر ته نانهت گه پان بي به دووي سامانيشدا. پؤحي
جيهان له سهر شادي خه لڪي گه شه ده ڪات. هه روه ها به غه مباري و
نيره يي و دلپيسيش. دؤزينه وهي چاره نووس نه رڪي مروفه. هه موو
شته ڪان يه ڪن.

«ڪاتي شتيڪت گه ره ڪه، ته واوي جيهان له به ده ست هينانیا
يارمه تيت ده دا.»

بو ماوه يه ڪ هه ردو وڪيان بيدهنگ بوون، تيبيني گوره پان و
خه لڪي شاروچڪه ڪه يان ده ڪرد. يه ڪه مجار پيره پياوه ڪه ده ستي
به قسه ڪردن ڪرده وه.

«بوچي ناگاداري ميگه ليڪ ده ڪه يت؟»

«چونڪه هه زم له گه شتڪردنه.»

پيره پياوه ڪه ناماڙه ي بو نانه وايه ڪ ڪرد، ڪه له به رده م په نجه رهي
دوڪانه ڪه يدا، له سووچيڪي گوره پانه ڪه دا، وه ستابوو. «ڪاتي مندا ل

بوو، ئه و پیاوه‌ش ده‌یویست گه‌شت بکات. به‌لام بریاریدا به‌که‌مجار نانه‌واخانه‌که‌ی بکریت و هه‌ندیک پاره‌ پیکه‌وه‌ بنی. کاتی پیر ده‌بن، به‌ک مانگ له‌ئه‌فه‌ریقا به‌سه‌ر ده‌بات. هه‌رگیز بۆیده‌رنه‌که‌وتوو، که‌ خه‌لکی ده‌توانن له‌هه‌رته‌مه‌نی‌کدا ئه‌وه‌ به‌دی بینن، که‌ خه‌ونی پیره‌ ده‌بینن.»

کورپه‌که‌ گوتی، «ده‌بوو بریاری بوون به‌شوانی بدایا.»
 پیره‌پیاوه‌که‌ گوتی، «بیری له‌وه‌ش کردبووه‌وه. به‌لام نانه‌واکان له‌شوانه‌کان گرنگترن. نانه‌واکان مالیان هه‌یه، له‌کاتی‌کدا شوانه‌کان له‌ده‌ره‌وه‌ ده‌خه‌ون. دایک و باوکانی‌ش زیاتر هه‌ز ده‌که‌ن مندا‌له‌کانیان هاوسه‌رگیری له‌گه‌ل نانه‌واکان بکه‌ن، وه‌ک له‌شوانه‌کان.»
 کورپه‌که‌ له‌دلیدا هه‌ستی به‌ئازاری‌ک ده‌کرد، بیری له‌کچی بازرگانه‌که‌ ده‌کرده‌وه. به‌دلنیا‌یی‌یه‌وه‌ نانه‌وا‌یه‌کیش له‌شارۆچکه‌که‌ی ئه‌ودا هه‌یه.
 پیره‌پیاوه‌که‌ به‌رده‌وام بوو، «له‌ ماوه‌یه‌کی درێژدا، ئه‌وه‌ی خه‌لکی له‌باره‌ی شوان و نانه‌واکانه‌وه‌ بیری لیده‌که‌نه‌وه، له‌چاره‌نووسی خۆیان گرنگتر ده‌بن.»

پیاوه‌که‌ په‌ره‌کانی کتیبه‌که‌ی هه‌ل‌دایه‌وه‌ و چوووه‌ سه‌ر لاپه‌ره‌یه‌ک و ده‌ستی به‌خویندنه‌وه‌ی کرد، کورپه‌که‌ چاوه‌پێیکرد، پاشان خویندنه‌وه‌که‌ی به‌پیاوه‌که‌ بری، هه‌ر وه‌ک چۆن خۆی پێی بردرابوو.
 «بۆچی هه‌موو ئه‌م شتانه‌م پیده‌لێی؟»

«چونکه‌ ده‌ته‌وی چاره‌نووسی خۆت بکه‌یته‌ واقع. ئێستاش له‌و خاله‌دایت، که‌ خه‌ریکه‌ به‌ته‌واوه‌تی کۆلی لیده‌ده‌یت.»

«تۆش هه‌میشه‌ له‌و دیمه‌نانه‌دا ده‌رده‌که‌وی؟»

«هه‌میشه‌ به‌و جو‌ره‌ نییه، به‌لام هه‌میشه‌ له‌شی‌وه‌یه‌ک یا شی‌وه‌یه‌کی تردا ده‌رده‌که‌وم. هه‌ندیکجار له‌شی‌وه‌ی چاره‌سه‌ریک، یا فیکره‌یه‌کی باشدا ده‌رده‌که‌وم. له‌کاتی تردا، له‌ساتی به‌کلاکه‌ره‌وه‌دا،

شته کان ٻو ٻوڊان ٿا سانتر دهڪم. شتي ڏيڪه ش دهڪم. به لام
ٿورينه ي کات خه لڪي پئي نازانن نه و کارانه دهڪم.»

پيره پياوهه ڪه باسي نه وه ي ڪرد، ڪه هه فته ي پيشو ناچار بوو بو
له به رده مي ڪانڪاريڪدا، له شيوه ي به رديڪدا دهريڪه وي. ڪانڪارهه ڪه
ڪولي له هه موو شتيڪ دابو، تا بروت به دوي زمروتيڪدا بگه پئي.
ماوه ي پينج سالبو له بوو باريڪدا ڪاريد ڪرد، له پيناو گه پان به دوي
زمروتدا، سه دان هه زار به ردي پشڪنيبو. خه ريڪبو ڪانڪارهه ڪه
ڪول له هه موو شتيڪ بدات، له کاتيڪدا نه گه ر يڪ به ردي ڏيڪه ي
پشڪنبا - ته نيا يڪ به ردي تر - زمروته ڪه ي ده ٿوريه وه. له بهر
نه وه ي ڪانڪارهه ڪه هه موو شتيڪي ڪردبو وه قورباني چاره نووسي
خوي، پيره پياوهه ڪه برياري دابو خوي له باب ته ڪه وه بگليئي. خوي
ڪردبو به به رديڪ و خل بوو بو وهه ٻو بهر پيڪاني. ڪانڪارهه ڪه ش،
ڪه له پينج سالي بيهرهه مي خوي توويه و بيزار بو، به رده ڪه ي
هه لگرتبو و فره ي دابو وه لاه. به لام هينده به تووندي فري دابو،
ڪه به رده ڪه شڪابو و له ناو شيدا، جوانترين زمروتي جيھاني تيڊا
بوو بو.

پيره پياوهه ڪه به داغ له ڊلي گوتي، «خه لڪي له سه رته ي ڙياناندا
فير ده بن هوڪاري بوونيان چيه. پهنگه له بهر نه وه ش بي، ڪه هه ر
زو ڪول ده دن. به لام شته ڪه به و شيوه يه.»

ڪوپه ڪه بيري پيره پياوهه ڪه ي خسته وه، ڪه شتيڪي له باره ي
ساماني شاره وه گوتبو.

پيره پياوهه ڪه گوتي، «ٿاوي خوڀ په رده له سه ر سامان هه ڏده مائي،
هه ر هه مان نه و ته ورمانه ش له خاکدا ده ينيڙن. نه گه ر ده ته وي شتي
له باره ي سامانه ڪه ته وه بزاني، ده بي له ده يا يڪي ميگه له ڪه تم
بده يتي.»

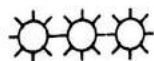
«ئە ی پیت چۆنە لە دەیا یەکی سامانە کە مت بدەم؟»
پیاووە کە هیوا بپارو دیار بوو. «ئە گەر بە لێنی بەخشینی ئەو شتانە
بدەیت، کە هیشتا دەستت نە کە وتوون، ئەوا هەر زوو ئارەزووی
بە دەست هێنانیان لە دەست دە دەیت.»
کورە کە گوتی گویا بە لێنی بەخشینی لە دەیا یەکی سامانە کە ی
بە قەرەجیک داو.

پیرە پیاووە کە ناھێکی هەلکێشا. «قەرەجەکان لەو کارانەدا
پسپۆرن. بە هەرشیوە یە ک بێ، شتیکی باشە کە فیری ئەو بووی
هەموو شتیکی ناو ژیان نرخێ هە یە. ئیمە ی جەنگاوهری پووناکی
دەمانە وێ ئەو شتانە فیری خەلکی بکەین.»
پیرە پیاووە کە کتێبە کە ی بۆ کورە کە گەراندەو.

«سبە ی ریک لەم کاتەدا لە دەیا یەکی رانە مەرە کە تم بۆ
بەینە. ئەو جە پیت دە لیم چۆن سامانە شاراووە کە ت بدۆزیتەو.

پاشنیوەرۆیەکی خوش.»

پاشان لە سووچی کورە پانە کە دا ون بوو.

کورە کە دەستی بە خویندەوێ کتێبە کە کردەو، بە لام ئیدی
نەیدەتوانی سەرنجی لای بێ. پەشوکا و توو پە بوو، چونکە دەیزانی
پیرە پیاووە کە راست دە کات. پویشت بۆ نانەواخانە کە و نانێکی
کپی، بیری لەو دە کردەو ئەو بە نانەواکە بلی، کە پیرە پیاووە کە
گوتبووی. لە بیری خۆیدا گوتی، هەندیکجار وا باشتەرە شتەکان وە ک
خۆیان بە جێ بلی، پاشان بپاریدا هیچ نە لی. ئە گەر شتیکی
بگوتبا، ئەوا نانەواکە سی پوژ بیری لەو دە کردەو کۆل لە هەموو

شتیک بدات، گەرچی بە شتەکانیش راها تبوو. بە دلنیا ییەوێ کۆرە کە دەیتوانی نانه واکە تووشی ئەو نیگەرانییە نەکا. ئەوجا لە ناو شارە کەدا دەستی بە پیاسەکردن کرد و خۆی لە بەردەم دەروازەکاندا بینییەوێ. لەوێ بینایەکی بچووکێ بەنجەرە کراوە هەبوو، کە خەلکی دەیاننوانی بلیتی پۆشتن بۆ ئەفەریقای لیبکرن. دەشیزانی میسر لە ئەفەریقایە.

پیاوی پشت بەنجەرە کە پرسى، «دەتوانم یارمەتیت بەم؟» کۆرە کە بە دەم پۆشتنەوێ گوتى، «پەنگە سەبەى بتوانى.» ئەگەر یەك دانەى لە مەپەکان بفروشتبا، پارەى تەواوى بەشى ئەو پێدەبوو لەبەندەرە کە بپەریتەوێ. ئەو فیکرەى دەیترساند.

بلیتفروشه کە بینى کۆرە کە دەروات و بە یاریدەدەرە کەى گوت، «هیاخوازیکى تر. پارەى بەشى گەشتە کەى پێنییە.»

کاتى لە بەردەمى پەنجەرە کەدا وەستابوو، کۆرە کە بیرى میگە لە کەى هاتەوێ و بریاریدا بگەریتەوێ و ببیتەوێ بەشوان. لە ماوەى دوو سالد، هەموو شتیک لە بارەى شوانییەوێ فێر بوویوو: دەیزانى چۆن خوررییە کە یان ببڕیتەوێ، چۆن ئاگادارى کاوپە ئاوسەکان بێت و چۆن لە گورگ بیانپاریزى. هەموو کێلگە و لەو پەنگەکانى ئەندەلوسیا شارەزابوو. نرخى تەواوى هەریەك لە ئازەلەکانیشى دەزانی.

بریاریدا درێژترین پێگە بەرەو تەویلهى هاوڕێکەى بگریتە بەر. کاتى بە لای قەلای شارە کەدا تیپەپى، بریاریدا گەرانه کەى دواخات و بە سەر پەمپا بەردینه کەدا سەرکەوێ بۆ سەر دیواره کە. لەوێوێ دەیتوانى لە دوورەوێ ئەفەریقا ببینى. جارێک کە سێک پێى گوتبوو، موورەکان لەوێوێ هاتوون تا تەواوى ئیسپانیا داگیر بکەن.

لەوێوێ دەیتوانى تەواوى شارە کە و گۆرەپانە کەش ببینى، ئەو شوینەى لێى دانیشست و قسەى لە گەل پیرەپیاوێ کە کرد. لەبیری

خویدا ګوتی، نه فرهت له و ساته ی پیره پیاوړه کم تیدا بینې. نه و
ته نیا بؤ دوزینه وهی نه و ژنه هاتبووه شاروچکه که، که دهیتوانی
خه ون لیک بداته وه. نه ژنه که و نه پیاوړه که ش ګرنگیان به و
پاستیه نه ده دا، که نه و شوانه. نه و ان که سانیکي ته نیا، که
ئیدی باوړ به شته کان ناکه، له وهش تیناګه، که شوانه کان
عاشقی مه پړه کانیاں ده بن. هه موو شتیکی له باره ی هه ر دانه یه کی
ناو میګه له که یه وه ده زانی: دهیزانی کامه یان شه له، کامه یان دوو
مانگی تر ده زئی و کامه شیان ته مه لترینه. دهیزانی چوون بیانبریته وه
و چوونیش سهریان بیړی. نه ګر هه ر کات بریاری بدابا به جییاں
بیلی، نازاریان ده چه شت.

با هه لیکرد. به و بایه ناشنا بوو: خه لکی پییاں ده ګوت بای
مه شرق، چونکه مووره کان له مه شرقه وه هاتبوون، له خوړه ه لآت و
ده ریای ناوه پاسته وه.

بایه که تووندتر ده بوو. کوړه که له بیړی خویدا ګوتی، نه وه تا،
له نیوان میګه له کم و سامانه که مدا تیا ماوم. ده بوو هه لبرئی له نیوان
شتیک، که پی پړه هاتبوو و شتیک، که ده یویست هه بی. با کچی
بازرګانه که ش له ولوه بوه ستن، به لام نه و هینده ی پړانه مه پړه که
ګرنگ نه بوو، چونکه پشته به کوړه که نه ده به ست. پړه نګه هه ر
له یادیشیکردی. دلنیا بوو له وهی بؤ کچه که هیچ جیاوازییه کی نییه
که ی نه م ده چیته ګونده که: بؤ کچه که، هه موو پوړه کان هه ر هه مان
شت بوون، کاتیکیش پوړیک له پوړی دواتر ده چی، له بهر نه وه یه
نه و که سانه ناتوانن نه و شته باشانه ببینن، که له هه موو پوړیکي
ژیانیاں دا، له ګه ل هه له اتنی خوړدا، ده رده که ون.

کوړه که له بیړی خویدا ګوتی، دایک و باوک و قه لای شاره که م
به چی هیشتووه. نه و ان له دوری من پړه اتوون و منیش هه ر به هه مان

شیوہم. مہرہ کانیش بہ بی منی رادین.

لہو شوینہی دانیشتبوو، دہیتوانی تیبینی گورہ پانہ کہ بکات.

خہ لکی بہر دہوام دہچونہ نانہ واخانہ کہ و دہاتنہ دہرہوہ. کور

و کچیکی لاو لہ سہر ئہو کورسیہ دانیشتبوون، کہ لہ گہل پیاوہ

پیرہ کہ قسہ یان لی کردبوو و یہ کیان ماچ دہ کرد.

«نانہ واکہ ...» ئہوہی لہ بیر خویدا گوت، بہ بی ئہوہی

بیر کردنہ وہ کہی تہواو بکات. بای مہ شرق بہ ہیتر دہبوو و لہ سہر

دہ موچاوی ہستی بہ ہیتری بایہ کہ دہ کرد. ئہو بایہ موورہ کانی

ہینابوو، بہ لی، بہ لام لہ گہل ئہوہ شدا، بوئی بیابان و کچہ

پہ چہ پو شہ کانیشی ہینابوو. عارہ قہ و خہونی ئہو پیاوانہی ہینابوو،

کہ جاریک لہ جارن بو گہ پان پویشتبوون بہ دووی شتیکی نہ زاندر او

و ئالتوون و سہر کہ شیدا - ہہر وہا بو ہہر پمہ کان. کورہ کہ ئیرہی

بہ نازادی بایہ کہ دہ برد، بویشی دہر کہوت، کہ خویشی دہتوانی

ہہ مان نازادی ہہ بی. جگہ لہ خوئی، ہیچ شتی نہ بوو ریگہی

لیگری. مہرہ کان، کچی بازرگانہ کہ و کیلگہ کانی ئہندہ لوسیا تہ نیا

ہہنگاویک بوون لہ دریژہی ریگہی چارہ نووسیدا.

پاشنیوہ پوی پوژی دواتر، کورہ کہ چاوی بہ پیرہ پیاوہ کہ کہوتہوہ.

شہش مہری لہ گہل خوئی ہینابوو.

کورہ کہ گوتی، «سہرم سورماوہ. ہاوریکہم ہہموو مہرہ کانی

دیکہی کری. گوتی ہہمیشہ حہزیکردوہ ببیتہ شوان، ئہوہش

پیشہاتیکی باشہ.»

پیرہ پیاوہ کہ گوتی، «بہو شیوہیہ کہ ہہمیشہ ہہر وابووہ.

ئہوہ پیی دہگوتری سہرہ تاکانی پیشہاتی باش. کاتی بو یہ کہ مجار

یاری کاغہز دہ کہی، تہ قریبہن بہ تہواوہتی دلنیای دہیبہیتہوہ.

ئہوہیش بہختی دہستپیکرہ!»

«ئەوێان چییە؟»
 «لەبەر ئەوەی هێزیک هەیە و دەیهوێ چارەنووسی خۆت بۆ
 دەریکەوێ؛ تەوست پڕ لەتامی بردنەوێ دەکات.»
 ئەوجا پیاوێک دەستی بەپشکنینی مەپەکان کرد و بۆیدەرکەوت
 دانەیهکیان شەلە. کۆپەکە بۆیروونکردەوێ، کە ئەوێان گرنگ نییە،
 چونکە زرنگترین کاوپی ناو میڤەلەکەیه و زۆرترین خووریشی هەیە.»
 کۆپەکە پرسى، «سامانەکە لەکۆییە؟»
 «لە میسرە، نزیک مەپەمەکان.»
 کۆپەکە ترسا. پیرەژنەکش هەر هەمان شتی گوتبوو. بەلام
 هیچ شتیکی لەبەرامبەر دا وەرناگرتبوو.
 «بۆ دۆزینەوێ سامانەکە، دەبێ دواى پیشهاتەکان بکەوێ. خودا
 پارەوێ بۆ هەموو کەسێک داناوێ. تەنیا پێویستە ئەو پیشهاتانە
 بخوینیتەوێ، کە بۆت داندراون.»
 بەر لەوێ کۆپەکە وەلام بداتەوێ، پەپوولەیهک هات و لەنیوان
 ئەو و پیرەپیاوێکەدا فری. شتیکی بیرکەوتەوێ، کە جارێک باوێ
 گەورەى پێى گوتبوو: کە گوايا پەپوولە پیشهاتێکی باشە. هەر
 بەشیوێ سیسرک و هیوا؛ وەک مارمێلکە و وینجەى چوارپەرە.
 پیرەپیاوێکە توانى بیروکەکانى کۆپەکە بخوینیتەوێ و گوتى،
 «پاستە، رێک بەو شیوێیه، کە باپیرەت فیڕیکردووی. ئەو شتانە
 پیشهاتى باشن.»
 پیرەپیاوێکە پۆبەکەى کردەوێ و کۆپەکش سەرى لەوێ سوپما،
 کە بینى. پیاوێک پیرەکە سینەبەندێکی بەستبوو، کە لەئالتوونێکی
 قورس دروستکراو و بەبەردى بەنرخیش پوویش کرابوو. کۆپەکە
 زیرەکی پۆژى پیشووی پیرەپیاوێکەى بیرکەوتەوێ.
 هەر بەپاستى پاشا بوو! ئەلبەتە بۆیه خۆى گۆپیووە، تا خۆى

لە دزی نەخوازراو بپاریزی.

پیرە پیاووەکە بەردیکی رەش و بەردیکی سپی بۆ کۆرەکە پاگرت،
کە لە ناووەراستی سینه بەندەکەدا جیگیر کرابوون و گوتی، «ئەمانە
بگرە. پێیان دەگوترێ ئوریم و تومیم. رەشەکە ئاماژەی «بەلێ» یە
و سپییەکەش «نەخێر»ە. کاتێ نەتوانی پیشهاتهکان بخوینیتەو،
ئەمانە یارمەتیت دەدەن. هەمیشە پرسکاری مەبەست بکە.

«بەلام گەر توانیت، هەول بده بریاری خۆت بدەیت. سامانەکە
لە هەر مەکانە؛ خۆشت ئەوەت دەزانی. بەلام بۆیە سوور بووم لە سەر
وەرگرتنی شەش مەپەکە، چونکە لە بریارەکەدا یارمەتیم داویت.»
کۆرەکە بەردەکانی خستە جانتاکە یەو. لەو کاتە بەدواوە، ئیدی
خۆی بریاری خۆی دەدا.

«لە یادت نەچێ، هەر شتێ کە مامەڵەی لەگەڵ دەکەیت، تەنیا
شتیکە و هیچی تر. زمانی پیشهاتهکانیشت لە یادت نەچێ. لە یادیش
نەچێ هەتا کۆتایی دواي چارەنووسی خۆت بکەوی.
«بەلام بەر لەوێ برۆم، چیرۆکیکت بۆ دەگێرمەو.»

«دوکاندارێ کۆرەکە دەنێرێ بۆلای زاناکان پیاوی جیهان تا
فیتری نهینیی خوشبەختی بکا. کۆرەکە چل پۆژان بەناو بیاباندا
پۆیشت، لە کۆتاییدا گەیشته قەلایەکی جوان، کە لە سەر بناری
چیا یەک بوو. پیاو زاناکە لەو شوێنە دەژیا.

«لە جێی ئەوێ پیاویکی پیروژ ببینی، کاتێ پالەوانەکەمان
لە دەرگای سەرەکی کۆشکەکەو دەچیتە ژوورێ، چاوی بە جەنجالییەک
دەکەوێ. بازەرگانی دەهاتن و دەچوون، خەلکی لە سووچەکاندا
دەدوان، ئۆرکیسترایەکی بچووک میوزیکیکی نیانی دەژەنی و میزیکیش
بەبەتامترین خواردنەکانی ئەو بەشە جیهان پازیندرا بوو. پیاو
زاناکە لەگەڵ هەمووان قسەیدەکرد، بەو شیوەیەش دەبوو کۆرەکە

کتیبخانه‌ی پهیق

دوو کاتژمیّر چاوه‌پریکا تا سهره‌ی دیت.

«پیاوه زاناکه به‌وریایی گوئی بۆ پوونکردنه‌وه‌ی کورپه‌که گرت،
تا بزانی بۆچی هاتووه، به‌لام گوتی کاتی ئه‌وه‌ی نییه نه‌ینی
خۆشبه‌ختی پیبلێ. داوایکرد کورپه‌که به‌ناو قه‌لاکه‌دا بگه‌پێ و
له‌ماوه‌ی دوو کاتژمیّردا بگه‌پێته‌وه بۆلای.

«پیاوه زاناکه که‌وچکیکی چای بۆ کورپه‌که راگرت، که دوو
دلۆپ پۆنی تیاوو و گوتی، 'ده‌مه‌وێ له‌همان کاتدا داوای شتیکت
لیبکه‌م. کاتی به‌ناو کۆشکه‌که‌دا ده‌گه‌پێی، با ئه‌م که‌وچکه‌شت
پییی، به‌بی ئه‌وه‌ی به‌یلت پۆنه‌که برژێ.'»

«کورپه‌که به‌چه‌ندین پارچه‌وی پلیکانه‌یی کۆشکه‌که‌دا هات و چوو،
چاوی له‌سه‌ر که‌وچکه‌ پۆنه‌که لانه‌ده‌برد. له‌پاش دوو کاتژمیّر،
گه‌رایه‌وه بۆ ئه‌و ژووره‌ی پیاوه زاناکه‌ی لیبوو.

«پیاوه زاناکه پرسى، 'باشه، ئایا ئه‌و چنده‌راوه ئێرانیه‌نه‌ت بینى،
که له‌ژووری ناخواردنه‌که هه‌لواسراون؟ ئایا ئه‌و باخچه‌یه‌ت بینى،
که سه‌رۆکی باغه‌وانه‌کان ده‌سالان به‌دروستکردنییه‌وه خه‌ریک بووه؟
ئایا کاغه‌زه‌ دێرینه‌کانی ناو کتیبخانه‌که‌مت بینى؟'»

«کورپه‌که شه‌رمه‌زاربوو و دانى پێدا نا، که تیبینى هیچ شتیکی
نه‌کردووه. ته‌نیا په‌یوه‌ستی نه‌پشتنى ئه‌و پۆنه‌ بوو، که پیاوه
زاناکه پیی سپاردبوو.

«پیاوه زاناکه گوتی، 'که‌واته بگه‌پێره‌وه و ته‌ماشای شته
سه‌یره‌کانی جیهانی من بکه. ناتوانی متمانه به‌پیاوێ بکه‌ی، گه‌ر
شاره‌زای ماله‌که‌ی نه‌بی.'»

«کورپه‌که بوژایه‌وه، که‌وچکه‌که‌ی هه‌لگرته‌وه و ده‌ستی‌کرده‌وه
به‌گه‌پان به‌ناو کۆشکه‌که‌دا، ئه‌م جاره تیبینى هه‌موو کاره
هونه‌رییه‌کانی بنمیچ و دیواره‌کانی کرد. باخچه‌کان، چیاى ده‌ورووبه‌ر،

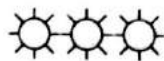

جوانی گولەکان و هەموو ئەو نمونانەى بىنى، کە شتەکانى لەگەڵدا
هەلبژێردرابوون. کاتى گەرايهوه بۆلاى پياوه زاناکە، بەباشى باسى
هەموو ئەو شتانەى بۆ کرد.

«پياوه زاناکە پرسى، 'ئەى ئەو دوو دلۆپە پۆنە چى لىهات،
کە پىم سپاردبووى؟'
«کۆرەکە تەماشای ناو کە وچکەکەى دەستى کرد و بۆیدەرکەوت
پۆنەکەى تيا نەماوه.

«زانای زانایان گوتى، 'کەواتە دەتوانم يەک ئامۆژگارىت بکەم.
نەینىى کامەرانى ئەوهيه تەماشای هەموو شتە سەیرەکانى جیهان
بکەیت و هەرگیز نەيهەلى دلۆپە پۆنەکانى ناو کە وچکەکەت بپژێن.'»
شوانەکە هیچى نەگوت. لەو چیرۆکە تیگەشت، کە پاشا پیرەکە
بۆیگێرپابووهوه. پەنگە شوان حەزى بەگەشت بى، بەلام هەرگیز
نابى مەپەکانى لەیاد بکات.

پياوهکە تەماشای کۆرەکەى کرد، هەردوو دەستى پیکەوه گرتبوو
و چەند تەشەرێکى سەمەرەى بەسەر سەرى کۆرەکەدا کرد. ئەوجا
مەپەکانى خۆى برد و پۆیشت.

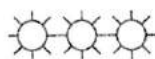
لە بەرزترین خالى تارىفەدا قەلایەكى كۆن هەيه، کە موورەکان
دروستیانکردووه. پياو دەتوانى لەسەر دیوارهکانییهوه تەماشای
ئەفەریقا بکا. ئەو پاشنیوهپۆیه میلشیژەدەكى پاشای سەلیم لەسەر
دیوارهکە دانیشتبوو و باى مەشرق لەدەموچاوى دەدا. مەپەکان
لەنزیکىیهوه شیتگیرانە دەجوولانەوه، لەگەڵ خاوەنە نوێکەیان
نیگەرەن بوون و بەو هەموو گۆرپانکارییه چالاک بوون. هەموو ئەوهى

دهیانویست، خواردن و ئاو بوو.

میلشیزه‌دهک که شتییه کی بچووکى بینى، که به‌ره‌و به‌نده‌ره‌که ده‌کشا. ئیدی هه‌رگیز کوره‌که‌ی نه‌ده‌بینییه‌وه، هه‌ر وه‌ک ئه‌وه‌ی چۆن له‌پاش وه‌رگرتنى له‌ده‌یا یه‌کی کرێکه، ئه‌براهه‌میشی نه‌بینییه‌وه. ئه‌وه کارى خۆی بوو.

ره‌نگه‌ خوداکان تاوانیان نه‌بى، چونکه چاره‌نووسیان نییه. به‌لام پاشای سه‌لیم له‌ناخه‌وه ئاواتى ده‌خواست کوره‌که سه‌رکه‌وتوو بى. له‌بیری خۆیدا گوتى، زۆر خراپه که هه‌ر زوو ناوه‌که‌م له‌یاد ده‌کات. ده‌بوو بۆم دووباره بکړدبايه‌ته‌وه. به‌و شیوه‌یه‌ش کاتى باسى منى ده‌کرد، ده‌یتوانى بلێ من میلشیزه‌ده‌کم، پاشاکه‌ی سه‌لیم. ته‌ماشای ئاسمانى کرد، که‌میک هه‌ستى به‌شه‌رمه‌زارى کرد و گوتى، «خودایا، وه‌ک خۆت گوتت، ده‌زانم ئه‌مه له‌خۆباییبوونه. به‌لام پاشایه‌کی پیر، ده‌بى هه‌ندیکجار که‌میک شانازی به‌خۆیه‌وه بکات.

کوره‌که له‌بیری خۆیدا گوتى، ئه‌فه‌ریقا چه‌نده سه‌یره. له‌بارێک دانیشتبوو، که له‌هه‌موو باره‌کانى تری شه‌قامه ته‌نگه‌کانى تانجیه‌ر ده‌چوو. هه‌ندیک پیاو له‌پایپێکى زه‌به‌لاحه‌وه دوکه‌لیان هه‌لده‌مژى، که هه‌ریه‌که‌یان نه‌فه‌سیکی لێده‌دا و ده‌یدا به‌وه‌ی دواى خۆی. ته‌نیا له‌ماوه‌ی چه‌ند کاتژمێرێکدا بینى پیاوان ده‌ست له‌ده‌ستى یه‌ک ده‌پۆن، ژنان په‌چه‌یانکردوو و مه‌لاکان ده‌چوونه سه‌رى سه‌ره‌وه‌ی قولله‌یه‌ک و نزایان ده‌خویند — هه‌موو که‌سه‌کانى چوارده‌وریشی ده‌که‌وتنه سه‌ر ئه‌ژنۆ و ناوچاوانیان

دەنوساند بەزەوییە کەو.

بە خۆی گوت، «مەشقی بێباوەران.» وەک منداڵکی کلێسە،
هەمیشە تەماشای وێنەکەی قەشە سانتیاگو ماتۆمۆرۆسی کردووە، کە
بەسواری ئەسپە کە یەوێ شمشیرە کە یە لە کێفە کە یە دەرھێناوە و چەند
کەسیک چۆکیان لە بەردەمیدا داداوە. کۆرە کە هەستی بە بێتاقەتی و
تەنیا ییەکی زۆر دەکرد. بێباوەرەکان بە شیوەیەکی خراپ تەماشای
ئەویان دەکرد.

لە گەڵ ئەمەشدا، لە پە لە پە لی گەشتە کەیدا شتیکی لە یاد کردبوو،
تەنیا یەک شت، کە پەنگبوو ئەو شتەش بۆ ماوەیەکی زۆر لە گەشتن
بە سامانە کە ی دواي بخت: لەو ولاتەدا تەنیا زمانی عەرەبی قسە ی
پێدەکرا.

خاوەنی بارە کە لیی نزیک بوووە، کۆرە کەش ئاماژە ی بۆ
خواردنەوێە ک کرد، کە لە میزە کە ی تەنیشتی خزمەت کرابوو.
چاییەکی تال بوو. کۆرە کە شەرابی بە باشتر دەزانی.
بەلام لە ئیستادا کاتی ئەو نەبوو نیگەرانی ئەو جوړە شتانه
بێ. ئەو ی ئیستا سەرقالیکردبوو، سامانە کە و شیوازی دەستکەوتنی
بوو. فرۆشتنی مەرەکان پارە ی تەواوی بۆ تەرخانکردبوو، کۆرە کەش
دەیزانی هەمیشە لە پارەدا جادوویە ک هە یە؛ ئەو ی پارە ی پێی،
هەرگیز تەنیا نییە. پەنگە بەر لە تیپە پینی ماوەیەکی زۆر بگاتە
هەرەمەکان. هەرگیز پیرە پیاویک بە سینه بەندیکی ئالتوونییەو بۆ
دەستکەوتنی شەش مەران درۆ ناکا.

پیرە پیاوە کە باسی نیشانە و پێشھاتی کردبوو، کاتیکیش
لە دەر بەندە کە دە پە پیریەو، کۆرە کە بیری لە پێشھاتەکان دە کردەو.
بەلێ، پیرە پیاوە کە دەیزانی باسی چی دەکات: لەو ماوەیەدا کە
کۆرە کە لە کێلگەکانی ئەندەلوسیا بە سەری بردبوو، فیربوو بوو

بەتیبینیکردنی ئاسمان و زەوی پاپەوهکان ھەلبژێری. فێربوو بوو
ھەبوونی جوۆرە بالەندەییەک واتای ئەوێ ھە مار لەو ناوچەییەدا ھەییە،
ھەروەھا سەوزبوونی چەند دەوێنیک، واتای بوونی ئاوە لەشوینەکەدا.
مەپەکان فیۆری ئەوێیان کردبوو.

لە بیرى خۆیدا گوتی، ئەگەر خودا بەو شیۆ ھاشە پابەری
مەپەکان بکات، ئەوا پابەری مرقیش دەکات، ئەوێش ئاسوودەتریکرد.
تالی چایەکە لەدەمیدا کەمتر بووبوو ھە.

گوئی لەدەنگی کبوو بەئیسپانی پرسی، «تۆ کیۆت؟»
کۆرەکە بوژایە ھە. بیرى لەپیشەت دەکرده ھە و لەو کاتەشدا
کەسیک دەرکەوت.

پرسی، «چۆن ئیسپانی دەزانى؟» میوانە نوێیەکە بەرگیکی
خۆرئاوایی لەبەردا بوو، بەلام پەنگی پیستی دەگوت خەلکی ئەم
شارەییە. تەقربەن ھەر لەتەمەنى کۆرەکەدا بوو.

«نزیکی ھەموو کەسى لێرە ئیسپانی دەزانى. تەنیا دوو کاترمیر
لەئیسپانیاو دوورین.»

کۆرەکە گوتی، «دانیشە با بەشتیک خزمەتت کەم. پەرداغیک
شەرابیش بۆ من داواکە. رقم لەم چایەییە.»

پیاو ھەنجەکە گوتی، «ئەم ولاتە شەرابی تیا نییە. ئایین
ھەرامیکردو ھە.»

ئەوجا کۆرەکە پێی گوت دەییەوئ بگاتە ھەپەمەکان. خەریکبوو
باسی سامانەکەشی بۆ بکات، بەلام بپاریدا لەو بارەو ھیچ نەلئ.
ئەگەر بیگوتبا، پەنگبوو ھەربەکەش داوای بەشیکی بکردبا تا
بیگەییەنیتە ئەوئ. ئەوێ بیرکەوتەو، کە پیرەپیاو ھە لەبارەى
بەخشینی شتیکی ھە گوتبووی، کە ھیشتا نەبووی بەخواو ھەنى.

«دەمەوئ بمبەیتە ئەوئ. دەتوانم پارەى پابەرایەتیەکەتت

کتبخانه ی پریق

پیښه خشم .»

میوانه که پرسى، «هیچ بیرۆکه یه کت هه یه بۆ گه یشتن به وئ؟»
کورپه که تیښینیکرد خاوه نى بارپه که له نزیک ئه وانه وه وه ستاوه و
به باشى گوئى بۆ گفتوگۆکه یان ده گری. به و دۆخه ئاسووده نه بوو.
به لام رابه ریكى دۆزیبووه وه و نه شیده ویست ئه وه له له ده ست بدات.
پیاوه گه نجه که گوتى، «ده بئ ته واوى بیابانى سه حرا بپریت،
بۆ ئه وه مه به سته ش، پیویستت به پاره یه . ده مه وئ بزانه پاره ت پییه
یان نا.»

کورپه که پیى وابوو پرسیارىكى سه یریکردبئ. به لام برپاوى به پیاوه
پیره که ده کرد، که گوتبووى، کاتیك شتیكت گه ره که، ته واوى
گه ردوون له به دیه نانیدا یارمه تیت ده دات.

پاره که ی له جانتاکه ی ده ره ئنا و پیشانى پیاوه گه نجه که ی دا.
خاوه نى بارپه که نزیک بووه وه و ئه ویش ته ماشایکرد. ئه وه دوو
پیاوه به عه ره بى چهن د وشه یه کیان گۆرییه وه، خاوه ن بارپه که چارس
دیاربوو.

میوانه که گوتى، «با لیڤه برۆینه ده ره وه . ده یه وئ لیڤه برۆین.»
کورپه که بوژایه وه . هه ستا پاره ی حیسابه که ی بدات، به لام خاوه ن
بارپه که گرتى و به ده نگىكى به رز ده ستى به قسه کردن کرد. کورپه که
به هیڤبوو و ده یویست تۆله بکاته وه، به لام له ولاتیكى بیگانه دا بوو.
هاوړئ نوڤیه که ی پالئ به خاوه ن بارپه که وه نا و کورپه که ی ږاکیشایه
ده رئ. گوتى، «ده یه وئ پاره که ت لیڤسه نئ. تانجیه ر وه ک شوینه کانی
دیکه ی ئه فه ریکا نییه . ئیڤه به نده ره و هه موو به نده ریکیش به شى
خۆى دزى تیدایه .»

کورپه که باوه رى به هاوړئ تازه که ی هه بوو. له دۆخىكى مه ترسیداردا
یارمه تی داوو. پاره که ی ده ره ئنا و ژماردى.

هاورپیکه ی پاره که ی لیوه رگرت و گوتی، «سبه ی ده گه ینه هه پهمه کان، به لام جاری ده بی دوو و شتر بکرم.»
به شه قامه ته نگه کانی تانجیه ردا ده پویشتن. هه موو شوینه کان پرپوون له کۆشکی شت فروشتن. گه یشتنه ناوه پاستی گۆره پانیکی گه وره، که بازاره سه ره کییه که ی له خو گرتبوو. هه زاران خه لکی لیبوو، قسه یانده کرد، شتیان ده فروشت و ده یانکری؛ سه وزه وات له ناوه پاستی خه نجه رفروشیدا، هه روه ها مافوور به ته نیشتی تووتنه وه داندرا بوو. به لام کورپه که چاوی له سه ر هاورپی تازه که ی لانه ده برد. له پاش هه موو شتی، پاره که ی به و بوو. بیریکرده وه داوی گه رانه وی پاره که ی بکات، به لام بریاریدا لیگه ری، چونکه ره نگه شتیکی نه شیواو بی. هیچ شتیکی له باره ی نه ریته کانی ئه و خاکه نوییه وه نه ده زانی.

به خو ی گوت، «ته نیا ته ماشا ده که م.» ده یزانی له هاورپیکه ی به هیژتره .

له ناکاو، له ناوه پاستی ئه و جه نجالییه دا، جوانترین شمشیری بینی، که هه تا ئه و کاته شتی وای نه بینیبوو. زیو له کیفه که یدا به کاره یندرا بوو و ده سکه که ی به به ردی به نرخ پروپۆشکرا بوو. کورپه که به لیینی به خو ی دا، کاتی له میسر گه رایه وه ئه و شمشیره بکری. به هاورپیکه ی گوت، «بیرسه ئه و شمشیره بایی چه نه.» ئه و جا بویده رکه وت بۆ ساتیک فه رامۆش کراوه. هه ر ته ماشای شمشیره که ی ده کرد. دلی گوشرا بوو و له ناکاو سینه ی په ستانی خسته سه ر دلی. له پروو وه رگیژان ده ترسا، چونکه ده یزانی چی ده بینی. که میکی تر له سه ر ته ماشا کردنی شمشیره که به رده وام بوو، هه تا ویرای ئاویر بداته وه.

ته نیا بازاره که ی له ده ور بوو، خه لکی ده هاتن و ده چوون،

هاواريانده کرد و شتيان دهفرۆشت، پريشبوو له بۆنى سهيرى خواردن ... به لām هاوړي نوښه كهي له هيچ شوښنكوه ديار نه بوو. كورپه كه دهيوست باوه پيكات به پيكهوت له هاوړيكي جيا بوو ته وه. برياريدا پيک له ويدا بمينته وه و چاوه پرواني گه پانه وهى بكات. كاتى چاوه پييده كرد، مه لايه ك به سهر قولله يه كي ئه و نزيكانه دا سهر كهوت و دهستى به نزاخويندن كرد؛ هه موو خه لكي ناو بازارپه كه كهوتنه سهر ئه ژنۆ، سهريان به زه وييه كه وه ده نووساند و نزاكه يان ده گوته وه. ئه و جا هه ر وهك كۆمه له ميرووله يه كي كار كه ر، كۆشكه كانيان داخست و پويشتن.

خه ريكبوو خوريش ئاوا ده بوو. كورپه كه ته ماشاي لاربوونه وهى خوره كهى ده كرد، تا له پشتى خانوو سپيه كانى ده وري گۆرپه پانه كه دا ون بوو. بيري كهوته وه، كاتى خورى ئه و به يانييه هه لهات، ئه و له قاره يه كي تر بوو، هيشتا شوانى شهست مه رپوو و چاوه پرواني بينينى كچيک بوو. ئه و به يانييه ئاگادارى پوودانى هه موو شته كان بوو، ئه و كات له ناو كي لگه كاندا بوو. به لām ئيستا واخه ريكه خور ئاواده بى و ئه و له ولاتيكي ديكه يه، بيگانه يه ك له ولاتيكي بيگانه دا، كه هه ر زمانه كه شيان نازانى. به لām ئيدى ئه و شوان نه بوو و هيچى نه بوو، ته نانه ت پاره كه شى پينه ما بوو تا بگه رپته وه و له سه ره تا وه دهست به هه موو شتى بكاته وه.

كورپه كه له بيري خويدا گوتى، ته واوى ئه و شتانه له نيوان خوره لهاتن و خورئاوا بووندا پووياندا. به زه يى به خويدا ده هاته وه و سكالاي ئه وهى ده كرد، كه هينده به خيرايى و به شيوه يه كي به رچاو گۆرپه كاري به سه ر ژيانيدا هاتبوو.

هينده شه رمه زار بوو حه زيده كرد بگري. ته نانه ت هه رگيز له بهر چاوى مه رپه كانيشيدا نه گريابوو. به لām بازارپه كه چۆلبوو و

له نیشتمانیش دوور بوو، بۆیه گریا. گریا، چونکه خودا دادپهروهه
نه بوو، چونکه ئهوه ریگه ی خودابوو بو چاکه دانه وه ی ئه وه که سانه ی
شوینی خه ونه کانیا ن ده که ون.

له بیرى خۆیدا گوتی، کاتى مه پره کانم هه بوو، شادمان بووم
و ئه وانه ی چوارده ورم و خوشم دلخۆشده کرد. کاتى خه لکی
ده یانبینیم، به خیره اتنیا ن لنده کردم. به لام ئیستا غه مبار و ته نیام.
له مه ودوا له گه ل خه لکی تووند ده بم و باوه پریان پیناکه م، چونکه
که سیک خیانه تی لیکردم. قینم له وانه ده بی، که سامانی خویانیا ن
دۆزیوه ته وه، چونکه هه رگیز هی خۆم نه دۆزییه وه. ئه وه ش ده پاریزم
که هه مه، چونکه زۆر بچووکم بو ئه وه ی جیهان ببه زینم.

جانتاکه ی کرده وه تا بزانی گه ر شتی پاره ی پیمابى؛ رهنگه
باقی پاره ی ئه وه له فه یه ی پیمابى، که له سه ر که شتییه که کرى.
به لام هه موو ئه وه ی دۆزییه وه کتیبه قورسه که ی، چاکه ته که ی و ئه وه
دوو به رده بوو، که پیاوه پیره که پى به خشی.

کاتى ته ماشای به رده کانی کرد، له بهر هوکارى هه ستی به ژیا نه وه
کرد. دهیتوانی به رده کان بفروشی و بلیتیکی گه رانه وه ی پیکری.
کوړه که له بیرى خۆیدا گوتی، به لام ئه مجاره ژیرتر ده بم، پاشان
له جانتاکه ی ده ریھتیا ن تا بیا نکاته گیرفانی. ئه مه به نده ره و تاکه
شتی راستیش که هاوړیکه ی پى گوتبوو، ئه وه یه که هه موو
به نده ریک پریه تی له دز.

ئىستا بۆیده رکه وت بۆچی خاوه نی باره که تووړه بوو: هه ولیده دا
پى بلئ باوه ر به و پیاوه نه کات. «من وهک هه موو که سیکی ترم
— جیهان به و شیوه یه ده بینم، که خۆم گه ره کمه، نهک به شیوه
حه قیقیه که ی.»

به هیواشی په نجه ی به سه ر به رده کاند ده ینا و هه ستی

به گه رمیبه که یان ده کرد. به رده کان سامانی ئه و بوون. ته نیا به ده سته وه گرتنیاں ئه ویان ئاسووده ده کرد. پیره پیاوه که یان به بیر ده خسته وه.

گوتبووی، «کاتی شتیکت گه ره که، ته وای گه ردوون له به ده ست هینانیا یارمه تیت ده دات.»

کوره که ده یوست له راستی ئه وه تیڭات، که پیاوه پیره که گوتبووی. ئه وه تا، ئه و له بازاره که بوو، یه ک دیناری پینه بوو و یه ک مه ریشی لانه بوو تا له شه وه که دا چاودیریان بکات. به لام به رده کان شایه تی ئه وه بوون چاوی به پاشایه ک که وتبوو - پاشایه ک، که رابردووی کوره که ی ده زانی.

«ئه مانه ئوریم و تومیم، له خویندنه وه ی پیشهاته کاندایارمه تیت ده دن.» کوره که به رده کانی خسته وه ناو جانتاکه ی و بریاریدا تاقیکردنه وه یه ک بکات. پیره پیاوه که داوای لیکردبوو پرسکاری زور بوون بکات، بو ئه و مه به سته ش، ده بوو کوره که بزانی چی گه ره که. ئه و جا پرسکی گه ر هیشتا نزای پیاوه که کاریگه ری له سه ر کوره که هه بی.

یه کیک له به رده کانی ده رهینا. به ردی «به لی» بوو.

پرسی، «تایا سامانه که م ده دۆزمه وه؟» ده ستی به جانتاکه یدا کرد و بو یه کیک له به رده کان ده گه را. له کاتی گه رانه که یدا، هه ردوو به رده که له کونیکی جانتاکه وه که وتنه خواری بو سه ر زه وییه که. کوره که هه رگیز تیبینی نه کردبوو کونیک له جانتاکه یدا هه یه. له سه ر ئه ژنو بو ئوریم و تومیم ده گه را تا بیانخاته وه ناو جانتاکه. به لام کاتی بینی له سه ر زه وییه که ن، ده سته واژه یه کی تر به میشکیدا هات.

پاشا پیره که گوتبووی، «پیشهاته کان بناسه ره وه و دوايانکه وه.» پیشهات. کوره که بزه یه کیکرد. دوو به رده که ی هه لگرتنه وه و

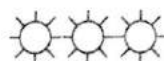

خستنیه وه ناو جانتاکه ی. برپاریدا کونه که پینه نه کات — به رده کان
هه رکات بیانویستبا، ده یانتوانی بکه ونه خواری. فیروبوو و چهند
شتیک هه ن، که نابی پرسیاریان له باره وه بکه ی، تا به و شیوه یه ش
له چاره نووسی خۆت هه لئه یه یت. به خۆی گوت، «به لئیمدا خۆم
برپاری خۆم بده م.»

به لام به رده کان گوتبوویان هیشتا پیره پیاوه که یارمه تی دهدات،
ئه وه ش وای لیده کرد زیاتر برپای به خۆی هه بی. دووباره ته ماشای
گۆره پانه چۆله که ی کرد، ئه مجاره یان که متر بیه یوایی پیوه دیاربوو.
ئه و شوینه نامۆ نه بوو؛ شوینیکی نوئی بوو.

له پاش هه موو شتیکیش، ئه و شته ی هه میشه گه ره کیبوو
ئه مه بوو: بینینی شوینی نوئی. ئه گه ره هه رگیزیش نه گه شتایه ته
هه ره مه کان، ئه و هه یشتا له هه موو شوانه ناسیاوه کانی زیاتر
گه شتیکردبوو. له بیرری خۆیدا گوتی، خۆزگا ده یانزانی له پاش
دووری دوو کاتژمیر به که شتی، شته کان چهنده جیاوازن. له گه ل
ئه وه شدا، جیهانه نوئییه که ی ئه و له م کاته دا بازاره چۆله که بوو،
به لام پیشتر ژیا نی تیدا بینیبوو و هه رگیزیش له یادی نه ده کرد.
شمشیره که ی بیرکه وته وه. به و بیرکردنه وه یه ئازاری ده چه شت،
به لام هه رگیز پیشتر دانه یه کی له و شیوه یه نه بینیبوو. کاتی له و
شتانه ده فکرا، بۆیده رکه وت ده بی هه لبرژی له نیوان بیرکردنه وه
له خۆی وه ک قوربانی دهستی دزیک، یان وه ک سه رکیشیک له پیئاو
گه ران به دووی سامانه که یدا.

به خۆی گوت، «سه رکیشم و به دووی سامانه که مدا ده گه ریم.»

خیرا کہ سیک بہ ئاگای ہینایہ وہ . لہ ناوہ راستی بازارہ کہ دا خہوی
لیکہ وتبوو و خہریکشبوو ژیان لہ بازارہ کہ دا دہستی پیدہ کردہ وہ .
تہ ماشای چواردهوری خوی کرد و بو مہرہ کان گہرا، بہ لام بیر
کہ وتہ وہ، کہ لہ جیہانکی نویدایہ . بہ لام لہ جی غہ مباربوون، شادمان
بوو . ئیدی پیویستی نہ دہ کرد بہ دوی خوراک و ئاودا بگہری بو
مہرہ کان؛ لہ جی ئہ وہ دہیتوانی بروات بو سامانہ کہی بگہری . یہ کہ
دینار لہ گیرفانیا نہ بوو، بہ لام باوہری ہہ بوو . شہوی پیشتر بریاری
دابوو ہہر بہ شیوہی ئہ و کہ سانہ سہرکیش بی، کہ لہ کتیبہ کاندہ
خویندبوویہ وہ .

بہ ہیواشی بہ ناو بازارہ کہ دا دہرویشت . فروشیارہ کان شتہ کانیاں
لہ دہوری کوشکی فروشیہ کانیاں خردہ کردہ وہ، بو ئہ و مہ بہ ستہش،
کورہ کہ یارمہ تی شیرینی فروشیکی دا . شیرینی فروشہ کہ بزہی لہ سہر
لیو بوو: دلخوش بوو، ئاگاداری ژیان خویبوو و ئامادہی پورژیکی
نوی کارکردن بوو . خہندہی پیرہ پیاوہ کہی بہ بیر کورہ کہ خستہ وہ
— ئہ و پاشا پیرہ سہیرہی چاوی پیی کہ وتبوو . کورہ کہ لہ بیر
خویدا گوتی، «شیرینی فروشہ کہ لہ بہر ئہ وہ شیرینی نافروشی تا
بتوانی دواتر گہ شتبات و ہاوسہرگیری لہ گہل کچی دوکانداریک
بکات . لہ بہر ئہ وہ دہیکات، کہ خوی ئارہ زوی کردنی ئہ و کارہی
ہیہ .» ئہ ویش پیی وابوو بتوانی ہہ مان ئہ و کارہ بکات، کہ
پیرہ پیاوہ کہ دہیکرد — دہیتوانی پیبزانی کہ سی لہ چارہ نووسی
خوی نزیکہ یا دوورہ . تہ نیا بہ تہ ماشا کردنیاں . لہ بیر خویدا گوتی،
ئاسانہ و ہہر گیزیش نہ مکردوہ .

کاتی کوشکہ کہی ئامادہ بوو، شیرینی فروشہ کہ یہ کہ م شیرینی ئہ و
پورہ، کہ خوی دروستیکردبوو، پیشکہشی کورہ کہی کرد . کورہ کہ
سوپاسیکرد، خواردی و پیگہی خوی گرہ وہ بہر . پاشان بیر

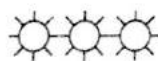

که وته وه، کاتې کۆشکې شتفرۆشتنه که یان ده سازاند، یه کیکیان به عه ره بی و ئه وی تریان به ئیسیانی قسه ییده کرد. هیشتا ش به باشی له یه کدی تیده گه یشتن.

کورپه که له بیرى خۆیدا گوتی، ده شی ئه و زمانه پشت به وشه نه به ستی. پیشتتر ئه و ئه زمونږه ی له گه ل مه رپه کان کردو وه و ئیستاش هه مان شت له گه ل مرو قدا پرووده دات.

چه ندین شتی نوئ فیرده بوو. هه ندیک له و شتانه ئه وانه بوون، که پیشتتر ئه زمونږه کردبوون و نوئ نه بوون، به لام هه ستی پییان نه کردبوو. هه ستی پینه کردبوون، چونکه پییان راهاتبوو. بیریکرده وه: ئه گه ر له م زمانه بی وشه یه تیبه گه م، ده توانم له جیهان تیبه گه م. به هیمنی و بیپه له، کاتى پیاسه کردن به شه قامیکى تانجیه ردا، بیرى له وه ده کرده وه. ته نیا به و شیوه یه دهیتوانی پیشهاته کان بخوینیتته وه. دهیزانی ئارامیه کی زوری ده وی، به لام شوان هه موو شتی له باره ی ئارامیه وه ده زانی. جاریکی تر له و زه وییه نامویه دا بویده رکه وت، هه مان ئه و ئه زمونږانه ده کات، که له گه ل مه رپه کان کردبوونی.

پیره پیاوه که گوتبووی، «هه موو شته کان یه کن.»

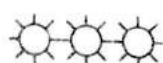

کریستالفرۆشه که ئه و به یانییه به ئاگا هات و هه ستی به هه مان ئه و نیگه رانییه ده کرد، که هه موو به یانییه کانى تر هه ستی پیکردبوو. سى ساله له هه مان شویندایه: دوکانیک له سه ر شه قامیکى گرداوی، که چه ند کرپاریکی که م پییدا تیده په رن. ئیستا زور درهنگه بو گۆرینی ته واوی شته کان — هه موو ئه وه ی تا ئیستا فیرى بوو بوو،

بەتەنیا کڕین و فرۆشتنی شووشەى کرىستالى بوو. کاتى خۆى
 خەلکىكى زۆر شارەزای دوکانەکەى بوون: بازرگانى عەرەب، زەویناسى
 فەرەنسى و ئینگلیز، سەربازى ئەلمانى، کە هەمیشە دەولەمەند
 بوون. لەو پۆژگارەدا کرىستالفروشتن شتێكى نایاب بوو، بیریشى
 لەو دەکردهوه چۆن دەولەمەند ببیت و لەگەڵ بەسالاچوونیدا ژنى
 جوان بەدەوریهوه بن.

بەلام بەتێپەرینی کات، تانجیەر گۆرا. شارەکەى تەنیشتیان،
 سیوتا، لەتانجیەر خیراتر گەشەیکرد و بەو شیۆهەش شارەکەى
 ئەوان کارى تیدا نەما. دراوسێکان ئەویان بەجى هیشت و تەنیا
 چەند دوکانێكى کەم لەسەر گرده که مانەوه. کەسیش ئامادە نەبوو
 بەگرده کهدا هەلبزنى تەنیا بو ئەوهى سەردانى چەند دوکانێک بکات.
 بەلام کرىستالفروشه که هەلبژاردەى تری نەبوو. سى سالى
 تەمەنى بەکڕین و فرۆشتنى کرىستالهوه بەسەربردبوو، ئیستاش بو
 گۆرینی هەر شتێک زۆر درەنگ بوو.

تەواوى بەیانیهکەى بەتێبینیکردنى هاتووچۆى دەگمەنى
 خەلکى شەقامەکەوه بەسەربرد. ئەوه پیشەى چەند سالاەیبوو
 و واى لیھاتبوو خشتەى کاتى هەموو ئەو کەسانەى دەزانى، کە
 بەویدا تێپەر دەبوون. بەلام کەمێک بەر لەخوانى نیوہپۆ، کورپک
 لەبەردەم دوکانەکەدا وەستا. بەرگێكى ئاسایى پۆشیبوو، بەلام چاوه
 شارەزاکانى فروشیارەکە بۆیدەرکەوت کورپەکە پارەى پینییە. لەگەڵ
 ئەو شدا، فروشیارەکە بریاریدا کەمێک نیوہپۆخوانەکەى دوابخات، تا
 کورپەکە لەوێ بپوات.

لافیته یهک به ده رگا که وه هه لواسرابوو و نووسرابوو چهند زمانیک له دوکانه که دا قسه ی پیده کریت. کوره که بین ی پیاویک له پشتی میزه که وه ده رکه وت.

کوره که گوتی، «گهر ده ته وی، ده توانم شووشه کانی ناو په نجه ره که ت بو پاک بکه مه وه. به م شیوه یه جوان نین و که س تاقه تی نیه بیان کری.»

به بی ئه وه ی وه لام بداته وه، پیاوه که ته ماشایده کرد.

«له به رامبه ریشدا ده توانی شتیکم بدهیتی بیخوم.»

هیشتا پیاوه که بیده نگ بوو، کوره که ش بویده رکه وت ده بی بریاریک بدات. چاکه ته که ی له جانتا که یدابوو - به دلنیا ییه وه له بیاباندا کاری پی نه ده بوو. چاکه ته که ی ده رهینا و ده ستیکرد به سرینه وه ی شووشه کان. له ماوه ی نیو کاتژمیردا ته واوی شووشه کانی ناو په نجه ره که ی پاک کرده وه، له و کاته شدا دوو کریار هاتنه ژووری و هه ندیک کریستالیان کری.

کاتی له سرینه وه یان ته واوبوو، داوی له فروشیاره که کرد خواردنی بداتی. کریستال فروشه که گوتی، «با برۆین نانی نیوه پو بخوین.»

هیما یه کی کرد به ده رگا که وه و پوشتن بو کافتریا یه کی بچووی ئه و نزیکانه.

گوتی، «پیویستی نه ده کرد یهک شت بکه یت. قورئان داوام لیده کات خواردن به که سیکی برسی بدهم.»

کوره که برسی، «ئه ی بو هیشتت پاکیان بکه مه وه؟»

«چونکه کریستاله کان پیس بوون. ده شبوو هه ردوو کمان میشکمان

له بیرو که ی نه ری نی پاک بکه یه وه.»

کاتی نانیان خوارد، فروشیاره که پووی بو کوره که وه رگیرا و گوتی، «ده مه وی له دوکانه که مدا کار بکه یت. کاتی ئیشتده کرد دوو

کرپار هاتن، ئه وهش پيشهاتیکي باشه.»

شوانه که له بیرى خۆیدا گوتى، خه لکى باسى پيشهات ده که ن. به لام خویشیان نازانن چى ده لئین. هه ر وهک ئه وهى چۆن بۆ ماوهى چه ندين ساله نه مزانیوو به زمانیکى بئ وشه له گه ل مه ره کانمدا ده دویم.

فرۆشیاره که پرسى، «ده ته وئ کارم بۆ بکه ی؟»

کورپه که له وه لامدا گوتى، «ده توانم ته واوى پۆژه که کارت بۆ بکه م، ده توانم شه و تا شه به ق کار بکه م، هه موو پارچه کریستاله کانى ناو دوکانه که ت پاکده که مه وه. له به رامبه ریشدا، پارهم ده وئ تا سبه ی برۆم بۆ میسر.»

فرۆشیاره که پیکه نى. «ئه گه ر ته واوى یه ک سال کریستاله کانم بۆ بسرپته وه ... ئه گه ر پارهیەکی باش له فرۆشتنى هه ر پارچه کریستالیکدا وه ربگرى، هیشتا ده بئ بۆ گه یشتن به میسر پارە قه رز بکه ی. هه زاران کیلۆمه تر بیا بان له نیوان ئیره و ئه ویدا هه یه.»

ساتیکى هینده بیدهنگى کاریگه ر بالی به سه ردا کیشان، هه ر ده تگوت ته واوى شاره که خه وتوو. ده نگ له بازاره که نه ده هات، فرۆشیاره کان قسه یان نه ده کرد، که س بۆ نزاخویندن به قولله کاندا هه لئه ده زنا. بئ هیوا، بئ سه رکه شى، بئ پاشای پیر و چاره نووس، بئ سامان و بئ هه ره م. هه ر ده تگوت ته واوى جیهان بیدهنگ بووه، چونکه نقه له پۆحى کورپه که برابوو. له ویدا دانیشتبوو و ته ماشای به تالایی ناو ده رگای کافترياکه ی ده کرد، هیواى ده خواست له و ساته دا بمرئ و هه موو شتئ کۆتایی پيبي.

فرۆشیاره که به نیگه رانى ته ماشای کورپه که ی کرد. هه موو ئه و شادییه ی ئه و به یانییه بینیبوو، له ناكاو نه ما.

کریستاله فرۆشه که گوتى، «کورم، ده توانم پارته بده مئ تا

بگه پښتېته وه بڼ ولاته که ی خۆت. «
کورپه که هیچی نه گوت. هه ستا، جله کانی پښخست و جانتا که ی
هه لگرت.

گوتی، «کارت بڼ ده که م.»
له پاش ماوه یه کی درېژی تری بڼده نگی، نه مه شی بڼ زیادکرد،
«پڼویستم به پاره یه بڼ کرینی چه ند مه پڼک.»

کتیخانہ پریق

بہشی دووہم

کتیبخانه ی پە یق

نزیکه ی مانگیك كورپه كه كارى بو كرېستالفرۆشه كه كرد و
بویده ركهوت ئه و كاره دلخۆشى ناكا. تهواوى پۆژه كه فروشیاره كه
له پشتی میزه كه وه منگه ی دههات، پئی دهگوت وریابى و پارچه
كرېستاله كان نه شكینى.

گهر چى دوكانداره كه پیریكى به سكالاش بوو، به لام له سه ر
كاره كه ی مایه وه، چونكه به باشى مامه له ی له گه ل ده كرد؛ بریكى
باشى بو فروشتنى هه ر پارچه كرېستالیک وه رده گرت و هه ندیک
پاره شى كۆكردبووه وه. ئه و به یانییه كه میك بیریکرده وه: ئه گه ر
هه موو پۆژى به و شیوه یه كارى بكردبا، ئه و یه ك سالى رىكى
پیده چوو تا پاره ی تهواوى به شى كړینی هه ندیک مه رى كۆده كرده وه.
كورپه كه به فروشیاره كه ی گوت، «دهمه وئ پيشانگایه كى سندوقى
بو كرېستاله كان دروست بكه م. له ده ره وه دایده نیین، به و شیوه یه ش
سه رنجى ئه وانه راده كیشى، كه به خواره وه ی گرده كه دا تیده په رن.»
دوكانداره كه له وه لامدا گوتى، «هه رگیز پيشتر شتىكى له و
بابه ته م نه بووه. خه لكى به لايدا ده پۆن و خویانى پیا ده كیشن، به و
جوړه ش پارچه كرېستاله كان ده شكین.»

«كاتى مه رپه كانم بو ناو كیلگه كان ده برد، هه ندیكيان مردار
ده بوونه وه ئه گه ر ماریك په یدا ببايه. به لام ئه وه ژيانى شوان و
مه رپه.»

فروشیاره كه پووى بو ئه و كړپاره وه رگیړا، كه ده یویست په رداغى

کتبخانه کی پیشگیماگر

کریستال بکری. له هه موو کات فروشیی باشتربوو ... هه ده تگور کات گه راوه ته وه بو ئه و سه رده مه ی شه قامه که ریگه یه کی سه ره کی تانجیه ر بوو.

له پاش پویشنی کپیاره که، به کوره که ی گوت، «کار باشته بووه. حال م باشته و توش به و نزیکانه ده توانی بگه پیتته وه بولای مه ره کانت. بوچی زیاتر له ژیان داوا ده که یت؟»

«چونکه ده بی وه لامی پیشهاته کان بدهینه وه.» کوره که نه مه ی به بی مه به ست گوت؛ له گوتنی په شیمان بوو، چونکه هه رگیز دوکانداره که چاوی به پاشاکه نه که وتبوو.

پاشا پیره که گوتبووی، «ئه وه پیی ده گوتری سه ره تاکانی پیشهاتی باش، به ختی ده ستپیکه ر. چونکه ژیان ده یه وی به چاره نووسی خوت بگه یت.»

به لام فروشیاره که له مه به ستی کوره که تیگه یشته. کارکردنی کوره که له ویدا بوخوی پیشهاتی بوو، له پاش تیپه رینی کات و پاره پژانه ناو چه که مه جیه ی حیسابه که وه، له هینانی کوره که په شیمان نه بوو. کوره که له وه زیاتری وه رده گرت، که شایانی بوو، چونکه کریستال فروشه که پیی وابوو به وه پاره یه کی زوری لی که م نابیتته وه، هه ر بویه بریکی باشی به کوره که ده به خشی. دووپاتی کردبووه وه، که به و زوانه ده گه پیتته وه بولای مه ره کانی.

بو ئه وه ی خوی له کاری پیشانگه که بدزیتته وه، پرسی، «بوچی ده تویت بچی بو هه ره مه کان؟»

کوره که له وه لامدا گوتی، «چونکه هه میشه شتم له سه ر بیستوون،» هیچی له باره ی خه ونه که یه وه نه گوت. ئیستا جگه له یاده وه ریه کی به ئازار، سامانه که ی هیچی تر نه بوو، هه ولیشیده دا چیتر بیر له وه نه کاته وه.

فرۆشیاره که گوتی، «کهس لیڤه ناسم بیهوئ تهواوی بیابانه که بۆ بینیی هه پهمه کان بیری. ئەوانه تهنیا کۆمه له بهردیکی له سهه یهک داندراون. خوشت دهتوانی لهحه وشه ی خانووه که تدا دانه یهک دروست بکه ی.»

کۆپه که گوتی، «هه رگیز خه ونت به گه شتکردنه وه نه بینوووه،» پووی بۆ کپیاریک وه رگپرا، که تازه چووبوووه ناو دوکانه که وه. دوو پۆژ دواتر، فرۆشیاره که له باره ی پێشانگه که وه له گه ل کۆپه که دوا.

گوتی، «حه زم له گۆرانکاری زۆر نییه. من و تو وهک حه سه ن نین، ئەو بازرگانیک ی دهوله مهنده. ئەگه ره له یهک له کاری کپیندا بکات، زۆر کاریگه ری نابێ. به لام ده بی ئیمه باجی هه له کانمان بدهین.»

کۆپه که به په شیمانی له بیری خۆیدا گوتی، راسته. «ده مه وئ زووتر بگه رپمه وه بۆلای مه په کانم. کاتێ به خت یاوه رمانه، ده مه وئ سوودی لیوه ربگرین، هه رچیش بتوانم بۆ یارمه تیدانی بیکه م، هه ر وهک چۆن ئەو بۆ یارمه تیدانمان ده یکا. ئەوه پێی ده گوتری سه ره تاکانی پێشهاتی باش. یان به ختی ده ستپیکه ر.»

فرۆشیاره که چه ند خوله کی هیچی نه گوت. پاشان گوتی، «پێغه مبه ر قورئانی بۆ هیئاوین و پێنج فه رزی بۆ دیاریکردوین، تا له ژیانماندا نه نجامیان بدهین. گرنگترینیان بره واکردنه به خودایه کی تاک و تهنیا. ئەوانه ی تریش، نوێژکردن پێنججار له پۆژیکدا، به پۆژووبوون له په مه زان و خیرکردنه به هه ژاران.»

له ویدا وه ستا. کاتێ باسی پێغه مبه ره که ی ده کرد، چاوه کان ی پرپوون له فرمی سک. پیاویکی ئیماندار بوو، سه ره پای نا ئارامیه که شی،

ده یو یست له سهر یاسا کانی ئیسلام بروات.

کورپه که پرسى، «پینجه م فه پزبان چییه؟»

فرۆشیاره که له وه لاما گوتى، «دوو پوژ پيش ئیستا، گوتت هه رگیز خه ونم به گه شتکردنه وه نه بینوووه. پینجه م فه پز بۆ هه موو ئیسلامیک، هه جکردنه. ئه گه ر یه ک جاریش له ژيانماندا بى، ناچارین سهردانى شاره پیرۆزه که ی مه ککه بکه یین.

«مه ککه زۆر له هه پره مه کان دوورتره. کاتى لاو بووم، هه موو ئه وه ی ده مو یست، پاره کو کردنه وه بوو بۆ دروستکردنى ئه م دوکانه. پیم وابوو پوژیک ده وه له مه ند ده بم و سهردانى مه ککه ده که م. هه ندیک پاره م کو کرده وه، به لام هه رگیز نه مده توانى دوکانه که به سهر که سی کدا به جى به یلم؛ کریستال شتیکی ناسکه. له و ده مه دا، ته واوى کاته کان خه لکی به لای دوکانه که مده تیده په پین و به ره و مه ککه ده پویشتن. هه ندیک له حاجییه کان که سانى ده وه له مه ند بوون، به کاروانى گه وره وه، که له خزمه تکار و وشتر پیکهاتبوو، گه شتیانده کرد، به لام زۆرینه ی ئه و خه لکه ی ده چوون بۆ هه ج، له من هه ژارتر بوون. ✓

«هه موو ئه وانیه ی ده پویشتن شادمان بوون. هیماى حاجیان به ده رگای خانوو کانیانه وه هه لده واسى. یه کیک له وان، که پینه چیبوو و ژيانى له سهر دروستکردنى پیللاو ده گوزه راند، گوتى ماوه ی سالیک به بیاباندا گه شتیکردوه، به لام هیشتاش پیاسه کردن به شه قامه کانی تانجیه ردا، بۆ کرپنى چه رم، ماندوو تریکردوه.»

کورپه که پرسى، «ئیه بۆچی ناچیت بۆ مه ککه؟»

«چونکه بیرۆکه ی مه ککه توانای ژيانم پیده به خشى. هه ر ئه وه شه یارمه تیم ده دات پووبه پرووى ئه م هه موو پوژه دووباره یه، کریستاله بیده نگه کانی ناو په فه کان و نانى نیوه پو و ئیواره له هه مان کافتريای ناخۆش بيمه وه. ده ترسم گه ر خه ونه که م بینمه دى، هیچ هوکارىکی

دیکه م بۆ ژیان نه مینئ .

«تۆ خهون به مه په کانت و هه په مه کانه وه ده بینئ، به لام جیاوازه، چونکه تۆ ده ته وی خه ونه که ت بهینیته دی . من ته نیا ده مه وی خهون به مه ککه وه ببینم . هه زار جاران وینای ئه وه م کردووه، که بیابانه که ده برم، ده گه مه گۆره پانی به رده پیروژه که، پاشان بهر له وهی دهستی لیبدەم، حهوت جاران به ده وریدا سووپاومه ته وه . وینای ئه وانه شم کردووه، که به ته نیشته و له پیشمه وه ده بن، هه روه ها وینای ئه و گفتوگو و نزایانه شم کردووه، که پیکه وه ده یانکه یین . به لام ده ترسم ته وای شته که ببیته هیوا برانیک، بۆیه پیم باشتره ته نیا خهونی پیوه ببینم.»

ئه و پۆژه فرۆشیاره که ریگه ی به کوره که دا پیشانگه که دابمه زرینئ . به و شیوه یه ش هه موو خه لکی پیمان وانه ده بوو خه ونه کانی هاتوونه ته دی .

دوو مانگی تر تیپه ری و پیشانگه که ش چه ندین کپاری بۆ دوکانه که پاکیشا . کوره که مه زهنده یکرد، ئه گه ر شه ش مانگی تر به و شیوه یه کاری بکردبا، ده یوانی بگه رپته وه بۆ ئیسپانیا و شه ست مه ری تر بکری، هه ر وه ک جاران شه ست مه ر . له ماوه ی که متر له سالی کدا، ده یوانی دوو هینده مه ر بکری و بازرگانیش له گه ل عه ره به کان بکات، چونکه ئیستا زمانه سه یره که یان فیروبوو . له و به یانییه ی بازاره که وه ئوریم و تومیمی به کارنه هی نابوو، چونکه ئیستا میسر بۆ ئه و ته نیا خه ونیکی دوور بوو، هه ر وه ک چۆن مه ککه ته نیا خه ونیکبوو بۆ فرۆشیاره که . به هه ر حال، کوره که به کاره که ی شادمان

بوو، هه موو کاتیکیش بیرى لهو پۆژه ده کرده وه، که وهک براوه یه ک ده گه یشته وه تاريفه .

پاشا پیره که گوتبووی، «ده بی هه میسه بزانی چیت گه ره که.» کورپه که ده یزانی و ئیستاش هه ولى بویده دا. پهنگه گیرخواردنی کورپه که لهو زه وییه بیگانه یه دا، سامانی کورپه که بووبی، که چاوی به دزیک که وتبوو و دواتریش میگه له که ی ده کرده دوو ئه وهنده، به بی ئه وه ی یه ک دینار خه رج بکات.

شانازی به خویه وه ده کرد. چهند شتیکی گرنگ فیروبوو، وهک مامه له کردن له گه ل کریستال و قسه کردن به زمانیکی بی وشه ... هه روه ها فیرو پيشهاتیش بووبوو. پۆژیک له سه ر گرده که پیاویکی بینی، سکا لای ئه وه ی ده کرد، که له پاش برینی ته واوی ئه و پێگه یه، هیچ شوینیکی لی نییه شتیکی لی بخونه وه . کورپه که ش که شاره زای پيشهاته کان بووبوو، قسه ی له گه ل فروشیاره که کرد.

«با چای به و که سانه بفروشین، که به سه ر گرده که دا هه لده زنین.»

فروشیاره که گوتی، «چه ندین خه لک له م نزیکانه چای ده فروشن.»

«به لام ده توانین له پیاله ی کریستالدا بفروشین. خه لکی حه زیان به چایه که ده بی و ده یانه وی پیاله کانیش بکرن. پیم گوتراوه جوانی گه وره ترین فریوده ری مرۆقه.»

فروشیاره که هیچی نه گوت، به لام ئه و پاشنیوه پۆیه، له پاش کردنی نوێژه کانی، کورپه که ی بانگه یشتکرد له گه لی دابنیشی و پیکه وه نیرگیله بکیشن، ئه و پایپه سهیره ی عه ره به کان به کاریان ده هینا.

فروشیاره پیره که پرسى، «تۆ به دووی چیدا ده گه پیت؟»
«پیشتر پیم گوتیت. پیویسته مه ره کانم بکرمه وه، بۆ ئه و

مه به سته ش، پیو یستم به پاره یه.»
 کریستال فروشه که هه ندیک خه لوزی نوئی خسته سه ر نی رگیله که
 و به تووندی مژی لیدا.

«سی ساله خاوه نی ئه م دوکانه م. ده توانم کریستالی باش
 له خراپ جیا بکه مه وه و هه موو شتیکی دیکه ش له باره ی کریستاله وه
 ده زانم. شاره زای ئه و په هه نده م و ده زانم شیوازی مامه له ی چۆنه .
 ئه گه ر چای له کریستالدا بفروشین، دوکانه که فراوان ده بی. به و
 شیوه یه ش ده بی پاره وی ژیانم بگویم.»
 «جا ئه وه شتیکی باش نییه؟»

«تازه به م شتانه راهاتووم. به ر له وه ی تو بیته ئیره، بیرم
 له وه ده کرده وه، که چه نده م کات له هه مان ئه م شوینه دا به فیرو
 داوه، له کاتیکیدا هاوړیکانم له گورپانکاریدا بوون، یان ئیفلاسیانده کرد،
 یا له پیشتر باشتر ده بوون. ئه وه یان زور نیگه رانیکردم. ئیستا بۆم
 درده که وی شتیکی زور خراپم نه کردوه. دوکانه که ئه و قه باره یه یه،
 که هه میشه ئاره زوویم کردوه. نامه وی هیچ شتی بگویم، چونکه
 نازانم چۆن مامه له له گه ل گورپانکاریدا بکه م. به م شیوه ژیا نه
 راهاتووم.»

کورپه که نه یده زانی چی بلئ. پیاوه که به رده وام بوو، «تو
 به ره که ت بووی بۆ من. ئه مپو له شتی تیگه یشتم، که پیشتر
 نه مده بینئ: پشتگو یخستنی هه ر به ره که تی، ده بیته نه فرین. هیچ
 شتیکی ترم له ژیا ندا ناوی. به لام وام لیده که یت چاو له سامان بکه م
 و ته ماشای ئه و ئاسو یانه بکه م، که هه رگیز شاره زایان نه بووم.
 ئیستاش که بینومن و ئه گه ره گه وره کان ده بینم، له پیش گه یشتنی
 تو هه ستم خراپتره. چونکه خو م ده زانم ده توانم چی بکه م، به لام
 نامه وی بیانکه م.»

کورپه که له بیرری خۆیدا گوتی، باشبوو هیچم به نانه واکه ی تاريفه نه گوت.

له گه ل خورئا و ابووندا، له سه ر کيشانی نيړگيله که يان به رده وام بوون. به عه ره بی گفتوگو يانده کرد و کورپه که ش شانازی به خويه وه ده کرد. پوژيک له پوژان پيی و ابوو مه رپه کان بتوانن هه موو شتيکی له باره ی جيهانه وه فيربکه ن. به لام هه رگيز نه يانده توانی فيري عه ره بی بکه ن.

کاتی کورپه که ته ماشای دوکانداره پيره که ی ده کرد، له بیرری خۆیدا گوتی، به دلنيايييه وه شتي دیکه ش له جيهاندا هه يه، که مه رپه کان ناتوانن فيرم بکه ن. هه موو ئه وه ی ئه وان ده يانه وي، ته نيا گه رانه به دووی خوراک و ئاودا. په نگه ئه وان ئه وه يشيان فيرنه کردبم، به لکو خوم له وانه وه فيربوو بيم.

له کو تاييدا فروشياره که گوتی، «مه کتوب.»

«يانی چی؟»

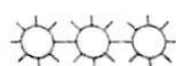
له وه لامدا گوتی، «ده بی به عه ره بی له دايک بیی تا له مانای ئه و وشه يه تيیگه ی. به لام له زمانه که ی تودا ده بی به نووسراو.»

له کاتی دامرکانده وه ی خه لووزی سه ر نيړگيله که، به کورپه که ی گوت ده توانی ده ست به فروشتنی چای بکا له پيالهی کریستالدا. هه نديکجار هيچ ريگه يه ک نيه بو وه ستاندنی پووباره که.

پياوه کان به گرده که دا هه لده زنان و کاتی ده گه يشتنه سه ره وه ماندوو ده بوون. به لام له وي دوکانیکی کریستاليان ده بينی، که به چایی تازه خزمه تيان ده کرد. ده چوون بو خواردنه وه ی چاييه که،

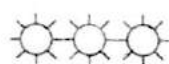
که له پیالە ی کریستالی جواندا پیشکەش دەکرا.
 یه کیکیان گوتی، «هەرگیز ژنه کهم بیرى له مه نه کردوووه تهوه،»
 پاشان هەندیک کریستالی کړی - ئەو شەوه میوانی دههات و
 میوانه کانیش سهریان له پیالە شووشه کان سوورده ما. پیاویکی تریان
 ئاماژە ی به وه دا، که هه میشه چای له کریستالدا به تامتره، چونکه
 بۆنه که ی ده پارێزی. پیاوی سییه م گوتی، له مه شرق نه ریتە چای
 له پیالە ی کریستالدا بخوریته وه، چونکه هیزیکى جادوویی هه یه.
 زۆری به سەردا تینه پەری هه والە که بلا بووه وه، خه لکیکی زۆریش
 به گرده که دا هه لده زنان تا ئەو دوکانه کۆنه ببینن، که شتیکی
 نوێیان پیشکەش ده کرد. دوکانه کانى دیکه ش له پیالە ی کریستالدا
 ده ستیان به فروشتنى چای کرد، به لام ئەوان له سەر لووتکه ی
 گردیک نه بوون و کاریان باش نه بوو.
 ورده ورده، ده بوو کریستال فروشه که دوو شاگردى دیکه ش بهینى.
 ده ستى به هینانى بریکى زۆر چای کرد، له گه ل کریستاله کاندای،
 دوکانه که ش له لایه ن ئەو ژن و پیاوانه وه سەردانى ده کرا، که تینوی
 بینینی شتی نوێ بوون.
 بهو شیوه یه ش مانگه کان تیپه پین.

بهر له کازیوه کورده که به ئاگا هات. یانزه مانگ و نوو پوژ به سەر
 ئەو کاته دا تیپه پریوو، که بۆ یه که مجار پیی نابوووه کیشوهرى
 ئەفه ريقاوه.
 ئەو بهرگه عه ره بییه ی له بهر کردبوو، که له که تانى سپى
 دروستکراوو، به تاییه ت بۆ ئەو پوژە ی کړیوو. عه گاله که ی خسته

که له پیالهی کریستالی جواندا پیشکەش دهکرا.
 یه کیکیان گوتی، «هه رگیز ژنه کهم بیرى له مه نه کردووه ته وه،»
 پاشان هه ندیک کریستالی کړی - ئه و شه وه میوانی ده هات و
 میوانه کانیش سه ریان له پیالهی شووشه کان سوورده ما. پیاوکی تریان
 ئاماژه ی به وه دا، که هه میسه چای له کریستالدا به تامتره، چونکه
 بونه که ی ده پاریزی. پیاوی سییه م گوتی، له مه شرق نه ریته چای
 له پیالهی کریستالدا بخوریته وه، چونکه هیژیکی جادوویی هه یه.
 زوری به سهردا تینه پهری هه واله که بلا بووه وه، خه لکیکی زوریش
 به گرده که دا هه لده زنان تا ئه و دوکانه کونه ببینن، که شتیکی
 نوییان پیشکەش ده کرد. دوکانه کانى دیکه ش له پیالهی کریستالدا
 ده ستیان به فروشتنى چای کرد، به لام ئه وان له سهر لووتکه ی
 گردیک نه بوون و کاریان باش نه بوو.
 ورده ورده، ده بوو کریستال فروشه که دوو شاگردی دیکه ش بهینى.
 ده ستی به هینانى بریکی زور چای کرد، له گه ل کریستاله کاند،
 دوکانه که ش له لایه ن ئه و ژن و پیاوانه وه سهردانى دهکرا، که تینوی
 بینینی شتی نوئ بوون.
 به و شیوه یه ش مانگه کان تیپه رین.

به ر له کازیوه کورده که به ئاگا هات. یانزه مانگ و نو پوژ به سهر
 ئه و کاته دا تیپه ریپوو، که بو یه که مجار پیى نابوو کیشوهری
 نه فه ريقاوه.
 ئه و به رگه عه ره بییه ی له به رکردبوو، که له که تانى سپی
 دروستکرا بوو، به تاییه ت بو ئه و پوژهی کریپوو. عه گاله که ی خسته

سه‌ری و به‌و بازنه‌یه قایمیکرد، که له‌پیستی وشتر دروستکراوو. پاپوچه‌کانی له‌پیکرد و به‌هیواشی به‌پلیکانه‌کاندا پۆیشته خوارئ. هیشتا شاره‌که خه‌وتبوو. له‌فه‌یه‌کی بۆخوی دروستکرد و چایی له‌پیاله‌ی کریستالدا خواردوه. ئه‌وجا له‌به‌رده‌م ده‌رگا به‌خۆر گرتووه‌که‌دا دانیشت و نیرگیله‌ی ده‌کیشا.

به‌بی ده‌نگی ده‌یکیشا و بیرى له‌هیچ نه‌ده‌کرده‌وه، گوئی له‌ده‌نگی ئه‌و بایه ده‌گرت، که بۆنی بیابانه‌که‌ی ده‌هینا. کاتی له‌کیشانی نیرگیله‌که ته‌واوو، ده‌ستی به‌یه‌کیک له‌گیرفانه‌کانیدا کرد، بۆ ساتیک په‌شیمانبوو له‌وه‌ی ده‌ریه‌ینابوو.

سه‌فته‌یه‌ک پاره‌بوو. به‌شی ئه‌وه‌ی ده‌کرد سه‌د و بیست مه‌، بلیتیکی گه‌رانه‌وه و مۆله‌تیک بۆ هاوردنه‌کردنی شمه‌ک له‌ئه‌فه‌ریقاوه بۆ ولاته‌که‌ی خۆی بکری.

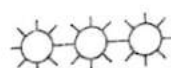
به‌ئارامی چاوه‌پڕ بوو فروشیاره‌که به‌ئاگا بیته‌وه و دوکانه‌که بکاته‌وه. ئه‌وجا هه‌ردووکیان پۆیشتن تا که‌می‌ک چایی تر بخۆنه‌وه. کورپه‌که گوتی، «ئه‌مپۆ ده‌پۆم. به‌شی ئه‌وه‌م پاره پییه مه‌په‌کانم بکرمه‌وه. تۆش به‌شی ئه‌وه‌ت پییه سه‌ردانی مه‌که‌که بکه‌یت.» پیره‌پیاوه‌که هیچی نه‌گوت.

کورپه‌که پرسى، «نزام بۆ ده‌که‌یت؟ تۆ یارمه‌تیت دام.» پیاوه‌که له‌سه‌ر ئاماده‌کردنی چاییه‌که‌ی به‌رده‌وام بوو، هیچی نه‌ده‌گوت. ئه‌وجا پووی بۆ کورپه‌که وه‌رگیړا.

گوتی، «شانازیت پیوه ده‌که‌م. هه‌ستیکی نویت هینایه ناو دوکانی کریستاله‌که مه‌وه. به‌لام خۆت ده‌زانی ناچم بۆ مه‌که‌که. هه‌ر وه‌ک چۆن تۆش مه‌په‌کانت ناکرپته‌وه.»

کورپه‌که به‌ترسه‌وه گوتی، «کئ ئه‌وه‌ی پیگوتیت؟» پیره‌کریستال‌فروش گوتی، «مه‌کتوب.»

ئەوجا نزاى بۆ كۆرەكە كرد .

كۆرەكە پۆيشتە ژوورەكەى و شتەكانى كۆكرەووە . سى جانتاى پرکرد . كاتى پۆيشت، لەسووچىكى ژوورەكەدا چاوى بەجانتاى شوانىيەكەى كەوت . گرمۆلە بووبوو و دەمىكىشبوو بىرى لىى نەكردبوووە . كاتى چاكەتەكەى دەرھىنا و بىرى لەو دەكرەووە لەسەر شەقام بيدات بەكەسىك، دوو بەردەكە كەوتنە خواری بۆ سەر زەوييەكە . ئوريم و توميم .

ئەوھيش واى لەكۆرەكە كرد بىر لەپاشا پىرەكە بكاتەو، لەوھش دەترسا، كە ماوھىەكى درىژبوو ئەوى بەخەيال نەھاتبوو . ماوھى سالىك بەبەردەوامى كاريكردبوو و تەنيا بىرى لەكۆكردنەوھى پارە كەردبوووە، تا بەو شىوھىەش بەشانازىيەو بەگەرپتەو بۆ ئىسپانيا . پاشا پىرەكە گوتبووى، «ھەرگىز واز لەخەونبىنين مەھىنە . دوای پىشھاتەكان بكەو .»

كۆرەكە ئوريم و توميمى ھەلگرتەو و جارىكى دىكە ئەو ھەستە سەيرەى لا دروستبوو، كە پاشا پىرەكە لەنزيكەوھىەتى . ماوھى سالىك كاری زەحمەتى كەردبوو و پىشھاتەكانىش دەيانگوت كاتى پۆيشتە .

كۆرەكە لەبىرى خۆيدا گوتى، دەست دەكەمەو بەوھى ھەميشە خەرىكى بووم . گەر چى مەرەكان فىرى عەرەبىشان نەكەردبوو . بەلام مەرەكان شتىكى گرنگيان فىركەردبوو؛ كە گوايا زمانىك ھەيە و ھەموو كەسىكى جىھان لىى تىدەگات، زمانىك، كە لەپىشخستنى كارەكانى دوكانەكەدا بەكارى ھىنا . ئەو زمانە، زمانى پەرۆشى بوو،

زوبانی ته واوکردنی شته کانبوو به خو شه ویستی و ئامانجه وه، ههروه ها به شی کبوو له گه ران به دووی شتی کدا، که خۆت باوه ری پی بکه ییت و ئاره زووی بکه ییت. ئیدی تانجیه ر شاریکی نامۆ نه بوو، هه ر چۆن توانیبوو له م شوینه دا سه رکه وتن به ده ست بهی نی، ئاوه اش ده ییتوانی له ته واوی جیهاندا سه رکه وتوو بی.

پاشا پیره که گوتیبوو، «کاتی شتی کت گه ره که، ته واوی جیهان له ده ستخستنی یارمه تیت ده دات.»

به لام پاشا پیره که هیچی له باره ی دزی، یا له باره ی بیابانی نه برپاوه، یاخود له سه ر ئه و که سانه نه گوتیبوو، که ده یانزانی خه ونه کانیان چین و نایانه وی به دیان بهی نن. پاشا پیره که پیی نه گوتیبوو هه ره مه کان ته نیا کۆمه له به ردیکی له سه ر یه ک داندراون و هه موو که سیک ده توانی له حه وشه که ی مالی خۆیدا دانه یه ک دروست بکات. له یادی شیکردبوو بلی، که هه رکات پاره ت پی بوو تا پانه مه ریکی له وه ی خۆت گه وره تر بکری، ده بی بیکری.

کۆره که جانتا که ی هه لگرت و له گه ل شته کانی تر داینا. به پلی کانه کاندایۆشته خوارئ و بینی دوکانداره که به ژن و پیاویکی بی گانه وه سه رقاله، له هه مان کاتیشدا دوو کریار به ره و دوکانه که ده رۆیشتن و چاییان له پیاله ی کریستالدا ده خواردوه. له م ساته ی به یانییدا، له کاته کانی دیکه چالاکی زیاتر هه بوو. له و شوینه ی لیی وه ستابوو، بۆ یه که مجار تی بینی کرد قژی کریستال فروشه که زۆر له قژی پاشا پیره که ده چی. خه نده ی شیرینی فروشه که ی بیرکه وته وه، ئه و کاته ی بۆ یه که مجار ها تیبوو تانجیه ر، که هیچی نه بوو بیخوات و هیچ شوینیکی نه بوو بۆی بجی - ئه و بزه یه ش له ی پاشا پیره که ده چوو.

له بیرری خۆیدا گوتی، هه ر ده لیی پی شتر لی ره بووه و نیشانه ی

خوی به جی هیشتووہ . هیشتاش، هیچ کام لهو که سانه چاویان به پاشا پیره که نه که وتبوو . به شیوه یه که له شیوه کان گوتبووی، نهو هه میشه بو یارمه تیدانی نهو که سانه دهرده که وی، که ده یانه وی به چاره نووسی خویان بگهن .

به بی نه وهی مالئاوایی له کریستالفرۆشه که بکات، پویشیت . نه یده ویست له بهرچاوی نهو خه لکه ی نه وییدا بگری . له داها تودا بیرى نهو شوینه و هه موو نهو شتانه ی ده کرد، که فیریان بووبوو . زیاتر برپای به خویبوو و پیشی وابوو بتوانی جیهان به زینی . به دلنیا ییه وه به خوی گوت، «دووباره ده گه پیمه وه بو نهو کیلگانه ی پیان ئاشنام، تا دیسان ئاگاداری میگه له که م بم،» به لام ئیدی بهو برپاره ی دلخوش نه بوو . سالیکی ره به ق بو هیئانه دی خه ونه که ی کاریکردبوو، گرنگی نهو خه ونه ش خوله که به خوله که که متر ده بووه وه . رهنگه له بهر نهو بووبی، که به جیدی نهو خه ونی خوی نه بووه .

کی ده زانی ... رهنگه وا باشتربی وه که کریستالفرۆشه که بی : له بیرى خویدا گوتی، هه رگیز ناچی بو مه که و له ژیانیشدا ته نیا ئاواتی بو ده خوازی، ده ویست دیسان خوی قایل بکات . به لام هه ر که ئوریم و تومیمی به دهسته وه گرت، هیژ و ویستی پاشا پیره که ی بو گه رایه وه . به پیکه وت - یان کوره که پیی وابوو پیشهات بی - چوو بو نهو باره ی له یه که م پوژدا سه ردانی کردبوو . دزه که له وی نه بوو و خاوه نی باره که ش چاییه کی بو هیئا .

کوره که له بیرى خویدا گوتی، هه میشه ده توانم بیمه وه به شوان . فیربووم چون ئاگام له مه ره کان بی و له بیریشم نه چوو ته وه . به لام رهنگه جاریکی تر بواری نهوهم نه بی سه ردانی هه ره مه کانى میسر بکه م . پیره پیاوه که سینه به ندیکی ئالتوونی به ستبوو و شاره زای

رہا دووشم ہوو. ہر بہ راستی ئو پاشا ہوو، پاشایہ کی زنگ.
کیلگہ کانی ئندہ لوسیا تہنیا دوو کاترمیر دوورہوون، بہ لام
تہواوی بیابانیک لہ نیوان ئو و ہر پرمہ کاندہ ہوو. ہیشتا کورہ کہ
ہہ ستیدہ کرد ریگہ یہ کی تر ہہ یہ بو ریگزرتن لہ دؤخہ کہ ی: لہ راستیدا
دوو کاترمیر لہ سامانہ کہ ی نزیکترہوو ... ئو راستیہ ی دوو کاترمیر
بو سالیک دریژ ہووہوہوہ، گرنگ نہ ہوو.

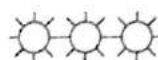
لہ بیرری خویدا گوتی، دہ زانم بوچی دہمہوئی بگہ پرمہوہ بو لای
میگہ لہ کہم. لہ مہر تیدہ گہم؛ ئیدی ئووان کیٹشہ نین و دہ توان
بینہ ہاوپئی باش. بہ جوڑیکی تر، نازانم گہر بیابانہ کہ بتوانی
بیٹتہ ہاوپیت، دہ شبی لہ بیابانہ کہ دا بو سامانہ کہم بگہ پرم. ئہ گہر
نہ یدؤزمہوہ، ہہ میٹشہ دہ توانم بگہ پرمہوہ بو نیشتمان. بو نا؟

لہ ناکاو ہہ سستی بہ شادیہ کی مہ زن کرد. ہہ میٹشہ دہیتوانی بیٹتہوہ
بہ شوان. ہہ میٹشہ دہیتوانی بیٹتہوہ بہ کریستال فروش. رہنگہ جیہان
سامانی دیکہ ی نہیتی تیدا ہہ بی، بہ لام ئو خہونی بینیبوو و چاوی
بہ پاشایہ کیش کہ وتبوو. ئوہ بہ سہر ہہ موو کہ سیکا نایہ ت.

کاتی لہ بارہ کہ پویشٹ، پلانی دادہ نا. بیرری کہ وتہوہ یہ کیک
لہ بازرگانہ کانی کریستال، بہ کاروان کریستالہ کانی لہ بیابانہ کہ
دہ پہراندہوہ. ئوریم و تومیمی لہ دہ ستیدا گرتبوو؛ لہ بہر ئو دوو
بہ ردہ، جاریکی تر بہ پڑوہ ہوو بہرہو سامانہ کہ ی.

پاشا پیرہ کہ پی گوتبوو، «ہہ میٹشہ لہو کہ سانہ نزیکم، کہ
دہیانہوئی بہ چارہ نووسی خویان بگہن.»

چی تیدہ چوو ئہ گہر برؤشتبا بو مالی ئو بازرگانی کریستالہ و
بیپرسیبا گہر ہر بہ راستی ہہ پرمہ کان ہیئندہ دوورہن.

پیاوه ئینگلیزه که لهو شوێنه ی له سهر کورسییه که لی دانیشتبوو،
بۆنی ئازهل و عارهق و خۆلی لیده هات؛ به شیکی عه مبار و به شیکی
ته ویله بوو. کاتی که په ره ی نامیلکه یه کی کیمیای هه لده دایه وه،
له بیرى خۆیدا گوتی، هه رگیز پیم وانه بوو بگه مه شوینیکی ئاوها.
ده سالان له زانکۆ و ئیستاش له ته ویله یه کدام.

به لام ده بوو به رده وام بئ. برپای به پیشهات هه بوو. ته وای
سه رنج و دۆزینه وه ی بۆ زمانیکی راسته قینه ی جیهان بوو. یه که مجار
ئیسپرانتۆ، پاشان ئایینه کانی جیهان، دواتریش کیمیا. ده یزانی
به زمانى ئیسپرانتۆ بدوئ و له ئایینه سه ره کییه کانی جیهان
تیگه یشتبوو، به لام هیشتا نه بوو بوو به کیمیا گهر. راستی پشته وه ی
چهند پرسیاریکی گرنگی ده رخستبوو، به لام خویندنه که ی گه یاندبوویه
خالیک، که واده رده که وت له پشتی توانای خۆیه وه بئ. بیسوودانه
هه ولى دابوو په یوه ندی له گه ل کیمیا گه ری کدا دروست بکات.
به لام کیمیا گه ره کان خه لکانی سه یر بوون، ته نیا بیریان له خویان
ده کرده وه و په تیاند ه کرده وه یارمه تی ئه و بدەن. کئ ده زانی، په نگه
له دۆزینه وه ی کاری ناوازه - به ردی فه یله سوف - دا شکستیان
هینابئ، هه ر بۆیه زانیاریه کانیان نادهن به که س.

پاره یه کی زۆری له و سامانه دا خه ر ج کردبوو، که له باوکییه وه
بۆیما بووه وه، بیبه ره م بۆ به ردی فه یله سوف ده گه را. کاتیکی
زۆری له کتیبخانه گه وره کانی جیهاندا به فیرو دابوو و هه موو کتیبه
ده گمه نه کانی بواری کیمیای کرپیوو. له یه کی که له و کتیخانه دا
خویندبوویه وه، که ماوه یه کی زۆر پیش ئیستا، کیمیا گه ریکی عه ره ب
سه ردانی ئه و روپای کردبوو. ده گوتری ته مه نی ئه و پیاوه دوو سه ر
سال زیاتر بووه، به ردی فه یله سوف و نه مری ژیا نی دۆزیبووه وه.

ئەو چیرۆکە زۆر کاری لەپیاووە ئینگلیزەکە کردبوو. بەلام تەنیا وەک ئەفسانە یەک تەماشایە کرد، خو ھاوڕێیەکی خۆی - لەگەشتیکی شوینە وارناسی بیابانەکەو نەگەراوەتەو - و باسی ئەو عەرەبە ی بۆ نەکردوو، کە هیزی سەر و ئاسایی هەیە.

ھاوڕێکە ی گوتبووی، «لە میزگی ئەلفە یوم دەژی. خەلکی دەلێن دوو سەد سالی تەمەنە و دەتوانی هەر جۆرە کانزایەکی بگۆڕی بە ئالتون.»

پیاووە ئینگلیزەکە نەیدەتوانی درێژە بەپەرۆشییەکی بدات. هەموو ئەرکەکانی وەلاناو و گرنترینی کتیبەکانی خۆی کو کردبوو، ئەو تا ئیستا لیژەدا، لەم عەمبارە پر لەبۆن و تۆزەدا دانیشتوو. لەدەرەو کاروانیکی گەورە ئامادەکراوە تا لەسەحرا بپەریتەو، بەنیازیشبوو بە ئەلفە یومدا تیپە پڕی.

پیاووە ئینگلیزەکە لەبیری خۆیدا گوتی، دەبی ئەو کیمیاگەرە نەفرەتی بەدۆزمەو. بۆنی ئازەلەکان کە میک لەبەر لووتیدا باشتربوو. پیاویکی عەرەبی بەشمەکەکانیەو هات و سلاوی لەپیاووە ئینگلیزەکە کرد.

عەرەبە لاوەکە پرسی، «بەرەو کوێ دەڕۆی؟»

پیاووەکە لەو لāmدا گوتی، «بەرەو بیابانەکە،» پاشان دەستی بەخویندەو کردو. لەو شوینەدا حەزی بەهیچ جۆرە گفتوگۆیەکی نەبوو. هەموو ئەو ی پیوستی بوو، ئەو بوو چاوی بەو شتانەدا بخشینیتەو، کە لەو سالانەدا فیریان بوو، بەدلیایەو کیمیاگەرەکە تاقیکردنەو ی پێدەکرد.

لاوە عەرەبەکە کتیبیکی دەرھینا و دەستی بەخویندەو یکرد. کتیبەکە بەئیسپانی نووسراو. ئینگلیزەکە لەبیری خۆیدا گوتی، زۆر باشە. ئیسپانی لەعەرەبی باشتەر دەزانن، بەو شیوەیە گەر

ئەویش بئی بو ئەلفە یوم، ئەوا ئەگەر هیچ شتیکی گرنگتر نەبئی،
کەسێ دەبئی دەمەتەقە ی لەگەڵدا بکەم.

کاتی دووبارە هەولیدا پرۆسە ی بە خاکسپاردنە کە لە دەستیکی
کتیبه‌کەدا بخوینێتەو، کورە کە گوتی، «سەرە . دوو سالە دەمەوئ
ئەم کتیبه‌ بخوینمەو، کەچی هیشتا لەم لاپەرە یە تەواو نەبووم.»
تەنانەت بەبئی ئەو ی پاشایە کیش خویندنەو کە ی لیتی کبدات،
نەیدەتوانی بەردەوام بئی.

هیشتا کەمێک گومانی لە بریارە کە ی هەبوو. بەلام دەیتوانی شتیکی
تیبگات: بریاردان تەنیا سەرەتای شتەکانە. کاتی کەسێ بریار
دەدات، خۆی دەداتە دەم تەوژمیکی بەهێز و بەرەو شوینگەلیکی
دەبات، کە هەرگیز لە کاتی بریاردانە کەدا پئی وانەبوو بەو شوینانە
بگات.

لەبیری خۆیدا گوتی، کاتی بریارمدا بو سامانە کەم بگەریم،
هەرگیز بیرم لەو نەکردبوو وە لە دوکانیکی کریستالدا کار بکەم.
پەنگە بەشداریم لەم کاروانەشدا بریاری خۆم بووبئی، بەلام ئەو ی
بەرەو کوئ دەپوات، بو منیش نەینییە.

پیاو ئینگلیزە کە لە نزیک یەو بوو، کتیبه‌کی دەخویندەو.
کەسیکی داخراو و بیزاریش دەردەکەوت کاتی کورە کە هاتە ژوورئ.
دەشیا بین بەهاورئ، بەلام پیاو ئینگلیزە کە کوتایی بەگفتوگۆکە
هینا.

کورە کە کتیبه‌کە ی داخست. هەستیدە کرد نایەوئ یەک شت
بکا، کە لەمی پیاو ئینگلیزە کە بچئ. ئوریم و تومیمی لە گیرفانی

دهرهینا و یاری پیډه کردن .

بیګانه که هاواریکرد، «ئوریم و تومیم!»

کورپه که به خیرایی خستنیه وه گیرفانی .

گوتی، «نایانفرۆشم.»

پیاوه ئینگلیزه که گوتی، «هیڼده به نرخ نین . ته نیا له بهردی
کریستالی دروستکراون و ملیۆنان بهردی کریستالی له سهر زهوی
هیه . به لام که سئ شاره زایی، ده زانی ئه وانه ئوریم و تومیم .
نه مده زانی ئه و بهردانه له م به شه ی جیهانیشتا بوونیان هیه .»
کورپه که گوتی، «پاشایه ک به دیاری پی به خشیم.»

بیګانه که هیچی نه گوت، له جیی ئه وه، دهستی به گیرفانیدا کرد و
دوو بهردی وهک ئه وهی کورپه که ی دهرهینا .

گوتی، «گوت پاشا؟»

حه زیده کرد کوتایی به گفتوگو که بهیڼی و گوتی، «ده زانم پیت
وانییه پاشایه ک له گه ل که سیکی وهک من قسه بکات، له گه ل
شوانیکدا.»

«به هیچ شیوه یه ک وانیه . یه که مجار شوانه کان پاشایان
قبولکرد، له کاتی کدا ته وای جیهان په تیانده کرده وه . له بهر ئه وهش
هیچ سهر سوپهینه ر نییه گهر پاشا له گه ل شواندا بدوی.»
ئه وجا بهرده وام بوو، ده ترسا کورپه که له قسه کانی تیڼه گات،
«له ئینجیلدا باسی ئه وه کراوه . ههر ئه و کتیبه ش بوو به ئوریم و
تومیم ئاشنا کردم . ئه م بهردانه تاکه فوړمی پیشبینین، که له لایه ن
خوداوه ریځه یان پیدرابی . قه شه کان له سینه به ندیکی ئالتوونیدا
هه لیانده گرن.»

له ناکاو کورپه که شادمانبوو به وهی چووبووه عه مباره که وه .

پیاوه ئینگلیزه که به دهنګی کی که میک به رز گوتی، «په نګه ئه مه

پیشہات بی.

لہو ساتھ دا کورہ کہ زیاتر بایہ خی بہ بابہ تہ کہ دا، «کئی باسی
پیشہاتی بو کردوی؟»

پیاوہ ئینگلیزہ کہ ئہو نامیلکہ یہی داخست، کہ دہیخویندہ و
گوتی، «ہموو شتیک لہ ژیاندا پیشہاتہ. زمانیکی گہردوونی ہہیہ،
کہ ہہموو کہ سئی لئی تیدہ گا، بہ لام لہ یاد کراوہ. بو ئہو زمانہ
گہردوونیہ و ہہندیک شتی دیکہ دہ گہریم. ہہر بو ئہو مہ بہ ستہ ش
لیہرم. دہ بی ئہو پیاوہ بدوزمہ وہ، کہ ئہو زمانہ گہردوونیہ دہ زانی.
کیمیا گہریکہ.»

سہرؤکی عہ مبارہ کہ گفتوگو کہ ی پیہرین.
عہ رہ بہ قہ لہ وہ کہ گوتی، «ئہو دووانہ تان بہ ختتان ہہیہ. ئہ مپو
کاروانیک بہرہو ئہ لفہ یوم بہریدہ کہ وئی.»

کورہ کہ گوتی، «بہ لام من دہ چم بو میسر.»
عہ رہ بہ کہ گوتی، «ئہ لفہ یوم لہ میسرہ. تو چ جورہ عہ رہ بیکی؟»
لہ پاش ئہ وہی عہ رہ بہ قہ لہ وہ کہ پویشتہ دہری، پیاوہ ئینگلیزہ کہ
گوتی، «ئہ وہ پیشہاتی بہ ختہ. ئہ گہر دہ متوانی، یہ ک کتیبی
بانکی زانیارییم لہ سہر وشہی بہ خت و پیکہ وت دہ نووسی. زمانہ
جیہانیہ کہ بہو وشانہ نووسراوہ.»

بہ کورہ کہ ی گوت بینینی ئہو دووانہ، لہ کاتیکدا ئوریم و تومیم
بہ دہستی کورہ کہ وہ بوون، پیکہ وت نہ بوو. لہ کورہ کہ ی پرسی گہر
ئہ ویش بہ دوی کیمیا گہرہ کہ دا بگہری.

کورہ کہ گوتی، «بو سامانیک دہ گہریم،» یہ کراست لہ گوتنی
ئہ وہ پہ شیمان بووہ وہ. بہ لام وادہ ردہ کہ وت پیاوہ ئینگلیزہ کہ ہیچ
بہ لایہ وہ گرنگ نہ بی.

گوتی، «بہ شیوہ یہ ک لہ شیوہ کان، منیش ہہر بہ ہہ مان شیوہم.»

کاتی سه روکی عه مباره که بانگیکردنه ده ری، کوره که گوتی،
«هر ناشزانم کیمیا چیه.»

پیاوه چاوپه شه ریشنه که گوتی، «من رابه ری ئه م کاروانه م.
هیژی ژیان و مهرگی ئه و که سانه م له ده ستدایه، که له گه ل خۆمیان
ده به م. بیابانه که خانمیکی راپایه و هه ندیکجار پیاوان شیتگیر
ده کات.»

نزیکه ی دوو سه د که س و چوار سه د ئاژهل له ویدا کۆبوو بوونه وه
— و شتر و ئه سپ و هیستر و بالنده. له ناو جه نجالییه که دا، ژنان و
مندالان و هه ندیک پیاوی لیبوون، که شمشیریان به پشتینه کانیانه وه
کردبوو و تفهنگیان له شان کردبوو. پیاوه ئینگلیزه که چه ند جانتایه کی
پر له کتیی پیبوو. ژاوه ژاو ده هات، به و شیوه یه ش ده بوو رابه ره که
چه ند جاریک قسه کانی دووباره بکاته وه تا هه مووان تیبگه ن.

«چه ندین که س لیهریه و هه رکه سه ش خودای خۆی هیه. به لام
تا که خودا، که من برپای پیبکه م، ئه لالییه و سویندی پیده خۆم
هه رچییه ک بتوانم بیکه م تا به پارێزراوی له بیابانه که بتانپه رینمه وه.
به لام ده مه وی هه ر یه ک له ئیوه ش سویند به خودای خۆتان بخۆن،
که به بی گوپییدان، هه موو فه رمانه کان جیبه جی بکه ن. له بیاباندا،
له قسه ده رچوون و اتا مه رگ.»

منگه منگیک له جه نجالییه که وه ده هات. هه رکه سه به هیواشی
سویندی به خودای خۆی ده خوارد. کوره که ش سویندی به عیسای
مه سیح خوارد. پیاوه ئینگلیزه که هیچی نه گوت. بۆله بۆله که ش
له سویند خواردنیکی ساده زیاتری خایاند. خه لکی له ئاسمانه کانی

ده‌پارانه‌وه تا پارێزگارییان لێبکه‌ن.

ده‌نگێک له‌که‌ره‌نایه‌که‌وه ده‌رچوو و هه‌مووان هه‌ستانه سه‌ر پێ. کۆره‌که و پیاوه ئینگلیزه‌که وشتریان هینابوو و به‌گومانه‌وه سواری پشتیان بوون. کۆره‌که به‌زه‌یی به‌وشتری پیاوه ئینگلیزه‌که‌دا ده‌هاته‌وه، چونکه ئه‌و هه‌موو جانتا کتێبه‌ی هه‌لگرتبوو.

پیاوه ئینگلیزه‌که ئه‌و گفتوگۆیه‌ی دامه‌زرانده‌وه، که له‌عه‌مباره‌که پێیان بر‌درا‌بوو، گوتی، «هیچ شتێ وه‌ک رێکه‌وت نییه. من له‌به‌ر ئه‌وه لێره‌م، چونکه هاو‌رپیه‌کم باسی عه‌ره‌بیکی بو‌و کردم، که...» کاروانه‌که ده‌ستیکرد به‌جوول‌ه و زه‌حمه‌تبوو قسه‌کانی پیاوه ئینگلیزه‌که ب‌بیستی. کۆره‌که ده‌یزانی ده‌یه‌وێ باسی چی بکات: ئه‌و زنجیره نه‌ینیه‌ی شته‌کان پێکه‌وه ده‌به‌ستێته‌وه، هه‌مان ئه‌و زنجیره‌یه وای له‌و کرد ب‌بیته شوان، وایکرد چه‌ندجاریک هه‌مان خه‌ون ببینی، هینای بو‌و شاریکی نزیکی ئه‌فه‌ریقا، وایکرد پاشایه‌ک بدۆزێته‌وه و دزی لێبکری تا کریستالفروشه‌که ببینی، هه‌روه‌ها...» کۆره‌که له‌بیری خۆیدا گوتی، م‌رو‌ف چه‌ندی‌ک له‌گه‌یشتن به‌چاره‌نووسی خۆی نزیک بکه‌وێته‌وه، هینده زیاتر چاره‌نووسی ده‌بیته هۆکاری ژیا‌نی.

کاروانه‌که به‌ره‌و خۆره‌ه‌لات که‌وته رێ. به‌یانی زوو ده‌ستی به‌گه‌شتکردن کرد، کاتی خۆره‌که له‌وپه‌ری گه‌رمیدابوو وه‌ستا و پاشان له‌پاشنیوه‌ر‌ودا ده‌ستیان به‌ر‌ویشتن کرده‌وه. کۆره‌که به‌ده‌گمه‌ن له‌گه‌ل پیاوه ئینگلیزه‌که قسه‌یده‌کرد، چونکه زۆرینه‌ی کاته‌کانی به‌خویندنه‌وه‌ی کتێبه‌کانیه‌وه به‌سه‌رده‌برد.

کۆره‌که به‌بیده‌نگی تی‌بینی به‌رده‌وامبوونی ئاژه‌له‌کان و خه‌لکه‌که‌ی ده‌کرد له‌بیابانه‌که‌دا. ئیستا هه‌موو شتێ له‌و کاته جیا‌واز بوو، که ده‌ستیان به‌گه‌شته‌که کرد: سه‌ریان لێتی‌کچووبوو و هاواریانده‌کرد،

گریانی مندالەکان و لوورە ی ئازەلەکان، تەواوی ئەو شتەکانەش لە گەڵ
 فەرمانە شەژاوەکانی بازرگانەکان و رابەرەکاندا تیکەڵ بووبوون.
 بەلام لە بیابانە کەدا تەنیا دەنگی بایە نە برپاوەکە و سمی ئازەلەکان
 دەهات. تەنانەت رابەرەکانیش بەکەمی لە گەڵ یە کدا دەدوان.

شەویەک و شترسواریک گوتی، «چەندینجار بەم لەمەدا پۆشتووم.
 بەلام بیابانەکە زۆر گەورەیه و ئاسۆش گەلیک دوورە، ئەمەش
 وادەکات مەرۆف هەست بە بچووکی خۆی بکا و حەزبکات بە بێدەنگی
 بمینیتەوه.»

کورپەکە رێک لەمە بەستی تیگەیش، بەبێ ئەوێ پۆشتیش
 هاتبیتە ناو بیابانە کەوه. هەرکات ئاو و ئاگری دەبینی بێدەنگ
 دەبوو، توخمە هیژەکیان کاری لێدەکرد.

لەبیری خۆیدا گوتی، لەمە پ و کریستالەکان شت فێربووم. دەتوانم
 شتیکیش لە بیابانە کە فێربم. دێرین و ژیر دەردەکەوێ.

بایەکە نە دەوهستا و کورپەکەش ئەو پۆژە ی بەبیرکەوتەوه، کە پێی
 نایە قەلاکە ی تاریفە، ئەو پۆژەش هەمان با هەلیکردبوو. خووری
 مەرپەکانی بەبیر دەخستەوه ... ئەو مەرپانە ی وەک هەمیشە، ئیستاش
 لەکیلگەکانی ئەندەلوسیادا بوو خۆراک و ئاو دەگەرێن.

بەبێ ئەوێ بیریان بکات، بەخۆی گوت، «ئیدی مەپی من نین.
 ئەلبەتە ئیستا بەشوانە نوێکەیان راها توون و منیان لەبیرکردووه.
 شتیکی باشە. مەخلوقی وەک مەرپە فێری گەشتن و دەزانن چۆن
 بەردەوام بن.»

بیری لەکچی بازرگانە کە کردەوه و دڵنیابوو لەوێ ئیستا
 شوویکردووه. رەنگە هاوسەرگیری لە گەڵ نانە وایەک کردبێ، یان
 لە گەڵ شوانیکی تر، کە خویندەواری هەیه و دەتوانی چیرۆکی
 نایابی بوو بگێریتەوه — پاش هەموو شتیکیش، ئەو تاکە کەس

کتبخانه‌ی پەیق

نەبوو. بەلام چالاکیو بەوێ لە ئاماژە ی و شترسواریە کە تیگە یشتبوو: پەنگە ئەویش خەریکی فیروونی ئەو زمانە گەردوونیە بووبی، کە مامەلە لە گەل رابردوو و داهاووی خەلکی دەکات. دایکی پێی دەگوتن، «ژیڕەکان.» خەریکیو کۆرە کە لەو تێدەگەشت، کە ژیری نوکوومبوونیکی لە ناکاو ی پۆخە لە ناو تەژمی ژیا نی گەردووندا، ئەو شوینە ی چیرۆکی هەموو خەلکی پێکەوێ گری دراو و دەتوانین هەموو شتی بزائین، چونکە هەمووی لەویدا نووسراو.

کۆرە کە بیری کریستالفرۆشە کە ی هاتەو و گوتی، «مەکتوب.» زۆرینە ی بیابانە کە لمبوو و شوینەکانی تریشی بە بەرد داپۆشرا بوو. کاتی کاروانە کە گاشە بەردیک پێی پێدەگرت، دەبوو بە دەوریدا بسوورپتەو؛ ئەگەر شوینێکی گەورە ی بەردەلانی هەبایە، دەبوو بە شیوێهە کە کاتی پێگەکیان بگۆڕن. ئەگەر لە شوینێک لەمە کە بۆ سمی ئاژەلەکان زۆر ورد و نەرم بایە، بۆ شوینێکی باشتەر دەگەران. لە هەندیک شویندا، زەوییه کە بەخوێ دەریاچە و شکبووکان داپۆشرا بوو. لەو شوینانە دا ئاژەلەکان دەچەقین، و شترسواریەکانیش ناچاربوون بارەکانین لێکەنەو. لەو شوینە خراپانە دا و شترسواریەکان خۆیان بارەکانیان هەڵدەگرت و دواتر لە و شترەکانیان بار دەکردنەو. ئەگەر رابەریک بمردبا یا نەخۆش بکەوتبا، و شترسواریەکان دانەیه کە نوێیان هەڵدەبژارد.

بەلام تەواوی ئەم شتانە لە بەر یەک هۆکاری بنچینە یی پوویان دەدا: گرنگ نەبوو چەندە گۆرانکاری پوویدە دا و چەندیک پێگەکیان دەگۆڕی، کاروانە کە بە هەمان ئاراستە ی قیبلە نامادا دەپویشت. هەرکات لە تەنگوچە لەمە یە ک نەجاتیان دەبوو و شتەکان وەک خۆیان لێدەهاتەو، تەماشای ئەستێرە یەکیان دەکرد، کە شوینی میرگە کە ی پێنیشان دەدان. کاتی خەلکی لە ئاسمانی بەرەبە یاندا

ئەو ئەستێرە یەیان دەبینی، دەیانزانی لە پێگە یەکی راستدان بەرەو
گەشتن بە ئاو، دارخورما، پەناگە و خەلکی دیکە. تەنیا پیاو
ئینگلیزە که لە تەواوی ئەم شتانه بیئاگا بوو؛ لە زۆرینه‌ی کاتەکاندا،
نوقوو می خویندنه‌وه‌ی کتێبه‌کانی بوو.

کورپه‌که‌ش کتێبه‌که‌ی خۆی پێبوو و له‌چەند پۆژی یه‌که‌می
گه‌شته‌که‌دا هه‌ولێ خویندنه‌وه‌ی ده‌دا. به‌لام بۆیدەرکه‌وت تێبینیکردنی
کاروانه‌که‌ و گۆیگرتن بۆ ده‌نگی بایه‌که‌ زۆر بایه‌خدارتره‌. هه‌ر که
وشتره‌که‌ی باشتەر ناسی و په‌یوه‌ندی له‌گه‌ڵیدا دروستکرد، کتێبه‌که‌ی
وه‌لانا. ئەفسانه‌یه‌کیشی بۆ خۆی دروستکردبوو، که‌ گویا هه‌رکات
کتێبه‌که‌ی داده‌خست، شتیکی گرنگ فیرده‌بوو، پێی وابوو کتێبه‌که‌
باریکی ناپیویست بێ.

له‌گه‌ڵ ئەو وشترسواره‌ بووبوو به‌هاوپی، که‌ به‌ته‌نیشتییه‌وه
سواری ده‌کرد. کاتی شه‌وان به‌ده‌ود، ئاگره‌که‌دا داده‌نیشن، کورپه‌که‌
سه‌رکه‌شییه‌کانی کاتی شوانی خۆی بۆ وشترسواره‌که‌ ده‌گیرایه‌وه‌.
له‌ یه‌کیک له‌گه‌فتوگۆکاندا، وشترسواره‌که‌ باسی ژیا‌نی خۆی کرد.
گوتی، «له‌ نزیکێ ئەلقه‌یروم ده‌ژیا‌م. په‌ز و باغ و منداڵم هه‌بوو،
ژیا‌نیکم هه‌بوو و هه‌تا مردن نه‌ده‌گۆرا. سالی‌ک، که‌ دانه‌وێله‌ زۆر
باش بوو، هه‌موومان چوین بۆ مه‌ککه‌ و دوایین فه‌رزی ژیا‌نمان
به‌جێ هێنا. ده‌متوانی به‌دڵخۆشی بمرم و ئەوه‌یش هه‌سته‌کانمی
باشترده‌کرد.

«پۆژیک زه‌وی که‌وته‌ له‌رز و پووباری نیل‌یش به‌سه‌ر که‌ناره‌کانیدا
پژا. ئەوه‌ شتی‌کبوو و پیم وابوو به‌سه‌ر که‌سانی دیکه‌دا بێ، به‌لام
هه‌رگیز به‌سه‌ر مندا نه‌یه‌ت. دراوسی‌کانم ده‌ترسان له‌گێژاوه‌که‌دا دار
زه‌یتوونه‌کانیان له‌ده‌ست بدن و ژنه‌که‌شم له‌وه‌ ده‌ترسا منداڵه‌کانمان
له‌ده‌ست بده‌ین. پیم وابوو هه‌موو ئەوه‌ی هه‌مه‌ وێران ده‌بێ.

«زەهوییه که وێرانبوو و دەبوو منیش پێگهیهک بو گوزەرانم بدۆزمهوه. ئێستاش و شترسووارم. بەلام ئەو کارەساتە فێریکردم لەوشە ی ئەللا تیبگەم: پێویست ناکا خەلکی لەشتە نەزاندراوەکان بترسن، ئەگەر بتوانن ئەو بەدەست بهێنن، که پێویستیانە و گەرەکیانە.

«ئێمە دەترسین ئەوێ هەمانە لەدەستی بدەین، ئێتر ئەگەر ئەو شتە ژيانمان بێ یا مال و سامانمان. بەلام ئەم ترسە نامێنێ کاتی تێدەگەین چیرۆکی ژيانمان و میثرووی جیهان هەر بەهەمان دەست نووسراون.»

هەندیکجار کاروانەکیان پووبه پووی کاروانێکی دیکە دەبووهوه. هەمیشە که سێک شتیکی پێبوو، که که سێکی دیکە پێویستی پێی بێ — هەر وهک بلیی هەر به راستی هەموو شتەکان بەهەمان دەست نووسراون. کاتی بەدەوری ئاگرەکه دا دادەنیشان، و شترسووارەکه زانیاری لەسەر گەردەلوول دەگۆڕییهوه و چیرۆکی لەسەر بیابانەکه دەگێرایهوه.

لە ساتی دیکەدا، پیاوانی کلاو لەسەر و نهێنی دەردەکهوتن؛ ئەوان عەرەبی کۆچەری بوون، که چاودیتری پێگه ی کاروانەکیان دەکرد. زانیارییان لەسەر دز و هۆزی چەتە پێدەدان. بەبێدەنگی دەهاتن و بەهەمان شیوه دەپۆشیشتن، پۆشاکی رهشیان لەبەردابوو و تەنیا چاوهکانیان بەدەرەوهبوو. شهوێکیان و شترسووارەکه هات بۆلای ئەو ئاگرە ی پیاوه ئینگلیزه که و کۆرەکه ی لێدانیشتبوون. پێی گوتن، «دەنگۆی جەنگی هۆزەکان لە ئارادایه.»

هەرسێکیان بێدەنگ بوون. کۆرەکه تێبینیکرد ترس بالی بەسەر کهشه که دا کیشاوه، گەرچی که سیش قسه ی نەدەکرد. جاریکی دیکە ئەزموونی زمانە بێ وشەکه ی کردەوه ... زمانە جیهانییه که.

کتیبخانه‌ی پەریق

پیاوہ ئینگلیزە که پرسى گەر تووشى مه ترسى هاتبن.
و شترسوارة که گوتى، «کاتى پیدەخەیتە بیابان، ئیدی گەرانه‌وه
نییه. کاتیکیش ناتوانى بگەریتەوه، پیویستە تەنیا نیگەرانی
رێگەیه‌کی باش بی، که به‌ره‌و پیشت به‌ری. باقییه‌که‌شى به‌ده‌ست
ئه‌للایه، تەنانه‌ت مه‌ترسیش.»

به‌گوتنى وشه سه‌یره‌که کۆتایى پیهینا: «مه‌کتوب.»
پاش ئه‌وه‌ی و شترسوارة که رۆیشت، کورپه‌که به‌پیاوہ ئینگلیزە که
گوت، «ده‌بی زیاتر تیبینی کاروانه‌که بکه‌ی. زۆر جارن لاده‌دین،
به‌لام به‌ره‌و هه‌مان خالی مه‌به‌ست ده‌رۆین.»
پیاوہ ئینگلیزە که له‌وه‌لامدا گوتى، «ده‌بی تۆش زیاتر له‌بارە
جیهانه‌وه بخوینیتەوه. له‌و روانگه‌یه‌وه، کتیب وه‌ک کاروانه.»
ئه‌و کۆمه‌له گه‌وره‌یه‌ی له‌خه‌لک و ئازهل پیکهاتبوو، خیراتر
ده‌رۆیشتن. هه‌میشه رۆژه‌کان به‌بیدەنگی به‌رێ ده‌کران، به‌لام ئیستا
شه‌وه‌کانیش به‌هه‌مان شیوه‌بوو — ئه‌و کاتانه‌ی گه‌شتیاره‌کان راهاتبوون
به‌ده‌وری ئاگره‌که‌دا قسه‌ بکه‌ن — بیدەنگ بوون. ئه‌وجا رۆژیک
رابه‌ری کاروانه‌که بریاری دا، که ئیدی ئاگره‌کان دانه‌گیرسیندرین،
تا به‌و شیوه‌یه‌ش سه‌رنجی خه‌لکی به‌لای کاروانه‌که‌دا رانه‌کیشن.
گه‌شتیاره‌کان خۆیان له‌سه‌ر ئه‌وه راهینا، که ئازله‌کان
به‌شیوه‌یه‌کی بازنه‌یی خربکه‌نه‌وه و پیکه‌وه له‌ناوه‌راستیاندا بخه‌ون،
تا به‌و شیوه‌یه‌ش خۆیان له‌سه‌رماکه بپاریزن. رابه‌ره‌که‌ش پاسه‌وانی
چه‌کداری به‌ده‌وری کۆمه‌له‌که‌دا بلاوکرده‌وه.

شه‌ویکیان پیاوہ ئینگلیزە که نه‌یتوانی بخه‌وێ. کورپه‌که‌ی بانگکرد
و بیاسه‌یه‌کیان به‌ناو گرده‌باکانی ده‌وری شوینی حه‌وانه‌وه‌که‌یاندا
کرد. هه‌یف پرپوو و کورپه‌که‌ش چیرۆکی ژيانى خۆی بو پیاوہ
ئینگلیزە که گیرایه‌وه.

کتیبخانه‌ی پەییق

ئەو بەشە ی چیرۆکە که دلی پیاوہ ئینگلیزە که ی بردبوو، که توانیبووی لەپاش کارکردن لەدوکانی کریستالە که دا، بەو شیۆه بەرچاوہ پیش بکه ویت.

گوتی، «ئەوہ ئەو پرسیایە، که هەموو شتەکان بەرپۆه دەبات. لەکیمیادا پیی دەگوتری پۆحی جیہان. کاتی بەتەواوەتی ئارەزووی شتیک دەکە ی، ئەو کاتە بەتەواوەتی لەپۆحی جیہان نزیک دەبیتەوہ. هەمیشە هیژیکی ئەرینیە.»

گوتیشی که ئەوہ تەنیا دیارییەک نییە بۆ مرقوف، که هەموو شتی لەپووکاری زەویدا پۆحیکی هەیە، ئیتر ئەگەر کانزا، پووہک یا ئارەل بی — یان گەر تەنانەت بیروکە یەکی سادەش بی.

«هەموو شتی لەسەر زەوی بەبەردەوامی دەگۆری، چونکە زەوی زیندووہ ... پۆحیشی هەیە. ئیمە بەشیکی لەو پۆحە و بەزەحمەتیش بۆمان دەردەکەوی کار بۆ ئیمە دەکات. بەلام بەدڵنیاییەوہ لەدوکانی کریستالە که دا تیبینی ئەوەت کردووہ، که تەنانەت شووشەکانیش هاوکاری سەرکەوتنەکە ی تۆیان دەکرد.»

کاتی کورپە که تەماشای هەیف و لمە پووناکەکە ی دەکرد، بۆ ماوہیەک بیری لەوہ کردەوہ. گوتی، «لە کاتی برینی بیابانە که دا، تەماشای کاروانە که م کردووہ. کاروانە که و بیابانە که بەهەمان زمان دەدوین، هەر بۆیە بیابانە که ریگە دەدات پیدایا پەرپتەوہ. تیبینی دەکەم بزەنم هەر هەنگاوکی کاروانە که لەکاتی خۆیدا یە، گەر لەکاتی خۆشیدا بوو، که واتە دەگەینە میڕگە که.»

«ئەگەر هەر که سیک لە ئیمە تەنیا بە پشت بەستن بە ئازایەتی بەاتبایە تە ناو ئەم کاروانە و لیی تیئە گەشتبایە، گەشتە که زۆر زەحمەتتر دەبوو.»

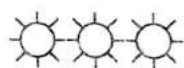
لەویدا وەستابوون و تەماشای هەیفە که یان دەکرد.

کتیخانه‌ی پهیق

کورپه‌که گوتی، «ئه‌وه جادووی پیشهاته‌کانه . تییینیم‌کردووه چۆن
رابه‌ره‌کان هیماکانی بیابانه‌که ده‌خویننه‌وه و چۆن پۆحی کاروان‌کی
له‌گه‌ل پۆحی بیابانه‌که ده‌دویت.»

پیاوه ئینگلیزه‌که گوتی، «واباشتره زیاتر تییینی کاروان‌کی
بکه‌م.»

کورپه‌که گوتی، «بۆ منیش واباشتره کتیبه‌کانی تۆ بخوینمه‌وه.»

ئه‌و کتیبانه سه‌یربوون . باسی جیوه، خوئی، ئه‌ژدیها و پاشایان
ده‌کرد و له‌یه‌ک شتیشیان تیینه‌ده‌گه‌یشته . به‌لام واده‌رده‌که‌وت
فیکره‌یه‌ک خۆی له‌هه‌موو کتیبه‌کاندا دووباره بکاته‌وه: هه‌موو
شته‌کان ده‌رکه‌وته‌ی تاکه شتیکن .

له‌یه‌کیک له‌کتیبه‌کاندا فییری ئه‌وه‌بوو، که گرن‌گترین نووسراوی
کیمیا ته‌نیا چهند دی‌پریکه و له‌سه‌ر پووکاری زمروتیک هه‌لکه‌ندراوه .
پیاوه ئینگلیزه‌که گوتی، «ئه‌وه پیی ده‌گوتری تابلوی زمروت،»
شانازیده‌کرد شتی فییری کورپه‌که بکات .

کورپه‌که پرسى، «ئه‌ی که‌واته ئه‌م هه‌موو کتیبه‌مان بۆچییه؟»
پیاوه ئینگلیزه‌که له‌وه‌لامدا گوتی، «بۆ ئه‌وه‌ی له‌و چهند دی‌په
تیبگه‌ین،» واده‌رده‌که‌وت برپای به‌وه هه‌بی، که خۆی گوتبووی
ئه‌و کتیبه‌ی زۆر سه‌رنجی کورپه‌که‌ی راکیشا، ئه‌وه‌بوو که چیرۆکی
کیمیاگره به‌ناوبانگه‌کانی ده‌گیرایه‌وه . ئه‌وان که‌سانیک بوون، که
ته‌واوی ژيانی خۆیان له‌تاقیگه‌کانیاندا بۆ پوخته‌کردنی کانسازگان
ته‌رخان‌کردبوو؛ باوه‌ریان وابوو ئه‌گه‌ر کانسازیه‌که بۆ ماوه‌ی چه‌ندین
سال گه‌رم بکری، خۆی له‌هه‌موو توخمه‌کان ئازادده‌کات و ئه‌وه‌ش

که ده مینیتته وه، پۆحی جیهان ده بی. ئەم پۆحی جیهانه ریگه یان پیدهدات له هه موو شتیکی سهر پووکاری زهوی تیگه ن، چونکه ئەوه زمانیکبوو و هه موو شته کان پیی ده دوان. ئەوان به و دۆزینه وه یه یان ده گوت کاری ناوازه - شتیکی نیمچه شل و نیمچه رهق بوو.

کورپه که پرسى، «ناتوانی ته نیا تیبینی مرۆقه کان و پیشهاته کان بکه ی بۆ ئەوه ی له و زمانه تیگه ی؟»

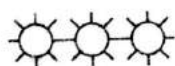
پیاوه ئینگلیزه که به جارپسی گوتی، «تۆ شیتیه کت بۆ ساده کردنه وه ی هه موو شته کان هیه. کیمیا رژی میکی جیدییه. ده بی هه موو شته کان به و شیوه یه برۆن، که مامۆستا کان پییدا تیپه ریوون.»

کورپه که بۆیده رکه وت به به شه نه رمه که ی کاری ناوازه ده گوتی نه مری ژیان و هه موو نه خوشیه ک چاکده کاته وه؛ ریگه ی پیریوونیش له کیمیا گه ره کان ده گری. به شه رهقه که ش پیی ده گوتی به ردی فه یله سوف.

پیاوه ئینگلیزه که گوتی، «دۆزینه وه ی به ردی فه یله سوف ئاسان نییه. کیمیا گه ره کان چه ندین سالیان له تاقیگه کانیا ندا به سه ربردووه و تیبینی ئەو ئاگره یان کردووه، که کانزاکانی خاوی نکردووه ته وه. هینده کاتیان به ته نیشته ئاگره که وه به سه ربردووه، که ورده ورده کۆلیان له فیزی جیهان داوه. بۆیان ده رکه وتووه پاکژکردنه وه ی کانزاکان ده بیته هۆی پاکژکردنه وه ی خویشیان.»

کورپه که بیرى له کریستال فروشه که کرده وه. گوتبووی، که پاکژکردنه وه ی کریستاله کان شتیکی باشبووه بۆ کورپه که، تا به و شیوه یه ش بتوانی خۆی له بیروکه ی نه رینی ئازاد بکات. کورپه که زیاتر و زیاتر باوه ری به وه ده کرد، که ده کری کیمیا له ژیا نی بۆژانه دا فی ربی.

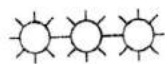
پیاوه ئینگلیزه‌که گوتی، «هه‌روه‌ها به‌ردی فه‌یله‌سوف
 تاییه‌تمه‌ندییه‌کی دل‌رفیانی هه‌یه. ته‌له‌زمیکی بچووک له‌به‌رده‌که
 ده‌توانی کانزایه‌کی گه‌وره بگۆرێ به‌ئالتوون.»
 به‌ بیستنی ئه‌وه، کوپه‌که زیاتر سه‌رنجی به‌لای کیمیادا پۆشت.
 پیی وابوو ئه‌گه‌ر که‌میک ئارام بگرێ، ده‌توانی هه‌موو شتی بگۆرێ
 به‌ئالتوون. ژيانی ئه‌و خه‌لکانه‌ی خوینده‌وه، که توانیبووین له‌وه‌دا
 سه‌رکه‌وتن به‌ده‌ست به‌ینن: ئیلقسیوش، ئیلیه‌س، فومکه‌نه‌لی و
 گیغیر. ئه‌و چیرۆکانه‌ دل‌رفیانی بوون: هه‌موویان تا کو‌تایی دوا
 چاره‌نووسی خۆیان که‌وتبوون. گه‌شتیان کردبوو، له‌گه‌ڵ مرۆفی ژیردا
 دوابوون، په‌رجووین بۆ که‌سانی به‌گومان ئافران‌دبوو و به‌ردی
 فه‌یله‌سوف و نه‌مری ژیانین دۆزیبووه‌وه.
 به‌لام کاتی کوپه‌که ویستی بزانی چۆن کاری ناوازه به‌ده‌ست
 ده‌هیندری، به‌ته‌واوه‌تی له‌بابه‌ته‌که‌دا ون بوو. هه‌مووی وینه‌ی کو‌د و
 نووسراوی نه‌ینی بوون.

شه‌ویک له‌پیاوه ئینگلیزه‌که‌ی پرسی، «بۆچی ئه‌وان هینده
 شته‌کان ئالۆز ده‌که‌ن؟» کوپه‌که تی‌بینیکرد پیاوه ئینگلیزه‌که
 بی‌زاره و بیرى کتیبه‌کانی ده‌کات.
 گوتی، «ئه‌و که‌سانه‌ی به‌رپرسیاریتی تی‌گه‌یشتنیان هه‌یه،
 ده‌بی تی‌گه‌ن. وینای بکه هه‌موو که‌سی بیتوانیبا قورقوشم بکات
 به‌ئالتوون. ئه‌وکاته ئالتوون به‌های خۆی له‌ده‌ست ده‌دا.
 «ته‌نیا ئه‌و که‌سانه‌ی به‌رده‌وامن و به‌قوولی له‌بواره‌که‌دا ده‌خوینن،
 ده‌توانن کاری ناوازه به‌ده‌ست به‌ینن. هه‌ر له‌به‌ر ئه‌و هۆکاره‌ش من

لیره، له ناوه راستی بیابانه که دام. به دووی کیمیاگه ریکی راسته قینه دا ده گه پریم، تا له لیكدانه وهی هیماکاندا یارمه تیم بدات. «
 کورپه که پرسى، «ئه و کتیبانه که ی نووسراون؟»
 «چه ندین سده بهر له ئیستا.»

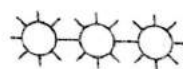
کورپه که بهرده وامبوو، «له م پوژگارهدا تیراژیان نه ماوه. هیچ ریگه یه که نییه بۆ ئه وهی هه موو که سى بتوانى فیرى کیمیا ببی. بۆچی ئه م زمانه سهیره پر له وینه یه یان به کارهیناوه؟»
 پیاوه ئینگلیزه که راسته وخۆ وه لامى نه دایه وه. گوتى له و چه ند پوژهى دوايیدا خه ریکی تیبینیکردنى گه شتى کاروانه که بووه، به لام هیچ شتیکی نوئ فیرنه بووه. تاکه شتیک که تیبینیکردووه، ئه وه یه قسه کردن له باره ی جهنگه وه زیاتر و زیاتر دووباره بووه ته وه.

ئه وجا پوژتیک کورپه که کتیبه کانی بۆ پیاوه ئینگلیزه که گه رانده وه. پیاوه ئینگلیزه که پرسى، «ئایا هیچ شتى فیربووی؟» په رۆشبوو بزانی چی ده بیستى. پیویستى به که سیک بوو قسه ی له گه ل بکات، تا خۆی له بیرکردنه وه له ئه گه ره کانی جهنگ به دوور بگرئ.
 «فیربووم جیهان پوچیکى هه یه، هه ر که سیکیش له و پوچه تیبگا، ده توانى له زمانى شته کان تیبگات. فیربووم چه ندین کیمیاگه ر چاره نووسی خویان ده ستنیشانکردووه، به و شیوه یه ش پوچی جیهان، به ردی فه یله سوف و نه مری ژیانیان دۆزیوه ته وه.
 «به لام له سه روو هه موو ئه وانه شه وه فیربووم، که ئه م شتانه هینده سادهن، ده کری له سه ر پووکاری زمروتیک جیگه یان ببیته وه.»
 پیاوه ئینگلیزه که بیه یو ابوو. سالانى توژیینه وه، هیما جادووییه کان،

وشە سەیرەکان و کەلوپەلی تاقیگە ... هیچ کام لەمانە سەرنجی
 کۆرەکەیان پانەکیشابوو. لەبیری خۆیدا گوتی، ئەلبەتە پۆچی زۆر
 سەرەتاییە بۆ تیگەیشتن لەو شتانە.
 کتیبەکانی بردهوه و کردنیوه ناو جانتاکە.
 گوتی، «دەست بکەرەوه بەتەماشاکردنی کاروانەکە. هیچی فێری
 من نەکرد.»

کۆرەکە دەستیکردەوه بەتیبینیکردنی بیابانەکە و ئەو لەمی
 ئاژەلەکان دەبوونە هۆی بەرزکردنەوهی. بەخۆی گوت، «هەموو
 کەسێ پێگەیەکی تایبەتی بۆ فێربوونی شتەکان هەیە. پێگەی ئەر
 لەهی من ناچێ و هی منیش لەوهی ئەو ناچێ. بەلام هەردووکیان
 بەدووی چارەنووسی خۆماندا دەگەڕێن، پێزی ئەوەش دەگرم.»

کاروانەکە بەشەو و پۆژگەشتیدەکرد. عەرەبە کۆچەرییە دەموچاو
 داپۆشراوەکان زیاتر و زیاتر دەردەکەوتن، و شترسوارەکەش - ئەوهی
 بووبوو هاورپییەکی باشی کۆرەکە - پوونیکردەوه، کە جەنگی نیوان
 هۆزەکان دەستی پیکردوو. دەبێ کاروانەکە بەختیکی باشی هەبێ
 بۆ ئەوهی بگاتە میڕگەکە.

ئاژەلەکان ماندوو بوون و پیاوەکانیش کەمتر و کەمتر لەناو
 خۆیاندا قسەیان دەکرد. بێدەنگییەکە خراپترین شتی شەو بوو، تەنیا
 نالە و شتریک - کە پێشتر جگە لەنالە و شتریک هیچی نە
 نەبوو - ئیستا هەمووانی دەترساند، چونکە پەنگبوو نیشانەی
 هێرشکردن بێ.

وادیاربوو و شترسوارەکە زۆر گۆی بەجەنگەکە نەدات.

شه ویکی بی هیف و ئاگر، کاتی خه ریکی خواردنی هیشوویه ک
خورما بوو، گوتی، «من ده ژیم. کاتی ده خۆم، ته نیا بیر له خواردن
ده که مه وه. ئه گهر برۆم، ته نیا خۆم به پویشتنه که وه سه رقالم ده که م.
ئه گهر پیویست کا شه پ بکه م، ئه واه و پوژه ش وه که هه موو پوژه کانی
تر باشه بو مردن.

«چونکه نه له رابردوو و نه له داهاتووشدا ناژیم. ته نیا بایه خ
به ئیستا ده ده م. ئه گهر بتوانی ته نیا سه رقالم ئیستا بی، ئه واه
ده بیته که سیکی شاد. بو ت ده رده که وئی ژیان له بیابانه که دا هه یه،
ئه ستیره به ئاسمانه وه یه و پیاوی هۆزه کان ده جه نگی، چونکه
ئه وانیش به شیکن له مروقایه تی. ژیا نت بو ده بیته ئاهه نگی، ده بیته
فیستیقایلیکی گه وره، چونکه ژیا ن ریک له م ساته دا بوونی هه یه.»
دوو شه و دواتر، کاتی ده یویست بخه وئی، کورپه که بو ئه و
ئه ستیره یه ده گه را، که هه موو شه وئی به دووی ده که وتن. هه ستیده کرد
ئاسۆ که میک نزیکتره، چونکه واده رده که وت ئه ستیره کان له ناو
بیابانه که دا ببینی.

وشترسواره که گوتی، «ئه وه میرگه که یه.»
کورپه که پرسی، «ئه ی بوچی هه ر ئیستا نه پۆین بو ئه وئی؟»
«چونکه پیویستمان به خه وه.»

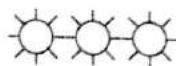
کورپه که له گه ل خۆره لاتندا به ئاگا هات. له به رده میدا، ئه و شوینه ی
شه وی پێشوو ئه ستیره بچوکه کانی لیبوو، ئیستا پرپوو له پرپزه
دارخورمایه کی بیکوتا، که به ته وای بیابانه که دا درێژبوو بوونه وه.
پیاوه ئینگلیزه که، که ئه ویش زوو به ئاگا هاتبوو، گوتی،

کتبخانه ی پهیق

«رږگارمانبوو!»

کورپه که بیدنگ بوو. به بیدنگی بیابانه که ئاسووده بوو و تنیا به تماشاکردنی داره کان قایل بوو. پښه یه کی دریژی له به رده مدا مابوو بڼه گیشتن به هه پهمه کان، پوژیکیش داده هات، که ئه م بیابانه تنیا ده بوو یاده وهری. به لام ئه مه ساتی ئیستابوو - ئه و ئاهه نگی و شترسوار که باسیکردبوو - و ده یویست تییدا بژی، هر وهی چو وانه ی له رابردو وهرده گرت و خه ونی به داهاتووه ده بینی. پوژیکیش دیمه نی دارخورماکان ده بوونه یادگاری، له ئیستادا سیبه، ئاو و په ناگی جهنگ بوو. دوینی ناله ی و شتریک ئامازه ی مه ترسی بوو، ئه مپو پیزه دارخورمایه ک ده یوانی په رجوویه ک بنافرینی. کورپه که له بیري خویدا گوتی، جیهان به چه ندین زمان ده دوی.

کاتئ کیمیا گهره که ئه و سه دان خه لک و ئازه له ی بیني ده گنه میرگه که، له بیري خویدا گوتی، کات خیرا تیده په ری، کاروانه کانیش به هه مان شیوه ن. خه لکی ئه وئ هاواریان به پرووی تازه گیشتووه کانداه کرد، ته پوتوژ خوری بیابانه که ی تاریککردبوو، منداله کانیش به بینینی میوانه بیگانه کان چالاک بوون. کیمیا گهره که بیني سه روک هوزه کان سلاو له رابه ری کاروانه که ده که ن و گفتوگوی له گه لدا ده که ن.

به لام هیچ کام له وانه به لای کیمیا گهره که وه گرنه نه بوون. پیشتر چه ندین خه لکی بینووه، که هاتوون و پویشتوون، بیابانه که ش هر وهک خوی ماوه ته وه. هه میشه گرده باکان به پایه که ده گوړان، به لام هیشتا هر ئه و لمه بوو، که له مندالییه وه پیی ئاشنابوو. هه میشه

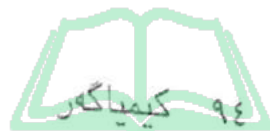

کتیبخانه ی پریق

که یفی به و شادییه دهات، که گه شتیاره کان نه زموونیا نده کرد، کاتی له پاش چند هه فته یه ک له لمی زهر د و ئاسمانی شین، بۆ یه که مجار سه وزایی دارخورماکانیان ده بینی. له بیرری خۆیدا گوتی، رهنگه خودا بیابانه که ی بۆ نه وه دروستکردبی، که مرۆف دارخورماکان بنرخینئ. بریاریدا خۆی به بابه تی کرداریتره وه سه رقāl بکات. ده یزانی که سیک له کاروانه که دا هه یه و نه م که میک له نهینیه کانی خۆی فیرده کات. پیشهاته کان نه وه یان پیگوتبوو. هیشتا نه و که سه ی نه ده ناسی، به لام له گه ل ده رکه وتنیدا، چاوه شاره زاکانی ده یناسینه وه. هیوادار بوو وه ک فیرخوازه که ی پیشووی به توانا بی. له بیرری خۆیدا گوتی، نازانم بۆچی ده بی نه م شتانه به وشه ی زاره کی بگوئزرینه وه. مه سه له که نه وه نییه نه وانه نهینی بن؛ خودا به ئاسانی نهینیه کانی بۆ هه موو ئافه ریده کانی ئاشکرا ده کات. ته نیا یه ک پوونکردنه وه ی بۆ نه م راستیه هه بوو: ده بی شته کان به م شیوه یه بگوئزرینه وه، چونکه له ژیانیکی خاوین دروست بوون، نه م جوړه ژیانesh به وینه و وته باسی لیوه ناکری. له بهر نه وه ی خه لکی بایه خیان به وینه و وشه داوه، ورده ورده زمانی جیهانیان له یاد کردوه.

کورپه که برپای به چاوه کانی خۆی نه ده کرد: میرگه که، له جیی نه وه ی ته نیا بیریکی ئاو بی و چند دارخورمایه ک ده وریان دابی - هه ر وه ک چۆن پیشتر له کتیبیکی جوگرافیا دا بینیبووی - له چه ندین شار و شارۆچکه ی ئیسپانیا گه وره تر بوو. سیسه د بیر و په نجاهه زار دارخورما و بیشومار چادری لیبوو، که به ناو دارخورماکاندا

کتبخانه‌ی په‌یق

بلاوکرابوونه‌وه. که ئارامی لیبرابوو بو ئه‌وه‌ی چاری
پیاوه ئینگلیزه‌که، گوتی، «هر ده‌لئی هزار و یه‌ک شه‌وه‌یه.»
به‌کیمیاگه‌ره‌که بکه‌وئ، گوتی، «هر ده‌لئی هزار و یه‌ک شه‌وه‌یه.»
چوارده‌وریان به‌مندال گیرابوو، چه‌زیانده‌کرد ئه‌و ئاژهل و خه‌لکه
ببینن، که ده‌گه‌یشتنه ئه‌وئ. پیاوانی می‌رگه‌که ده‌یانویست بزائن
گه‌ر له‌پینگه هیچ جه‌نگی‌کیان به‌دی‌کردبئ، ژنه‌کانیش پیش‌بر‌کییانبوو
تا فریای ئه‌و جل و به‌رده به‌نرخانه بکه‌ون، که بازرگانه‌کان
هینابوویان. بیده‌نگی بیابانه‌که خه‌ونیکی دووربوو؛ گه‌شتیاره‌کانی
ناو کاروانه‌که هر قسه‌یانده‌کرد، پیده‌که‌نین و هاواریانده‌کرد، هر
وه‌ک بلئی له‌جیهانی پوچه‌کان ده‌ره‌ی‌ندراون و جاریکی تر فریدراونه
جیهانی مروقه‌وه. دلخوش و ئاسووده بوون.
له بیابانه‌که‌دا زور وریای خویان بوون، به‌لام و شترسواره‌که بو
کورپه‌که‌ی پوونکرده‌وه، که هه‌میشه می‌رگه‌کان هه‌ریمی بیلایه‌نن،
چونکه ژن و مندال زورینه‌ی دانیش‌توانه‌کانیان پیکده‌هینن. کومه‌لیک
می‌رگ له‌بیابانه‌که‌دا هه‌ن، به‌لام هوزنشینه‌کان له‌بیابانه‌که‌دا ده‌جه‌نگ
و می‌رگه‌کان وه‌ک په‌ناگه به‌جئ ده‌هیلن.
پابه‌ره‌که به‌زحمه‌ت توانی هه‌موو گه‌شتیارانی کاروانه‌که
کو‌بکاته‌وه و فه‌رمانیان پیددا. ده‌بوو ئه‌و کومه‌له له‌می‌رگه‌که
بمیننه‌وه، تا ململانی نیوان هوزه‌کان کو‌تایی پیده‌هات. له‌به‌ر
ئه‌وه‌ی ئه‌وان میوان بوون، ده‌بوو له‌گه‌ل خه‌لکی می‌رگه‌که‌دا بزین،
باشترین جیگه‌شیان بو دابین ده‌کرا. ئه‌وه یاسای میوانداری بوو.
ئه‌وجا داوای‌کرد هه‌مووان، به‌حه‌سه‌سه‌کانی خویشیه‌وه، چه‌که‌کانیان
بدن به‌و پیاوانه‌ی سه‌روک هوزه‌کان دیارییان کردبوون.
پابه‌ره‌که وه‌ک پوونکرده‌وه گوتی، «ئه‌وانه یاسای جه‌نگن
می‌رگه‌کان په‌نای هی‌زی سه‌ربازی ناده‌ن.»

بۇ سەرسورھىننى كۆرەكە، پىاۋە ئىنگلىزەكە دەمانچە يەكسى
 خۇكەي كۆمى لە جانتاكەي دەرھىنا و داي بەو پىاۋانەي چەكە كانيان
 كۆدە كۆدە ۋە .

پرسى، «دەمانچەت بۆچىيە؟»

پىاۋە ئىنگلىزەكە لە ۋە لامدا گوتى، «يارمەتى داوم بېرۋا بەخەلكى
 بىكە م.»

لە ھەمان كاتدا، كۆرەكە بىرى لە سامانەكەي دەكۆدە ۋە . چەندىك
 لە بەدھىننى خەۋنەكەي نىزىك دەبوۋە ۋە، ھىند شتەكان زەحمەتتەر
 دەبوۋن . وادىاربوو ئەۋەي پاشا پىرەكە بە «بەختى دەستپىكەر»
 ناۋى ھىنابوو، ئىدى كارى خۇي نەكات . كاتى بەدوۋى خەۋنەكەي
 كەۋتبوو، بە بەردەۋامى كۆلنەدەرى و ئازايەتى تاقىكرابوو ۋە .
 نەدەبوۋ پەلەبكا و نەشەدەبوۋ نائارام بى . ئەگەر شىتەكان بەرەو پىش
 بېرۇشتبا، ئەۋا ئەۋ ھىما و پىشەتەنەي نەدەبىنى، كە خودا لەسەر
 پىگەكەي دايىنبوۋن .

خودا لە پارەۋەكەمدا جىگىرىكردوۋن . بەو بىرۋەكەيە سەرى خۇي
 سورپماند . ھەتا ئەۋ كاتەي پىيى وابوو پىشەتەكان شتەگەلىكى ناۋ
 ئەم جىھانە بن . ۋەك خواردن و خەۋتن، يان ۋەك خۇشەۋىستى و
 كار دۆزىنە ۋە . ھەرگىز ۋەك كۆمەلىك تىرمى زمانىك حىسابى بۇ
 نەكردوۋن، كە خودا بەكارى بەينى بۇ پوۋنكردنەۋەي ئەۋەي دەبى
 چى بكا .

دىسان بەخۇي گوت، «نائارام مەبە . بەو شىۋەيەكە
 وشتىسوارەكە گوتى: كاتى نانخواردن تەنيا نانبخۇ . كاتىكىش كاتى
 بەرەۋپىش چوۋن بوۋ، تەنيا بەرەو پىش بېرۇ.»

يەكەم رۆژ، ھەموۋيان لەشەكەتيدا خەۋتن، بەپىاۋە
 ئىنگلىزەكەشەۋە . كۆرەكە شوپىنىكى بۇ دىارى كرا، كە لە ھاورپىكەيەۋە

کټیځانه ی پهیځ

دووربوو، له چادرېک و له گه ل پینج لوی هاوتمه نی خویدا بوو. نهواز
بیاباننشین بوون و چه زیانده کرد چیروکی شاره گه وره کان بییستن.
کورپه که باسی ژیانی شوانی خو ی بو کردن و خه ریکبوو باسی
نه زموونی دوکانی کریستاله که شیان بو بکا، به لام له و کاته دا پیاره
ئینگلیزه که هاته ناو چادره که وه.

کاتی کورپه که ی ده برده دهره وه، گوتی، «ته واوی نه م به یانی به بو
تو گه راوم. پیویستم پیته له دوزینه وه ی شوینی ژیانی کیمیا گره که دا
یارمه تیم بدهیت.»

یه که مجار هه و لیا ندا خو یان بیدوزنه وه. بیگومان کیمیا گره که
جیاواز له باقی خه لکی میرگه که ده ژی، واش دیار بوو هه میشه فرنی
له چادره که یدا ئیش بکات. هه موو شوینی که گه ران و بو یان دهر که ورت
میرگه که زور له وه گه وره تره، که نه وان وینا یانده کرد؛ سه دان چادی
لیبوو.

له نزی که یه کی که له بیره کان، پیاوه ئینگلیزه که به ته نیشت کورپه که وه
دانیشت و گوتی، «نزی که ی ته واوی رورژیکمان به فیرودا.»

کورپه که پیشنیاری کرد، «په نکه و اباشتری له که سی پرسین.»
پیاوه ئینگلیزه که نه یده ویست خه لکانی تر هوکاری هاتنه که ی
بزنان، نه شیده توانی میشکی یه کلای بکاته وه. به لام له کوتا ییدا قابل
بوو، کورپه که، که عه ره بییه که ی له و باشتر بوو، پرسیار له خه لکی
بکات. کورپه که له ژنی که نزی که بووه وه، که هاتبوو له بیره که کونده به ک
پر بکات له ناو.

«نیوه پوت باش، خاتوون. دهمه وی بزانه کیمیا گره که له کو بی

میرگه که ده ژی.»

ژنه که گوتی هه رگیز شتی وای نه بیستووه و به خیرایی پویشته. به لام
به ر له وه ی هه لبی، ئامورگاری کورپه که ی کرد به وه ی و اباشتره له گه ل

کتبخانه ی پریق

ژنه بهرگ ره شه کان قسه نهکا، چونکه نهو ژنانه هاوسه رگریبان کردووه. پیویسته ریژی نه ریته کان بگری.

پیاوه ئینگلیزه که هیوا بر او بوو. واده رده که وت گه شته که ی به خورایی کردبی. کوره که ش غه مبار بوو؛ هاوړیکه ی به دووی چاره نووسی خویه وه بوو. کاتیکیش که سی به شوین شتیکی له و بابته وه یه، ته وای گه ردوون ره نج بو یارمه تیدانی ده دات، تا سه ربکه وی - پاشا پیره که وای گوتبوو. نه لبه ته له خووه نه یگوتبوو.

کوره که گوتی، «پیشتر خویشم هیچ له باره ی کیمیا گه ره وه نه بیستووه. په نگه خه لکی ئیره هیچ له و باره وه نه زانن.»
چاوه کانی پیاوه ئینگلیزه که پوونبوونه وه. «راسته! په نگه لیږه که س نه زانی کیمیا گه ر چییه! بزانه لیږه کی نه خوشی خه لکی چاک ده کاته وه!»

چهند ژنیکی بهرگ ره ش بو بردنی ئاو هاتنه سه ربیره که، به لام سه ره پای پیداگری پیاوه ئینگلیزه که ش، کوره که له گه ل هیچان قسه ی نه کرد. نه و جا پیاویک نزیک بووه وه.

کوره که پرسى، «که س ده ناسی لیږه بتوانی نه خوشی خه لکی چاک بکاته وه؟»

به پوونی دیار بوو پیاوه که له بیگانه که تر ساوه، گوتی، «نه لا چاره سه ری نه خوشییه کانمان ده کات. تو بو پزیشکی جادوو گه ر ده گه ری.» چهند دیړیکى له قورئان گوت و پویشست.

پیاویکی تر ده رکه وت. به ته مه نتریوو و سه تلکی بچووکیشی ه لگرتبوو. کوره که هه مان پرسىاری دووباره کرده وه.

کوره که گوتی، «چونکه هاوړیکه م ماوه ی چهند مانگیک گه شتیکردووه تا چاوی به و که سه بکه وی.»

له پاش ساتی بیرکردنه وه، پیره پیاوه که گوتی، «نه گه ر پیاویکی

له‌و شیوه‌یه له‌م می‌رگه هه‌بی، ده‌بی که‌سیکی زۆر به‌هیز بی.
ته‌نانه‌ت سه‌رۆک هۆزه‌کانیش گهر بیان‌ه‌وی، ناتوانن چاویان پیی
بکه‌وی. مه‌گهر خوی قایل بی.

«چاوه‌پێ بکه‌ جه‌نگه‌که‌ کۆتایی بی. پاشان له‌گه‌ل کاروانه‌که‌
برۆ. هه‌ول مه‌ده‌ خۆت تیکه‌لی ژیا‌نی می‌رگه‌که‌ بکه‌یت،» ئه‌مه‌ی
گوت و پۆشت.

به‌لام پیاوه ئینگلیزه‌که‌ شادمان بوو. ئه‌وان له‌پی‌گه‌یه‌کی راستدا
بوون.

له‌کۆتاییدا کێژیک‌ی گه‌نج نزیک بووه‌وه، که‌ به‌رگی ره‌شی له‌به‌ردا
نه‌بوو. گۆزه‌یه‌کی له‌سه‌ر شان‌بوو و له‌چه‌که‌یه‌کی دابوو به‌سه‌ریدا،
به‌لام ده‌موچاوی دانه‌پۆش‌رابوو. کورپه‌که‌ لی‌ی نزیک بووه‌وه‌ تا
پرسیاری کیمیاگره‌که‌ی لی‌بکات.

له‌و کاته‌دا، هه‌ر ده‌تگوت کات وه‌ستاوه و پۆحی جیهان شال‌وی
بو برد‌وه. کاتی سه‌یری چاوه‌ ره‌شه‌کانی کرد و بینی لی‌وه‌کانی
له‌نی‌وان پی‌که‌نین و بی‌ده‌نگیدا قه‌تیس ماوه، گرنگ‌ترین به‌شی
ئه‌و زمانه‌ فی‌ربوو، که‌ ته‌واوی جیهان قسه‌ی پی‌ده‌که‌ن - ئه‌و
زمانه‌ی هه‌موو که‌سیکی سه‌ر زه‌وی ده‌توانی به‌دل لی‌ی تی‌بگات.
ئه‌وه‌ عه‌شق بوو. شتی‌ک زۆر له‌مرۆق‌ایه‌تی کۆن‌تر، زۆر له‌بیابانه‌که‌
دی‌رین‌تر. شتی‌ک، که‌ هه‌مان هیزه‌ولی بو د‌دا، کاتی دوو جووت
چاو پیک ده‌گه‌ن، هه‌ر وه‌ک ئه‌وه‌ی لای بیره‌که‌وه‌ پ‌ویدا. که‌چه‌که‌
پی‌که‌نی، به‌دل‌نیاییشه‌وه‌ ئه‌وه‌ پی‌شه‌اتبوو - ئه‌و پی‌شه‌اته‌ی له‌ته‌واوی
ژیانیدا چاوه‌پێ‌ده‌کرد، به‌بی ئه‌وه‌ی بشزانی چاوه‌پ‌وانی ده‌کات. ئه‌و
پی‌شه‌اته‌ی هه‌ولیده‌دا له‌مه‌ره‌کان و کتیبه‌کانیدا، له‌کریستاله‌کان و
بی‌ده‌نگی بیابانه‌که‌دا بیدۆزیت‌ه‌وه‌.

ئه‌وه‌ زمانی پاکژی جیهان بوو. پی‌ویستی به‌پ‌وون‌کردنه‌وه‌ نییه‌،

هه ر وهڪ ٺهوهي چوڻ گهرندونيش کاتي گهشت به کاتي ناڪوتادا
دهڪات، پٽويستي به هيچ پوونڪردنه وهيهڪ نيهه. ٺهوهي ڪوپهڪه لهو
ساتهه دههستي پيڪرد ٺهوهيو، ڪه پووبه پووي تاکه ٺافرهتي ڙياني
بووهتهوه، بهبي هيچ وشهيهڪ، ڪچهڪش ههستي بهههمان شت
دهکرد. لهههموو شتيڪي جيهان زياتر لهوه دلنيابوو. دايڪ و باوک
و نهنڪ و باپيري پٽيان گوتبوو، دهبي بهر لهههوسه رگيري، عاشق
بيي. بهلام رهنگه ٺهوهه لڪهي بهو شيويهه بيريانڪردوهتهوه،
ههرگيز فيري زمانه جيهانيههڪ نه بووين. چونڪه کاتي ٺهوهو زوبانه
دهزاني، تيدهگهيت ڪه سيڪ لهه جيهاندا چاوه پٽ دهڪات، ٺيتر گهر
لههناوه راستي بيابانهڪه دا يا لهه شاريڪي گهرهه دا بي. کاتيڪيش دوو
ڪه سي لهه چهشنه يهڪ دهبينن و چاوهڪانيان پيڪ دهگهن، رابردوو
و داهاتوو هيچ گرنگيههڪيان ناميني. تهنبا ٺهوهو ساهه و ٺهوهو دلنيايهه
بووني دهبي، ڪه ههمان شتهڪاني ڙير خور بهههمان دهست
نووسراون. ٺهوهو دهستهيه، ڪه خوشهويستي دهووروييني و پوحيڪي
تر بو ههموو ڪه سيڪي جيهان دهٺافرييني. بهبي خوشهويستيههڪي
لهو جوهره، خهوني مروڦ بيواتايه.

ڪوپهڪه لهه بيري خويدا گوتي، مهڪتوب.

پياوه ٺينگليزهڪه ڪوپهڪه ي راوهشاندي: «دهي، پرسپاري ليپكه!»
ڪوپهڪه لهه ڪچهڪه نزڪ بووهوه، کاتيڪيش ڪچهڪه خني، ڪوپهڪه
بزه يڪرد.

پرسی، «ناوت چيهه؟»

ڪچهڪه چاوهڪاني لهه سهر ڪوپهڪه لابرڊ و گوتي، «فاتيمه.»

«چهند ڙنيڪيش لهه ولاتهڪهي من ههمان ناويان ههيه.»

فاتيمه گوتي، «ٺهوهو ناوي ڪچي پيغه مبهه ره. داگيرڪارهڪان

ٺهوهو ناوهيان لهههموو شوينيڪ بلاوڪردوهتهوه.» ڪچه جوانهڪه

بەشانازییه‌وه باسی داگیرکاره‌کانی ده‌کرد.

پیاوه ئینگلیزه‌که پالی به‌کورپه‌که‌وه نا و کورپه‌که‌ش پرسپاری
له‌باره‌ی ئه‌و پیاوه‌وه کرد، که ده‌توانی نه‌خۆشی چاک بکاته‌وه.
گوتی، «ئه‌وه ئه‌و پیاوه‌یه، که هه‌موو نه‌ینییه‌کانی جیهان
ده‌زانن. قسه له‌گه‌ڵ جنۆکه‌کانی بیابان ده‌کات.»

جنۆکه‌کان پۆحی باشه و خراپه بوون. کچه‌که ئاماژه‌ی بۆ باشوور
کرد، که گویا پیاوه سه‌یره‌که له‌وێ ده‌ژیا. ئه‌وجا گۆزه‌که‌ی پرکرد
له‌ئاو و پۆشت.

پیاوه ئینگلیزه‌که‌ش ون بوو، پۆشت کیمیاگه‌ره‌که بدۆزیته‌وه.
کورپه‌که‌ش بۆ ماوه‌یه‌ک به‌ته‌نیشته‌ بیره‌که‌وه دانیشته، بیری که‌وته‌وه
پۆژیک له‌تاریفه‌ بای مه‌شرق بۆنی ئه‌و کچه‌ی بۆ هینابوو، پێشی
وابوو به‌رله‌وه‌ی بزانی بوونی هه‌یه، عاشقی بووبی. ده‌یزانی
خۆشه‌ویستی بۆ کچه‌که وای لێده‌کات هه‌موو سامانه‌کانی جیهان
بدۆزیته‌وه.

پۆژی دواتر، کورپه‌که گه‌رایه‌وه بۆلای بیره‌که، ئاواتی ده‌خواست
کچه‌که ببینی. بۆ سه‌رسوپمانی ئه‌و، پیاوه ئینگلیزه‌که‌ش له‌ویوو
چاوی له‌بیابانه‌که بریوو.

گوتی، «ته‌واوی پاشنیوه‌پۆ و ئیواره چاوه‌پێ بووم. له‌گه‌ڵ
ده‌رکه‌وتنی یه‌که‌م ئه‌ستیره‌ی به‌یانیدا، ئه‌ویش هات. پێم گوت
به‌دووی چیدا ده‌گه‌رێم، ئه‌ویش پرسی گه‌ر هه‌رگیز توانیبیتم
قورقوشم بگۆرم به‌ئالتوون. پێم گوت منیش هاتووم تا فیری ئه‌وه
ببم.

«پێی گوتم ده‌بی هه‌ول بده‌م. ئه‌مه هه‌موو ئه‌وه‌بوو، که گوتی:
برۆ هه‌ول بده.»

کورپه‌که هه‌چی نه‌گوت. پیاوه ئینگلیزه داماره‌که ته‌واوی ئه‌و

رینگه‌یه‌ی بریبوو، تا ئه‌وه‌ی پیڤگوتری، که پیشتر چه‌ندینجار پیی
گوترابوو.

به‌پیاوه ئینگلیزه‌که‌ی گوت، «ده‌ی تۆش هه‌ول بده.»
هه‌ر که پیاوه ئینگلیزه‌ی رۆشت، فاتیمه‌ هات و گۆزه‌که‌ی پرکرد
له‌ ئاو.

کورپه‌که‌ گوتی، «هاتوومه‌ته ئیره تا یه‌ک شتت پیبلیم. ده‌مه‌وی
ببی به‌ژنم. خوشم ده‌وییت.»

کچه‌که‌ گۆزه‌که‌ی لیکه‌وته خواره‌وه و ئاوه‌که‌ رژا.
«هه‌موو رۆژی لیره چاوه‌پوانت ده‌که‌م. بیابانه‌که‌م به‌هۆی
سامانیکه‌وه بریوو، که له‌شوینیکی نزیک هه‌په‌مه‌کانه، به‌لای منه‌وه
ئه‌م جه‌نگه‌ نه‌فرین بوو. به‌لام ئیستا ده‌زانم به‌ره‌که‌ته، چونکه‌ تۆی
پیناشناکردم.»

کچه‌که‌ گوتی، «رۆژیک دی جه‌نگه‌که‌ ته‌واو ببی.»
کورپه‌که‌ ته‌ماشایه‌که‌ی دارخورماکانی چواره‌وری کرد. به‌بیری
خۆی هی‌نایه‌وه، که ئه‌و شوان بووه و ده‌شتوانی رۆژیک له‌پۆژان
بیته‌وه به‌شوان. فاتیمه‌ زۆر له‌سامانه‌که‌ی گرنگتر بوو.
هه‌ر وه‌ک بلایی پیی زانیوو کورپه‌که‌ بیر له‌چی ده‌کاته‌وه،
کچه‌که‌ گوتی، «پیاوی هۆزه‌کان هه‌میشه‌ بۆ سامان ده‌گه‌رین.
ژنانی بیابانیش شانازی به‌پیاوه‌کانیان‌ه‌وه ده‌که‌ن.»
گۆزه‌که‌ی پرکرده‌وه و رۆشت.

هه‌موو رۆژی کورپه‌که‌ ده‌چوو بۆلای بیره‌که‌ تا چاوی به‌فاتیمه
بکه‌وی. باسی رۆژانی شوانی خۆی و پاشاکه‌ و دوکانی کریستاله‌که‌ی
بۆ کرد. بوونه‌ هاوپی و جگه‌ له‌و پانزه‌ خوله‌که‌ش، که پۆژانه
له‌گه‌ل ئه‌و به‌سه‌ریده‌برد، ته‌واوی پۆژه‌کان ناکۆتا دیاربوون. کاتی
نزیکه‌ی مانگیک به‌سه‌ر مانه‌وه‌ی له‌میرگه‌که‌ تیپه‌ری، پابه‌ره‌که‌

هه موو گه شتیاره کانی بو کۆبوونه وه یه ک بانگ کرد.

گوتی، «نازانین که ی جهنگه که کۆتایی دیت، له بهر ئه وه ناتوانین درێژه به گه شته که مان بدهین. دهشی جهنگه که ماوه یه کی زۆر بخایه نی، رهنگه ته نانه ت چهند سالیکیشی پیچیی. چه کداری به هیژ له هه ردوو لادا هه یه و جهنگه که ش بو هه ردوو لا گرنگه. ئه مه جهنگی چاکه نییه دژی خراپه. ئه مه جهنگیکه له نیوان هیژه کاندای بو هاوسه نگر دنی ده سه لات، کاتیکیش ئه م جوړه جهنگه هه لده گیرسی، له شه ره کانی تر زیاتر ده خایه نی - چونکه ئه لالا یارمه تی هه ردوو لا ده دات.»

خه لکه که گه رانه وه بو شوینه کانی خویان و ئه و پاشنیوه پۆیه ش کورپه که پۆیشت تا چاوی به فاتیمه بکه وی. باسی کۆبوونه وه که ی ئه و به یانییه ی بو کرد. فاتیمه گوتی، «پۆژیک له پاش ئه وه ی یه کمان بینی، پیت گوتم منت خوشده وی. ئه و جا شتیکت له باره ی زمانی گه ردوونی پۆحی جیهانه وه فیرکردم. له بهر ئه و هۆیه ش، من بووم به به شیک له تو.»

کورپه که گوئی بو دهنگی ده گرت، پیچی وابوو زۆر له دهنگی بای ناو دارخورماکان خوشتریی.

«ماوه یه کی زۆره له م میرگه دا چاوه پیی تو ده که م. پابردوو و نه ریت و ئه و پیکه یه م له یادکردوو، که پیاوانی بیاباننشین چاوه پیی ده که ن ژنان به و شیوه یه ره فتار بکه ن. هه ر له کاتی مندالیمه وه پیم وابوو بیابانه که دیارییه کم پیشکه ش بکات. ئیستا دیارییه که م گه یشتوو، ئه وه ش تویت.»

کورپه که ده یویست دهستی بگری. به لام دهسته کانی فاتیمه به دهسکی گۆزه که وه بوون.

«باسی خه ونه کانت و پاشا پیره که و سامانه که ت بو کردم

کتیبخانه ی پریق

باسی پیشهاتیش ت کرد. له بهر ئه وه ئیستا له هیچ شتی ناترسم، چونکه هه ر ئه و پیشهاتانه تویان هیئاوه بۆلای من. منیش به شیکم له خه ونه که ت، وه ک خۆت گوتت، به شیکم له چاره نووست.

«هه ربۆیه ده مه وی له سه ر ئامانجه که ت به رده وام بی. ئه گه ر پیوستده کا چاوه ری بکه ی تا جه نگه که کۆتایی دیت، که واته چاوه پروانه به لām گه ر ده بی به ر له و کاته برۆی، برۆ و به دووی خه ونه که ت بکه وه. بایه که گرده باکان ده گۆری، به لām هه رگیز بیابانه که گۆرانکاری به سه ردا نایه ت. خۆشه ویستی من و تۆش هه ر به و شیوه یه یه .»

«مه کتوب. ئه گه ر به شیک بم له خه ونه که ت، ئه و پۆژیک ده گه ریته وه.» ئه وه شی بۆ زیاد کرد.

ئه و پۆژه که فاتیمه به جیی هیشت، کۆرکه که غه مبار بوو. بیرى له هه موو ئه و شوانانه کرده وه، که ئه م ده یناسین و هاوسه رگرییان کردبوو. کاتیکی زۆریان به قایلکردنی ژنه کانیا نه وه به سه رده برد، که ده بوو برۆن بۆ کێلگه ی دوور. خۆشه ویستی داویان لیده کا له گه ل ئه و که سانه بمیننه وه، که خۆشیان ده وین.

له چاوپیکه وتنی دواتریاندا ئه وه ی به فاتیمه گوت. فاتیمه گوتی، «بیابانه که پیاوه کانمان لیده سه نی و مه رجیش نییه هه میشه بگه ریته وه. ئه وانه ی ناگه ریته وه ده بنه به شیک له هه وره کان، ده بنه به شیک له و ئاژه لانه ی له دۆله کاندای خویان ده شارنه وه و ده بنه به شیک له و ئاوه ی له زه وی هه لده قولی. ده بنه به شیک له هه موو شتی ... ئه وان ده بنه پۆحی جیهان.

«له بهر ئه وه بگه ریته وه. ژنه کانى دیکه ش دلایان به وه خۆشه، که پیان وایه په نگه پۆژیک له پۆژان پیاوه کانیا ن بگه ریته وه. واراها تووم ته ماشای ئه و ژنانه بکه م و ئیره یی به شادییه که یان به رم.

کتیبخانه‌ی پهبیق

ئیسٔا منیش ده‌بمه یه‌کیک له‌وانه‌ی چاوه‌پئی ده‌که‌ن.
«من کچیکی بیاباننشینم و شانازیشی پیوه ده‌که‌م. ده‌مه‌وئی
می‌رده‌که‌م هی‌نده‌ی ئه‌و بایه ئازاد بی، که گرده‌باکان دروست
ده‌کات. ئه‌گه‌ر ناچاریش بم، ئه‌وا ئه‌و راستیه قبول ده‌که‌م، که
بووته به‌شیک له‌هه‌وره‌کان، له‌ئاژله‌کان و ئاوی بیابانه‌که.»
کورپه‌که رویشٔ به‌دوای پیاوه ئینگلیزه‌که‌دا بگه‌پئی. ده‌یویست
باسی فاتی‌مه‌ی بو بکا. سه‌ری سوپما کاتی بینی پیاوه ئینگلیزه‌که
له‌ده‌ره‌وه‌ی چادره‌که‌ی فرنیکی بوخوئی دروستکردوه. فرنیکی
سه‌یربوو و به‌دار کاریده‌کرد، له‌سه‌ره‌وه بو‌رییه‌کی گه‌رمکردنی
پیوه‌بوو. کاتی پیاوه ئینگلیزه‌که ته‌ماشای بیابانه‌که‌ی کرد،
چاوه‌کانی له‌و کاته‌ پوونتر دیاربوون، که کتیبه‌کانی ده‌خوینده‌وه.
گوئی، «ئه‌مه‌ یه‌که‌م قوناغی کاره‌که‌مه. ده‌بی گوگرده‌که
جیابکه‌مه‌وه. بو ئه‌وه‌ی ئه‌مه‌ش به‌سه‌رکه‌وتویی ئه‌نجام بده‌م، نابئ
ترسی شکستم هه‌بی. هه‌ر ترسی سه‌رنه‌که‌وتنبوو له‌هه‌ولدان بو
کاری ناوازه‌ وه‌ستانمی. ئیسٔاش ده‌ست به‌وه ده‌که‌م، که ده‌متوانی
ده‌ سال پيش ئیسٔا بیکه‌م. به‌لام لانی که‌م خو‌شحال‌م، که بیست
سال چاوه‌پیم نه‌کردوه.»

له‌سه‌ر خو‌شکردنی ئاگره‌که به‌رده‌وام بوو، کورپه‌که‌ش مایه‌وه تا
ئه‌و کاته‌ی خو‌رئاوابوون بیابانه‌که‌ی په‌میی کرد. ده‌یویست بپرواته
ناو بیابانه‌که، تا بزانی گه‌ر بیده‌نگیه‌که‌ی وه‌لامی پرسیاره‌کانی
بداته‌وه.

بو ماوه‌یه‌ک سوپایه‌وه، له‌دارخورماکانی می‌رگه‌که‌ی ده‌پوانی. گوئی
بو ده‌نگی باکه ده‌گرت و هه‌ستی به‌به‌رده‌کانی ژیر پیی ده‌کرد.
سه‌ده‌فیکی دوزیه‌وه و پیی وابوو پوژیک له‌پوژان بیابانه‌که ده‌ریا
بووبی. له‌سه‌ر به‌ردیک دانیشٔ و پیکه‌یدا ئاسو بیخاته خه‌واندنیک

خۆییە وە . هەولێدەدا بەشیوەیەکی جیاواژ مامەلە لەگەڵ چەمکی
خۆشەویستی و سامان بکات، بەلام بۆی جیاوەدەکرایە وە . لەگەڵ
ئەوێدا فاتیمە ئافەرەتیکی بیاباننشین بوو، ئەگەر شتیکی هەبایە و
یارمەتی تیگەیشتنی کۆرەکە ی بدابا، بیابانەکە بوو .
کاتی لەویدا دانیشتبوو و بیرى دەکردە وە ، لەسەرەوی خۆیە وە

جوولەییەکی بینی . تەماشایکرد و بینی دوو هەلۆ لە ئاسمانیکی بەرزدا
دەفرن .

بینی هەلۆکان لە هەوادا بەناریکی دین و دەچن . وادەردەکەوت
فرینەکەیان نمونەیی نەبی، ئەویش جوورە هەستیکی جیدی لای
کۆرەکە دروستکرد . کیشەکە ئەو بوو تینەدەگەشت مانای ئەو
فرینە چییە . دواى جوولەى بالندەکان کەوت و هەولێدەدا شتیکیان
تیا بخوینیتە وە . پەنگبوو ئەم بالندە بیابانیانە بیانوانیبا مانای
خۆشەویستی سەر بەخۆ بۆ کۆرەکە روونیکەنە وە .

خەوی دەهات . لەناخدا حەزیدەکرد بە ئاگایی، بەلام دەشیویست
بخەوئ . بەخۆی گوت، «خەریکە زمانى جیهان فیژدەبم و وردە
وردە هەموو شتەکانى جیهان لام واتادار دەبن ... تەنانهت فرینی
هەلۆکانیش .» بەو حەوسەلە یەشە وە ، بەعاشقبوونی خۆی شادمان
بوو . لەبیری خۆیدا گوتی، کاتی عاشق دەبی، شتەکان هەستیارتر
دەبن .

لەناکاویەکیک لە هەلۆکان بەخیرایی خۆی لەقوولایی ئاسماندا
نوقوو مکرد و هیژشی بۆ ئەوێ تریان برد . لەگەڵ پوودانی
ئەمەدا، وینەى کاروانیک هاتە بەر چاوی کۆرەکە : سوپایەکی
بەشمشیرەکانیانە وە ئامادەبوون میژگەکە داگیر بکەن . گوئی لیبووبو
خەلکی باسی تراویلکەیان کردبوو، خۆشی بینیبوو : تراویلکە
کۆمەلیک ئارەزوو و لەبەر بەهیزیان، لەسەر لمی بیابانەکە دەبنە

واقع. به‌لام خو به‌دلنیا ییه‌وه ئه‌و حه‌زی به‌وه نه‌کردووه سوپایه‌ک
می‌رگه‌که داگیر بکات.

ویستی ئه‌و دیمه‌نه له‌یادبکا و ده‌ست بکاته‌وه به‌ته‌ئمول.
ده‌یویست دووباره سه‌رنجی له‌سیبهره په‌مه‌ییه‌کان و به‌رده‌کانی
بیابانه‌که‌دا چرپکاته‌وه. به‌لام شتی‌ک له‌ناخیدا ری‌گه‌ی لی‌ده‌گرت.
پاشا پیره‌که گوتبووی، «همیشه گرنگی به‌پیشه‌اته‌کان بده.»
کورپه‌که بیری که‌وته‌وه چی له‌دیمه‌نه‌که‌دا بینووه و هه‌ستیده‌کرد
ئه‌و شته بی‌ته‌ه راستی.

هه‌ستا و ری‌گه‌ی به‌ره‌و دارخورماکان گرت‌ه‌وه به‌ر. جاریکی دی،
له‌شته‌کانی چوارده‌وریدا هه‌ستی به‌چه‌ندین زمان کرد: ئه‌مجاریان
بیابانه‌که پاریزراوبوو و می‌رگه‌که بووبوووه شوینیکی ترسناک.
وشت‌رسواره‌که له‌سه‌ر ره‌گی دارخورمایه‌ک دانیشتبوو و تی‌بینی
خو‌رئاو‌ابوونی ده‌کرد. بینی کورپه‌که له‌به‌شی ئه‌ولای گرده‌با‌کانه‌وه
ده‌رده‌که‌وئ.

کورپه‌که گوتی، «سوپایه‌ک دی‌ته ئیره. ئه‌و دیمه‌نه‌م بینی.»
وشت‌رسواره‌که له‌وه‌لامدا گوتی، «بیابانه‌که دل‌ی پیاوان پرده‌کات
له‌تراویلکه.»

به‌لام کورپه‌که باسی هه‌لوکانی بو کرد: که تی‌بینی شه‌ره‌که‌یانی
کردووه و له‌ناکاوه‌ستی کردبوو له‌پو‌وحی جیهاندا نوقووم بووه.
وشت‌رسواره‌که له‌قسه‌کانی کورپه‌که تی‌گه‌یشت. ده‌یزانی هه‌ر
شتی‌کی به‌خشاوه‌له‌سه‌ر پووکاری زه‌وی ده‌توانی می‌ژووی هه‌موو
شته‌کان ده‌ربخات. مرو‌ف ده‌توانی هه‌ر لاپه‌ره‌یه‌کی کتی‌بی‌ک بکاته‌وه،
یان ته‌ماشای ده‌ستی که‌سی‌ک بکات؛ مرو‌ف ده‌توانی کاغه‌زی
هه‌لبگری‌ته‌وه، یان ته‌ماشای شه‌ری نی‌وان بال‌نده‌کان بکات ...
هه‌ر شتی تی‌بینی بکری، مرو‌ف ده‌توانی له‌و ساته‌دا په‌یوه‌ندی‌یه‌ک

له گهل ٿه زمونڻي خوي دروست بڪات. له راستيدا، ٿه وه نه بوو ٿه و
 شتانه له ناو خويان شتيڪ دهر بخهن؛ ٿه وه مروڦ بوو، ڪه دهيتواني
 ته ماشاي پروداني شته ڪاني چواردهوري بڪا و مانايهڪ بڻ چوونه
 ناو پڙحي جيهان بدوزيته وه. ✓

بيا بانه ڪه پريو له و مروڦانه ي گوزهرانيان پشتي به ساناي
 چوونه ناو پڙحي جيهان به ستبوو. ٿه وان پييان ده گوترا فالچي و
 ژنان و پيره ڪان لييان ده ترسان. هوزنشينه ڪانيش وريابوون له پراويز
 پيگردنيان، چونڪه مه حاله بتواني به شداري شه پيڪ بڪهي، ڪه
 بزاني ده مري.

هوزنشينه ڪان وايان به باشتر ده زاني تامي جهنگ و ٿه نجامي
 نه زاندر او بڪهن؛ ٿه لا داها تووي نوسيويه و ٿه وه يش ڪه
 نووسيويه تي له سوودي مروڦه. به و شيويه ش هوزنشينه ڪان ته نيا
 بڻ ساتي ٿيستا ده ژيان، چونڪه ٿيستا پريه تي له ڪتوپري و ده بي
 ناگاداري چه ندين شت بي: شمشيري دوژمن له ڪوييه؟ ٿه سپه ڪهي
 له ڪوييه؟ ده بي دواتر مروڦ چ جوهر هير شيڪ به ري تا به زيندوويي
 بمينيته وه؟ وشتر سواره ڪه جهنگاوهر نه بوو، له بهر ٿه وه پراويزي
 به فالچيه ڪان ڪردبوو. زورينه يان ٿه وه ي گوتوويانه راست بووه،
 به لام هه نديڪيشيان هه له بوون. ٿه و جا پوڙيڪيان، به ته مه نترين فالچي
 تا ٿيستا بينيبيتي (ڪه سيڪي زور ترسناڪيش بوو) له وشتر سواره ڪهي
 پرسيبوو، ڪه بڻجي هينده گرنگي به داها توو ده دات.

له وه لامدا گوتبووي، «بڻ ٿه وه ي ... بتوانم شت بڪهم. به و
 شيويه ش ده توانم ٿه و شتانه بگورم، ڪه نامه وي پروبيدهن.»
 فالچيه ڪه گوتبووي، «به لام ٿه و ڪاته نابن به به شيڪ
 له داها تووت.»

«پاسته، پهنگه ته نيا بمه وي بزنام چي له داها توودايه، تا خومي

بو نامادہ بکہم. «
 فالگرہ وہ کہ گوتی، «ئہ گہر شتی باش بی، دہ بیتہ کتوپریہ کی
 دلخوشکەر. ئہ گہر شتیکیش خراپ بی، خوت باش دہ زانی، کہ بہر
 لہ دہرکہ وتنیان غہم دہ خوی.»

وشرسوارہ کہ بہ فالگرہ وہ کہ ی گوتبوو، «دہمہ وی لہ بارہ ی
 داہاتووہ بزانم، چونکہ من مروقم. مروقیش ہہ میشہ بہ پشتبہ ستن
 بہ داہاتوو ژیانیان دہ گوزہ ریئن.»

فالگرہ وہ کہ ش لہ ہہ لدانی لقہ کاندہ زور شارہ زابوو؛ ہہ لیدہ دانہ
 سہر زہویہ کہ و بہ پیی کہ وتنہ خوارہ وہ یان لیکنانہ وہ یدہ کرد. ئہ و
 پوژہ لقہ کانی ہہ لنہ دا. پارچہ پہ پوئیہ کی تیوہ پیچان و خستنیہ ناو
 جانتاکہ ی.

گوتی، «من بہ پیشبینی کردنی داہاتوو ی خہ لکی ژیان دہ گوزہ ریئم.
 زانستی لقہ کان شارہ زام و دہ زانم چوں بیانخہ مہ ئہ و شوینہ ی ہہ مرو
 شتیکی تیدا نووسراوہ. لہ ویڈا دہ توانم رابردوو بخوینمہ وہ، ئہ وہ ی
 لہ یاد کراوہ بیدوزمہ وہ و لہ پیشہاتہ کانی ئیستا تیبگہم.

«کاتی خہ لکی راپوژم پیدہ کەن، بابہ تہ کہ ئہ وہ نییہ من داہاتوو
 بخوینمہ وہ؛ داہاتوو دہ قہ بلینم. داہاتوو ہی خودایہ، تہ نیا خویشی
 دہ توانی لہ دوخی نائاساییدا دہ ریخات. چوں داہاتوو دہ قہ بلینم؟
 بہ پشتبہ ستن بہ پیشہاتہ کانی ئیستا. ئہ گہر بایہ خ بہ ئیستا بدہ ی،
 دہ توانی ئہ و سہرنجہ ت بہرہ و پیش بہری. ئہ گہر بشتوانی ئیستا
 بہرہ و پیش بہری، ئہ وہ ی دیت باشتر دہ بی. داہاتوو لہ یاد بکہ و
 لہ سہر فیئرکاریہ کانی ئہ مرو بژی، قایلش بہ بہ وہ ی خودا مندالہ کانہ
 خوی خوشدہ وی. ہہ موو پوژیک لہ گہل خویدا ئہ بہ دیہ ت دہ ہینی.»
 وشرسوارہ کہ پرسیبوو ی ئہ و دوخہ نائاساییانہ چین، کہ خود
 تیاندہ ریگہ ی پیدہ دات داہاتوو ببینیت.

«تەنیا ئەو كاتانەى خودى خۆى دەريانده‌خات. خوداش بە‌ده‌گمەن داھاتوو ئاشكرا دەكات. كاتىكىش ئاشكرای دەكات، تەنیا لەبەر يەك ھۆكارە: ئەو دەھاتوو يەكە و بۆ گۆرپىن نووسراوہ.»
 وشترسووارەكە لەبىرى خۆيدا گوتى، خودا بە‌شيكى داھاتوو
 پيشانى كۆرەكە داوہ. بۆچى ويستوو يەتى وەك ئاميرىكى خۆى
 لەخزمە‌تدا بە‌كارى بىنى؟

وشترسووارەكە گوتى، «بۆ سەرۆك ھۆزەكان ئاگادار بكەرەوہ.
 باسى ئەو سوپايەيان بۆ بكە، كە بەرەو ئيرە دىن.»
 «پىم پىدەكەن.»

«ئەوان بىاباننشين و فيربوون مامەلە لەگەل ئەو جۆرە
 پيشهاتانە بكەن.»

«دەى كەواتە ئىستا خۆيان دەيزانن.»
 «ئىستا بايەخ بەوہ نادەن. ئەوان بڕوايان وايە ئەگەر پىويستبكا
 شتىك بزەنن، كە خودا دەيەوئ بيزەنن، كەسىك پىيان دەلئ.
 پيشتر چەندىن جار ئەوہ پوویداوہ. بەلام ئەمجارە ئەو كەسەى پىيان
 دەلئ تۆ دەبى.»

كۆرەكە بىرى لەفاتىمە كردهوہ. پاشان بىيارىدا بچى بۆلای
 سەرۆك ھۆزەكان و پىيان بلى.

كۆرەكە لەپاسەوانىكى بەردەم چادىركى زەبەلاحى سىپى
 ناوہ‌پاستى ميرگەكە نزىك بووہوہ.
 «دەمەوئ چاوم بەسەرۆك ھۆزەكان بكەوئ. لەبىابانەكەوہ
 پيشهاتم بۆ ھىناون.»

به بی وه لامدانه وه، پاسته وانته که پویشته ناو چادره که وه و ماوه یه مایه وه. کاتی گه رایه وه، عه ره بیکی لاوی له گه لدا بوو، له بهرگیکی سپی و ئالتوونیدا بوو. کورپه که به پیاوه لاوه که ی گوت چی بینووه، ئه ویش پیی گوت له وی چاوه ری بکات. له چادره که دا دیارنه ما.

شه و داهات و کومه لیک جه نگاوه ر و بازرگان ده چونه ناو خیمه که و ده هاتنه دهره وه. یه که به یه که ئاگره کانی چادره که کورانه وه و میگره که ش به شیوه ی بیابانه که هیمنی به سهردا کشا. ته نیا پروناکیه کانی چادره گه وره که مانه وه. له ته واوی ئه و ماوه یه دا کورپه که بیر له فایمه ده کرده وه و هیشتاش له دوایین گفتوگوی نیوان خوی و ئه و تیینه ده گه یشت.

له کوتاییدا، له پاش چند کاترمیتریک چاوه پروانی، سهر بازه که ریگه ی به کورپه که دا بجیته ژووری. سهری له وه سورما بوو، که له ناوه وه ده بیینی. هه رگیز وینای نه کرد بوو له ناوه راستی بیابانه که دا چادریکی له و شیوه یه هه بی. زه وییه که به جوانترین مافوور داپوشرابوو، که هه تا ئیستا پیی به سهردا نابیی، له سهریشه وه چند چرایه که ی ده ستردی ئالتوون هه لواسرابوون، که هه ر یه که یان مومیکی تیدا ده سووتا. سه روک هوزه کان له چادره که دا به شیوه یه کی نیمچه بازنه یی دانیشتبوون، شانیان له سهر سهرینی گرانبه های به ئاوریشم چندراو دادابوو. خزمه تکاره کان به سینی زیوینه وه، که دارچینی و چای له سهر بوو، ده هاتنه ژووری و ده پویشتن. کومه لیک خزمه تکاری تر خه لووزیان بو نیرگیله کان ده هیئا. که شه که به بونیکی شیرینی دووکه ل داپوشرابوو.

هه شت سه روک هوزی لیبوو، به لام کورپه که یه کسه ر بویده رکه وت کامیان له هه موویان گرنگتره: عه ره بیکی، که بهرگی سپی و ئالتوونی له بهر دابوو، له ناوه راستی نیمچه بازنه که دا دانیشتبوو، به ته نیشتییه وه

ئەو لاوھ عەرەبەى لیبوو، كە پېشتەر كۆرەكە قسەى لەگەل كۆرەبوو.
يەككە لەسەرۆك ھۆزەكان چاوى لەكۆرەكە برېبوو و لىي پرسی،
«ئەو بېگانەيە كىيە باسى پېشھات دەكات؟»

كۆرەكە لەوھ لآمدا گوتى، «ئەو كەسە منم.» ئەوجا باسى ئەوھى
كرد، كە بېنىبووى.

سەرۆك ھۆزىكى تر پرسی، «بۆچى بىابانەكە شتى لەو جۆرە
بۆ تۆ دەردەخات، لەكاتىكدا دەزانى ئىمە بۆ ماوھى چەندىن نەوھىە
لیرە دەژىن؟»

كۆرەكە گوتى، «چونكە ھىشتا چاوەكانم بەبىابانەكە رانەھاتوون.
من شتگەلەك دەبىنم، كە رەنگە ئەو چاوانەى خويان بەبىابانەكەوھ
گرتووه نەبىنن.»

كۆرەكە لەبىرى خۆيدا گوتى، لەبەر ئەوھش، كە بەرۆحى جىھان
ئاشنام.

سىيەم سەرۆك ھۆز گوتى، «مىرگەكە زەوويەكى بىلايەنە. كەس
ھىرش ناكاتە سەر مىرگىك.»

«من تەنيا دەتوانم ئەوھتان پىبلىم، كە بىنيومە. ئەگەر ناتانەوئى
باوھرم پىبەكەن، پىويست ناكە ھىچ شتىكى بۆ بکەن.»

پىاوەكان دەستيان بەگفتوگۆ كرد. بەشىوھ زارىكى عەرەبى
قسەياندەكرد، كە كۆرەكە تىنەدەگەشت، بەلام كاتى ويستی
بروا، پاسەوانەكە داواى لىكرد بىمىنیتەوھ. كۆرەكە ترسى لىنشت؛
پېشھاتەكان پىيان دەگوت شتىكى خراپ لەئارادايە. پەشىمانبوو
لەوھى بەوشتەرسوارەكەى گوتبوو، كە چى لەبىابانەكەدا بىنىبوو.
لەناكاو عەرەبە بەتەمەنەكەى ناوھراست لەبەر خۆيەوھ بزیكرد
و كۆرەكەش ھەستى باشتەر بوو. ئەو پىاوە بەشداری گفتوگۆكەى
نەكرد، لەپاستیدا، ھەر ھىچ وشەيەكى لەسەر ئەو بابەتە نەگوت.

به لام تازه کوره که فیّری زمانی جیهان بوو بوو و دهیتوانی ناشتی
له ناو چادره که دا ههست پیبکات. ئیستا به لگه نه ویست بوو، که
هاتنه که ی شتیکی باش بوو.

گفتوگو که کوتایی پیهات. سه روک هۆزه کان بو ساتیک بیدهنگ
بوون، تا گوئی بو عه ره به به ته مه نه که بگرن. ئه و جا پووی بو
کوره که وه رگیپا: ئه مجاره یان پوو خساریکی ساردی هه بوو.

به و شیوه زاره ی کوره که لیی تیده گه یشت، عه ره به به ته مه نه که
گوتی، «دوو هه زار سال بهر له ئیستا، پیاویک، که برپای به خه ون
ده کرد، خرایه زیندانه وه و وهک کوپله فروشرا. بازرگانه کانمان
پیاوه که یان کرپی و هینایانه وه بو میسر. هه موومان ده زانین ئه وه ی
برپای به خه ون هه بی، ده شزانی لیکی بداته وه.»

پیاوه به ته مه نه که بهرده وام بوو، «کاتی فیرعه ون خه ونی
به مانگای قه له و و مانگای لاوازه وه بینیبوو، ئه م پیاوه میسری
له گرانی و برسیتی پزگار کرد. ناوی یوسف بوو. ئه ویش بیگانه بوو
له خاکیکی بیگانه دا، هه ر به شیوه ی تو، به دلنیا ییه وه له ته مه نی
توشدا بوو.»

وه ستا و هیشتا چاوه کانی تووره دیاربوون.
«ئیمه هه میشه تیبینی نه ریت ده که یین. له و پۆژگاره دا نه ریت
میسری له گرانی پزگار کرد و میسرییه کانی کرده ده وله مه ندرین.
نه ریت مروّف فیرده کات چۆن له بیابانه که به پرینه وه و ده بی
چۆن مندا له کانیا ن هاوسه رگیری بکه ن. نه ریت پیمان ده لی میرگ
زه وییه کی بیلایه نه، له بهر ئه وه ش هه ردوو لا میرگی تیدایه، چونکه
هه ردوو لا بیه یزن.»

یهک که س قسه ی نه ده کرد کاتی پیاوه به ته مه نه که بهرده وام

کتبخانه یه یق

«به لام نه ریت پی شمان ده لئی ده بی برپا به په یامی بیابانه که بکه یین. هر شتی که ده یزانیین، له بیابانه که وه فی ری بووین.»

پیاوه به ته مه نه که ئا مازیه کیکرد و هه موویان هه ستانه سهر پی. دانیشتنه که کو تای پی هات بوو. نیرگیله کان کوژیندرانه وه و پاسه وانه کان به وریایی وه ستا بوون. کو په که ئاماده ی پویشتن بوو، به لام دووباره پیاوه به ته مه نه که دهستی به قسه کردن کرده وه.

«سبه ی ئه و پیکه وتنه ده شکینین، که ده لئی نابی که س له می رگه که چه کی پی بی. له ته واوی پوژه که دا بو هاتنی دوژمن ده گه پیین. کاتی خوړ ئا واده بی، دووباره جاری کی تر پیاوه کان چه که کانیاں ده دهنه وه به من. بو کوژرانی ده دوژمن، پارچه یه ک ئالتوون وهرده گری.

«به لام چه ک داناندری هه تا جهنگی پی نه کری. چه کیش وه ک بیابان پارایه، ئه گهر به کار نه هیندرین، ئه واه پهنه گه جاری داهاتوو کاری خو یان جی به جی نه که ن. ئه گهر هه تا کو تای سبه ی چه کی که به کار نه هیندرا، ئه واه ته ودا به کار ده هیندری.»

کاتی کو په که چادره که ی به جی هیشت، بیابانه که ته نیا به پرووناکی هه یف پرووناک بوو بووه وه. بیست خوله ک له چادره که یه وه دوو ربوو و دهستی کرد به پویشتن به ره و ئه وئ.

له وه ئا گادار کرابووه وه که پرویدابوو. توانی بیووی بگاته ناو پوچی جیهان، پهنه گه نرخ ی ئه وه ش به خشینی ژیا نی بی. گره ویکی مه تر سیدار بوو. به لام هر له و پوژه وه ی مه ره کانی فروشت بو ئه وه ی به دووی خه ونه که ی بکه وئ، گره وی مه تر سیداری کرد بوو. به لام وه ک و شتر سواره که ش گوتی، مردن له سبه یدا هیچ له وه خراپتر نییه له هر پوژیک ی تر دا بمری. هه موو پوژیک که سی ک له م جیهانه دا ده ژ ی یا به جی دی لئی. هه موو شته کان پشتیان به یه ک وشه به ستووه:

«مه کتوب.»

به بې دهنګی پياسه يده کړد و هيچ په شيمان نه بوو. نه گهر سبه ي
بمردبا، له بهر نه وه بوو، که خودا ويستی له سهر گورپنی داهاتوو
نه بووه. لانيکه م دواي نه وه دمرد، که له دهر به نده که په پريه وه،
له دوکانی کریستاله که دا کاریکړد و دواي نه وه ي به بیده نګی بیا بانه که و
چاوه کانی فاتیمه ئا شنا بوو. له و پوژده وه ي مال له وه ي به جی هیشته وه،
هر تاکه پوژيکی به مه زنی به سهر بر دوو. نه گهر به یانی بمردبا،
کیشه نه بوو، چونکه له شوانه کانی دیکه زیاتری بینیبوو و شانازیشی
به وه وه ده کړد.

له ناکاو گوئی له دهنګی هه وره تریشقه بوو و به بایه کی سهر که و ته
سهر زه وییه که. گهر ده لولو لیکي چر له ته پوتوژ دروست بوو بوو، که
بوو بوو هوی شاردنه وه ي هه یقه که. هه سپیکی زه به لاح له به رده میدا
و له سهر دوو قاجی پاشه وه ي وه ستابوو و دهنګیکی ترسناکی
ده رده کړد.

کاتی که میک توژه که په وییه وه، کورپه که له ترسی نه وه ي
بینی، گیانی که و ته له رزه. نه سپسوار یکی به رگ په ش به سواری
نه سپه که وه بوو و بازیک به سهر شانی چه پییه وه بوو. سهر پیچکی
په شی پیچابوو و ته وای دهمو چاویشی، جگه له چاوه کانی،
به په پویه کی په ش داپو شرابوو. له په یامنی ریکي بیابان ده چوو، به لام
هاتنی زور له په یامنی ریک به هیز تر بوو.

نه سپسوار که شمشیر یکی زه به لاحی له کیلانیک دهر هینا، که
به زینی نه سپه که یه وه جیگیر کرابوو. پولا ی تیغه که ی له بهر پووناکی
هه یقه که دا دهر بریسکایه وه.

گوتی، «کئی ویرای لیکنه وه بو فرینی هه لؤکان بکات؟»
هینده به دهنګی به رز نه مه ی گوت، که وادیار بوو دهنګی له ناو هر
په نجاهزار دارخورما که ی نه لفه یومدا دهنګ بداته وه.

ڪورپهه ڪوتى، «ئهو ڪه سه من بووم.» سانتياگو ماتوموروسى به پير هاته وه، ڪه به سوارى ئه سڀه ڪه يه وه بوو و بيٻاوه پر ڪانيش له بهر سمي ئه سڀه ڪه دا بوون. ئه م پياوش پڻ ڪ هه مان ديمه نى هه بوو، به لام ئيسا پڙله ڪان پڇه وانه بوو بوونه وه.

سهرى نزم ڪرده وه تا شمشيرى ڪي پڊا بڪيشري و دووباره ڪوتى، «ئهو ڪه سه من بووم. ڇه ندين ڙيان پاريزراو ده بن، چونڪه توانيومه له رڄي جيهانه وه ته ماشاي شته ڪان بڪه م.»

شمشير ڪه ي پيا نه ڪيشرا. له جيئى ئه وه، به هيواشي هيئا يه خوارى، تا نوو ڪه ڪه ي گه يشته سهر ناوچاوانى ڪورپهه ڪه، دلڙي خوينى ليئينا.

ئه سڀسوار ڪه ش، ههر به شيوهى ڪورپهه ڪه، له شويني خوى نه ده جو لا. ههر وايش دهر نه ڪه وت ڪورپهه ڪه بيه وي هه لبى. له ويدا، هه ستي به شادي به ڪي سهر ده ڪرد: خه ريڪبوو له پيناو به دوو ڪه وتنى خه ونه ڪه يدا ده مرد. هه روه ها له پيناوى فاتي مه شدا. له پاش هه موو شتي ڪيش، پيشهاته ڪان راستيان ڪرد بوو. ئه وه تا لي ره دا روو به رووى دوژمنه ڪه ي بوو بووه وه، به لام پيو ستي نه ده ڪرد بير له مردن بڪاته وه - رڄي جيهان چاوه رييده ڪرد و بهو زوانه ده بووه به شيڪ لهو. سبه ي دوژمنه ڪه شي ده بووه به شيڪ لهو رڄه.

بيگانه ڪه شمشير ڪه ي ههر له سهر ناوچاوانى ڪورپهه ڪه راگرتبوو، «بڙجي ليڪدانه وهت بڙ فرينى بالنده ڪان ڪرد.»

«ته نيا ئه وه م خوينده وه، ڪه بالنده ڪان ده يانويست پيمى بلين. ئه وان ده يانويست ميرگه ڪه رزگار بڪه ن. سبه ي هه مووتان ده مرن، چونڪه پياوانى ميرگه ڪه ڙماره يان له ئيوه زياتره.»

شمشير ڪه له شويني خوى مايه وه. «تو چيت تا ئه وه بگوري، ڪه ئه لا ويستي له سهره؟»

کورپہ کہ بیرى وشه کانی وشترسواره کهى هاته وه و گوتى، «ئه لالا سوپا کانیش و هه لوکانیشى دروستکردوه . ئه لالا زمانى بالنده کانى فیرى من کردوه . هه موو شتیک له لایه ن هه مان دهسته وه نووسراوه .»

بیگانه که شمشیره کهى له سه ر ناوچاوانى کورپه که لابر د و ئه ویش هه ستى به خوشییه کی زۆر کرد . به لام هیشتا نهیده توانى بروات . بیگانه که گوتى، «وریای پیشبینیه کانت به . ئه گهر شتى نووسرابی، هیچ ریگه یه ک بو گۆرینی نییه .» کورپه که گوتى، «ئه وه ی بینیم سوپایه ک بوو . ئه نجامی جهنگه کم نه بینى .»

وادیاربوو بیگانه که به وه لامه که قایل بى . به لام هیشتا شمشیره کهى به دهسته وه بوو . «بیگانه یه ک له خاکی بیگانه دا چى دهکات؟» «دواى چاره نووسى خوّم که وتووم . ئه وه شتى نییه تۆ لى تیبه گه ی .»

بیگانه که شمشیره کهى خسته وه ناو کیلانه کهى و کورپه کهش حه وایه وه .

بیگانه که گوتى، «ده بوو ئازایه تیت تا قى بکه مه وه . ئازایه تى له هه موو شتیکى تر بنچینه ییتره بو تیگه یشتن له زمانى جیهان .» کورپه که سه ری سورما بوو . بیگانه که باسى شتگه لیکی ده کرد، که کم که سان له باره یه وه دهیزانن .

به رده وامبوو، «نابى کوّل بده ی، ته نانه ت له پاش ئه وه ی ئه م ریگه دریژه شت بریووه . پیویسه بیابانه که ت خو ش بو ی، به لام هه رگیز به ته واوه تى باوه ری پیمه که . چونکه بیابانه که هه موو مرۆفه کان تا قى دهکاته وه : ململانیى هه موو هه نگاو ییک دهکا و ئه وانه دهکوژى، که چاوپۆشى دهکهن .»

ئەو ەى گوتى، پاشا پىرەكەى بەبىرى كۆرەكە ەينايەو .
 بېگانەكە گوتى، «ئەگەر جەنگاوەرەكان ەاتن بۆ ئىرە و ەىشتا
 لەكاتى خۆرئاواووندا سەرت بەسەر شانەكانتەو بوو، وەرە و
 بىدۆزەرەو .»

ەمان ئەو دەستەى شمشىرىكى راكيشابوو، ئىستا قامچىيەكى
 گرتىبوو. ئەسپەكە كەوتەو سەر پاشكۆى و ەورىكى لەخۆل
 دروستكرد .

لەگەل دووركەوتنەو ەى ئەسپسوارەكەدا ەاوارىكرد، «لەكوئ
 دەژىت؟»

ئەو دەستەى قامچىيەكەى گرتىبوو، ئامارەى بۆ باشوور كرد .
 كۆرەكە چاوى بەكىمياگەرەكە كەوتىبوو .

بەيانى دواتر دوو ەزار پىاوى چەكدار لەناو دارخورماكانى
 ئەلفەيومدا جىگىر كرابوون. بەر لەو ەى خۆر بگاتە بەرزترىن
 خالى خۆى، پىنج سەد پىاوى ەۆزنشىن لەئاسۆو دەركەوتن.
 سوپاى ئەسپسوار لەباكوورەو ەاتنە ناو مىرگەكەو؛ لەەلمەتىكى
 ئاشتىيانە دەچوو، بەلام ەموويان چەكيان لەژىر دىدداشەكانيانەو
 شاردبوو ەو. كاتى گەيشتنە چادەرە سپىيەكەى ناو ەاستى ئەلفەيوم،
 شمشىر و تەنگەكانيان دەرهىنا. پاشان ەىرشىيانكردە سەر چادرىكى
 بەتال .

پىاوانى مىرگەكە دەورى ئەسپسوارە بىاباننشىنەكانياندا و لەماو ەى
 نىو كاترمىردا، جگە لەيەكىيان، تەواوى داگىركارەكان كوژدان .
 منداڵەكان بۆ بىستانى بەشى ئەولای دارخورماكان دوور خرابوونەو

کتیبخانه‌ی په‌یق

و هیچ کام له‌وانه‌یان نه‌ده‌بینی، که پروویده‌دا. ژنه‌کان له‌چادره‌کانی
خویاندا مابوونه‌وه و نژای پاریزگارییان بو میړده‌کانیان ده‌کرد،
ئه‌وانیش هیچیان له‌جهنګه‌که نه‌بینی. ئه‌ګه‌ر جه‌سته بیګیانه‌کانی
سه‌ر زه‌وویه‌که نه‌بایه، هه‌ر له‌پوژئیکی ئاسایی میړګه‌که ده‌چوو.

تاکه هۆزنشین که پاریزراو بوو، سه‌رتیپه‌که بوو. ئه‌و پاشنیوه‌پویه،
هیندرايه به‌رده‌می سه‌روک هۆزه‌کان و لیی پرسرا بۆچی سه‌رپیچی
له‌نه‌ریته‌کاندا کردووه. سه‌رتیپه‌که گوتی، پیاوه‌کانی برسی و تینوو
و ماندووی چه‌ندین پوژی جه‌نگبوون، له‌به‌ر ئه‌وه بریاریان دابوو
میړګه‌که داگیر بکه‌ن، تا بتوانن بۆ جه‌نگ بګه‌پینه‌وه.

سه‌روک هۆزه‌که گوتی به‌زه‌یی به‌هۆزنشینه‌کاندا دیته‌وه، به‌لام
نه‌ریته‌کان پیروژن. فه‌رمانیکرد سه‌رتیپه‌که به‌پوو سیایی بکوژئی.
له‌جیی ئه‌وه‌ی به‌تیغیک یا گولله‌یه‌ک ژيانی کوټایی پیبھیندري،
به‌دارخورمایه‌کی وشکبوودا له‌سیداره درا و بای بیابانیش جه‌سته‌ی
ده‌جوولانده‌وه.

سه‌روک هۆزه‌که بانگی کورپه‌که‌ی کرد و په‌نجا پارچه ئالتوونی
پیدا. چیرۆکی میسر و یوسفی بۆ دووباره‌کرده‌وه و داوای لیکرد
ببیته راویژکاری میړګه‌که.

کاتئ خۆر ئاوابوو و یه‌که‌مین ئه‌ستیره‌کان ده‌رکه‌وتن، کورپه‌که
به‌ره‌و باشوور که‌وته ری. پاشان چاوی به‌تاکه چادریک که‌وت و
کوومه‌له عه‌ره‌بیکیش که به‌لایدا تیپه‌پین، به‌کورپه‌که‌یان گوت ئه‌و
شوینه پریه‌تی له‌خیو. به‌لام کورپه‌که دانیشیت و چاوه‌پییکرد.
هه‌تا هه‌یف به‌به‌رزایی ئاسمانه‌وه هه‌لنه‌واسرا، کیمیایه‌که‌ره‌که

دەرنەكەوت. دوو هەلۆی مردارەووبووی لەسەر شانی هەلگرتبوو.
 كۆرەكە گوتی، «لێرەم.»

كیمیایگەرە گوتی، «نەدەبوو لێرە بی. یان چارەنووست تۆی
 هیناوه بۆ ئێرە؟»

«لەبەر جەنگی هۆزەكان، زەحمەتە لەبیاپانەكە بپەڕیتەوه. لەبەر
 ئەوه هاتم بۆ ئێرە.»

كیمیایگەرەكە لەسەر ئەسپەكە ی هاتە خواری و ئاماژەیکرد
 كۆرەكەش لەگەڵیا بچیتە ناو چادرەكەوه. چادریكبوو وەك هەموو
 چادرەكانی دیکە ی میڕگەكە. كۆرەكە بۆ فرن و ئەو دەزگایانە ی
 دیکە دەگەرێ، كە لەكیمیادا بەكاردێن، بەلام هیچی نەبینی. تەنیا
 كۆمەلە كتیبیك، فرنیكی بچووكی چیشتلینان و ئەو مافوورانە ی
 لیبوو، كە بەنەخشی سەیر داپۆشرا بوون.

كیمیایگەرەكە گوتی، «دانیشە. دەبی شتی بخۆینەوه و ئەم
 هەلۆیانەش بخۆین.»

كۆرەكە گومانی هەبوو گەر ئەوانە هەمان ئەو هەلۆیانە بن، كە
 پۆژی پیشوو بینیبوونی، بەلام هیچی نەگوت. كیمیایگەرەكە ئاگرەكە ی
 داگیرساند، هەر زوو بۆنیكی خۆش چادرەكە ی تەنی. زۆر لەبۆنی
 نیرگیلەكان خۆشتر بوو.

كۆرەكە پرسى، «بۆچی ویستت بمبینی؟»

كیمیایگەرەكە لەوهلامدا گوتی، «لەبەر پیشهاتهكان. باكە پیی
 گوتم تۆ دییت و پیویستیشت بەیارمەتی دەبی.»

«ئەوه ی باكە باسیكردووه، من نیم. ئەوه بیگانەیهكی دیکەیه،

پیاویكی ئینگلیزه. ئەو بەدووی تۆدا دەگەرێ.»

«ئەو دەبی یەكەمجار شتی تر بكات. بەلام لەپیگەیهكی

راستدایە. دەستی بەتیگەیشتن لەبیاپانەكە كړدووه.»

«ئەي من چي؟»
«کاتى که سيک به راستى شتيكى گهره که، ته وای گهردون
له به ده ستهينانیا يارمه تی ده دن،» کیمیاگره که ئەمەي گوت،
وشه کانی پاشا پیره که دهنگی ده دایه وه. که سيکی دیکه ش لیڤه
هه بوو، تا له به دوو که وتنی چاره نووسیدا يارمه تی بدات.

«که واته پاهینانم پیده که یت؟»
«نه خیر. خۆت هه موو ئەو شتانه ده زانی، که پئویسته بیانزانی.
ته نیا له نیشانسانی شوینی سامانه که تدا يارمه تیت ده دم.»
دووباره کورپه که گوتی، «به لام جهنگی هۆزه کان له ئارادایه.»
«ده زانم چي له بیابانه که دا رووده دات.»

«تازه سامانه که مم دۆزیوه ته وه. وشتریکم هه یه، ئەو پاره یه م
پییه، که له دوکانی کریستاله که ده ستم که تووه، په نجا پارچه
ئالتوونیشم هه یه. به و بره، له ولاته که ی خۆم ده بمه که سيکی
ده وله مند.»

کیمیاگره که گوتی، «به لام هیچ کام له وانته له هه پر مه کان
ده ست نه که تووه.»

«هه روها فایمه شم هه یه. ئەو له هه موو سامانیکی دیکه
گرنگتره، که خاوه نی بم.»

«ئەویشته له هه پر مه کان نه دۆزیوه ته وه.»

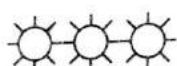
به بی دهنگی نانیا خوارد. کیمیاگره که بتلیکی کرده وه و
شله یه کی سووری پرشته ناو پهرداغی کورپه که وه. خوشترین شه راب
بوو، که هه تا ئیستا کورپه که تامی کردبی.

کورپه که پرسى، «ئایا لیڤه شه راب هه رام نییه؟»
کیمیاگره که گوتی، «ئەو شته خراپ نییه، که ده چیتته ده می
مروقه کانه وه. ئەوه خراپه، که له ده میان دیتته ده ری.»

کتیخانە ی پەیق

کیمیاگەرە که که میک بیۆره بوو، بە لām هەر که کورپە که شەرابە که ی خواردەو، حەوایەو. لە پاش نانخواردن، لەدەرەو ی چادرە که دانیشت، لە ژێر هەیفە که دا، که هیئە پووناک بوو، ئەستێرەکانی زەرد هەلگە پاندبوو.

کیمیاگەرە که تیبینیکرد کورپە که دلخۆشترە، گوتی، «بخۆرهو و رابویره. ئەمشەو بەجۆریک پشوو بدە، وابزانە جەنگاوهریت و خۆت بۆ جەنگ ئامادە دەکەیت. ئەو هت لەیاد بی، دلت لەهەر شوینیک بی، لەوئ سامانە که ت دەؤزیتەو. دەبی سامانە که بدؤزیتەو، تا هەموو ئەو شتانە ی لە پێگە که تدا فیریان بووی مانایەک بیهخشن. «سبە ی و شترە که بفروشه و ئەسپیک بکرە. و شتر ناپاکە: هەزاران هەنگاو دەنی و هەر دەلیی ماندووش نابی. بە لām لەناکاو چۆک دادەدا و دەمری. بە لām ئەسپ وردە وردە هیلاک دەبی. هەمیشە دەزانێ چەندەیان لێداوا بکەیت و دەشزانێ که ی دەمرن.»

شەوی دواتر، کورپە که بە ئەسپیکەو پۆشت بۆ بەردەمی چادری کیمیاگەرە که. کیمیاگەرە که ئامادەبوو، سواری زینی ئەسپە که بوو و بازە که ی خستە سەر شانی چەپی. بە کورپە که ی گوت، «پیشانم بدە لەکوئی بیابانە که دا ژیان هەیه. تەنیا ئەوانە ی ئەو جۆرە هیمايانە دەبینن دەتوانن سامانەکانیان بدؤزنەو.»

لەسەر لمە که دەستیان بە غاردان کرد و پووناکی هەیفە که پێگە ی بۆ پووناک کردبوونەو. کورپە که لەبیری خۆیدا گوتی، نازانم ئەتوانم ژیان لە بیابانە که دا بدؤزمەو یان نا. هیشتا بەباشی شارەزای بیابانە که نهبووبوو.

دە یویست ئەو بە کیمیایەرە کە بۆی، بە لām لەو پیاو دە ترسا.
گە یشتنە ئەو شوینە بە ر دە لāنە ی کۆرە کە هە لۆکانی لیبینیبوو، بە لām
هیشتا تەنیا بیدەنگبوو و دەنگی باکە دەهات.

کۆرە کە گوتی، «نازانم چۆن لە بیابانە کەدا ژیان بدۆزمەو». دەزانم
ژیا نی تیدایە، بە لām نازانم کو یی بۆ بگەریم.

کیمیایەرە کە لەو لāmدا گوتی، «ژیان ژیان رادەکیشتی».

ئەو جا کۆرە کە تیگە یشت. جلهوی ئەسپە کە ی شلکرد و ئەسپە کە
بە ناو بە ر دە لāنە کەدا بەرەو پی شەو غاری دەدا. ئەسپی کۆرە کە بۆ
ماو ی نیو کاتژمیر راپکرد و کیمیایەرە کە ش بە دوویدا پۆیشت. ئیدی
نە یاندە توانی دارخورماکانی میرگە کە ببینن - تەنیا هە یقە کە ی سەر
سەریان و رەنگدانەو تیشکەکانی لە بە ر دە کاندەا دە بیندران. لە ناکاو،
بە بۆ هیچ هۆکار یکی تایبەت، ئەسپی کۆرە کە خاوبوووە.

کۆرە کە بە کیمیایەرە کە ی گوت، «لیرەدا ژیان هە یه. من زمانی
بیابانە کە نازانم، بە لām ئەسپە کە م زمانی ژیان دەزانی».

لە ئەسپەکانیان دابەزین و کیمیایەرە کە ش هیچی نە گوت.
بە هیوایشی بەرەو پی ش پۆیشت و ناو بە ر دە کان دە گەرا. لە پەر
کیمیایەرە کە وەستا و خۆی بۆ زەوییه کە چەماندەو. کونیک لە ناو
بە ر دە کاندەا هەبوو. کیمیایەرە کە دەستی بە کونە کەدا کرد، پاشان
قۆلی و تا شانیشی بر دە ناووە. شتیک لە ویدا دە جوولایەو و
چاوی کیمیایەرە کە ش - کۆرە کە تەنیا چاوەکانی دەبینی - لە گەل
خەریکبوونیدا خیل بووبوو. وادیار بوو دەستی لە گەل ئەو شتە ی
ناو کونە کەدا بچەنگی. پاشان بە جوولە یه ک، کە کۆرە کە ی ترساند،
باسکی راکیشا و خۆی هە لدا یه سەر پیکانی. ماریکی بە کلک گرتبوو.
کۆرە کە ش بازی دا، بە لām خۆی لە کیمیایەرە کە دوورخستەو.
مارە کە شیتگیرانە دە جەنگا، فیشکە ی دەهات و بیدەنگی بیابانە کە ی

کتیپخانه‌ی په‌یق

ده‌شکاند. ماریکی کوبرا بوو، که ده‌شی ژهره‌که‌ی له‌چهند خوله‌کیدا مروځ بکوژئ.

کورپه‌که‌گوتی، «ئاگات له‌ژهره‌که‌ی بی.» به‌لام له‌گهل ته‌وه‌شدا کیمیاگه‌ره‌که‌پیشتر ده‌ستی به‌کونه‌که‌دا کړدبوو، به‌دلنیا‌پیشه‌وه‌گوتبوو، «کیمیاگه‌ره‌که‌ته‌م‌نی دوو سهد ساله.» ته‌ل‌به‌ته‌ده‌زانی چو‌ن مامه‌له‌له‌گهل ماره‌کانی بیابانه‌که‌بکات. کورپه‌که‌بینی هاوه‌له‌که‌ی پویش‌ت بولای ته‌سپه‌که‌ی و شمشیریکي

ده‌ره‌ینا. به‌نووکي شمشیره‌که‌ی بازنه‌یه‌کی له‌سهر لمه‌که‌دروست‌کرد و ماره‌که‌ی خسته‌ناوی. له‌ناکاو ماره‌که‌حه‌وايه‌وه.

کیمیاگه‌ره‌که‌گوتی، «نیگه‌ران مه‌به، بازنه‌که‌به‌جئ ناهیلئ. تو ژیان‌ت له‌بیابانه‌که‌دا دوزیه‌وه، ته‌وه‌ش ته‌و پیشه‌اته‌یه، که‌من پیوستم بوو.»

«بوچی هینده‌گرنگ‌بوو به‌لاته‌وه؟»

«چونکه‌هه‌په‌مه‌کان به‌بیابان ده‌وره‌دراون.»

کورپه‌که‌نه‌یده‌ویست باسی هه‌په‌مه‌کان بکات. دل‌ی قورس بووبوو و له‌شه‌وی پیش‌وووه‌تووشی دل‌ته‌نگی هات‌بوو. به‌رده‌وام‌بوون له‌سهر گه‌پان به‌دووی سامانه‌که‌یدا، مانای به‌جئ هیشتنی فایمه‌بوو.

کیمیاگه‌ر گوتی، «له‌بیابانه‌که‌دا رابه‌ریت ده‌که‌م.»

کورپه‌که‌له‌وه‌لامدا گوتی، «ده‌مه‌وئ له‌می‌رگه‌که‌بمی‌نمه‌وه. فایمه‌م

دوزیه‌ته‌وه، هه‌تا ته‌ویشم هه‌بی، زور له‌سامان گرنگ‌تره.»

کیمیاگه‌ره‌که‌گوتی، «فایمه‌ژنیکی بیابان‌نشینه. ته‌و ده‌زانی

پیاوان ده‌پو‌ن و ده‌گه‌پینه‌وه. ته‌و تازه‌سامانی خو‌ی دوزیه‌ته‌وه:

تو سامانی ته‌ویت. ته‌و ده‌یه‌وئ ته‌و شته‌بدوزیه‌ته‌وه، که‌به‌دوویدا

ده‌گه‌پئی.»

«ئەي چى دەبى گەر بېرىرى مانەو بەم؟»
«لېگەر پىت بېلىم چى پوودەدات. دەبىتە پوۋىژكارى مېرگە.»

ئىستا ئالتوونى تەواوت ھەيە بوۋ كېرىنى چەند مەر وشتىرىك. لەگەل
فاتىمە ھاسەرگىرى دەكەيت و بوۋ سالىك دلخوش دەبن. فېردەبىت
بىابانەكەت خوش بوۋى و يەك بەيەكى پەنجاھزار دارخورماكە
دەناسىت. تەماشاي گەورەبوونىان دەكەيت و دەبىنى چوۋن ھەمىشە
جىھان دەگورپى. زياتر و زياتر لەپىشھاتەكان تېدەگەيت، چونكە
بىابانەكە باشترىن مامۇستايە.

«لە سالى دووھمدا ھەندىكجار بىر لەبىابانەكە دەكەيتەو.
پىشھاتەكان زياتر باسى دەكەن و توش ھەول دەدەيت پشتگوپيان
بخەيت. زانىارى خوت بوۋ چاودىرىكردنى مېرگەكە و دانىشتوانەكەي
تەرخان دەكەيت. سەرۆك ھۆزەكان نرخى ئەو دەزانن، كە ئەنجامى
دەدەيت. وشتەرەكانىش سامان و دەسەلاتت پىدەبەخشن.
»سالى سىيەمىش پىشھاتەكان باسى سامانەكە و چارەنووست

دەكەن. شەو لەدوای شەو بەمېرگەكەدا دىيت و دەچى، فاتىمەش
غەمبار دەبى، چونكە پىي وادەبى ئەو بوو تە ھۆي وەستانت
لەگەرپان بەدووى چارەنووستدا. بەلام خوشت دەوېت و ئەوېش
توى خوشدەوې. بىرت دەكەوېتەو، كە ھەرگىز ئەو ھەولى نەداوە
بتووستىن، چونكە ژنانى بىابان دەزانن دەبى چاودەپى گەرپانەوې
پىاوەكانىان بكەن. لەبەر ئەو سەرزەنشتى ناكەيت. بەلام زور
جاران بەلمى بىابانەكەدا پىاسە دەكەيت و بىر لەو دەكەيتەو، كە
دەتوانى برۆيت ... دەبوو زياتر باوەر بەخوشەوېستى خوت بكەيت
بەرامبەر فاتىمە. چونكە ئەو ھەي توى لەمېرگەكە ھىشتووتەو،
ترسى ئەو بوو، كە پەنگە ھەرگىز نەگەرپىتەو. لەو خالەشدا،
پىشھاتەكان پىت دەلېن سامانەكەت بوۋ ھەتا ھەتايە لەدەست چوۋە.

کتیبخانه‌ی پەریق

«ئەوجا لەسالی چوارەمدا، هەندیکجار پیشهاته‌کان بەجیت دەهیلن، چونکە گویت لییان نەگرتوو. سەرۆک هۆزه‌کان ئەوه‌یان بۆ دەرده‌که‌وی و به‌و شیوه‌یه‌ش، شوینەکه‌ی خۆت وەک پراویژکار لەدەست دەده‌ی. بەلام دەبیتە بازرگانیکی دەوله‌مەند و چەندین مەڕ و کەلوپەلت دەبی. باقی ژیانته‌ به‌وه‌وه به‌سەرده‌به‌ی، که ده‌زانی دواي چاره‌نووسی خۆت نه‌که‌وتوویت و ئەو کاته‌ش زۆر دره‌نگ دەبی.»

«دەبی بزانی خۆشه‌ویستی هەرگیز پێگه‌ی پۆشتن به‌دووی چاره‌نوسدا له‌مروڤ ناگرێ. ئەگەر له‌و شوینکه‌وتنه‌ بووه‌ستی، له‌به‌ر ئەوه‌یه‌ خۆشه‌ویستییه‌که‌ راسته‌قینه‌ نییه‌ ... ئەو خۆشه‌ویستییه‌ی به‌زمانی جیهان ده‌دوی.»

کیمیایه‌که‌ بازنه‌ی سەر له‌که‌ی سهرپیه‌وه و ماره‌که‌ش خۆی به‌ناو به‌رده‌کاندا خشانده‌. کۆره‌که‌ بیري کریستالفروشه‌که‌ی که‌وته‌وه، که‌هه‌میشه‌ ده‌یویست بچي بۆ مه‌که‌ و بیري پیاوه ئینگلیزه‌که‌ی که‌وته‌وه، که‌ به‌دووی کیمیایه‌که‌دا ده‌گه‌را. بیري ئەو ژنه‌ی که‌وته‌وه، که‌ برپای به‌بیابانه‌که‌ هه‌بوو. هه‌روه‌ها ته‌ماشای ئەو بیابانه‌ی کرد، که‌ به‌ره‌و ئەو ژنه‌ی هی‌نابوو، که‌ خۆشیده‌ویست. سواری ئەسپه‌کانیان بوونه‌وه، ئەمجاره‌ کۆره‌که‌ دواي کیمیایه‌که‌ نه‌وت، که‌ به‌ره‌و می‌رگه‌که‌ پێگه‌یان گرتبووه‌ به‌ر. باکه‌ ده‌نگی یرگه‌که‌ی بۆ ده‌هیلان و کۆره‌که‌ش ده‌یویست گوئی له‌ده‌نگی تیمه‌ بی.

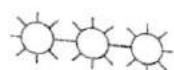
به‌لام ئەو شه‌وه، کاتی ته‌ماشای کۆبرا که‌ی ناو بازنه‌که‌ی ده‌کرد، و ئەسپسواره‌ سه‌یره‌ی بازه‌که‌ی به‌سەر شانیه‌وه‌ بوو، باسی عه‌شق سامان، کچی بیابانه‌که‌ و چاره‌نووسی بۆ کرد.

کۆره‌که‌ گوتی، «له‌گه‌لت دیم.» هه‌ر پاش ئەو قسه‌یه‌ش هه‌ستی ئامه‌رانی کرد.

کتبخانه‌ی په‌یق

«سبه‌ی به‌ر له‌خوره‌لاتن به‌پئی ده‌که‌وین،» تاکه وه‌لامی
کیمیاه‌ره‌که بوو.

کورپه‌که شه‌ویکی بیخه‌وی به‌سه‌ربرد. دوو کاتژمیر به‌ر له‌شه‌به‌ق،
یه‌کیک له‌و کورانه‌ی خه‌به‌رکرده‌وه، که له‌چادره‌که له‌گه‌لی خه‌وتبون
و داوای لی‌کرد شوینی ژيانی فاتیمه‌ی پیشان بدات. پویشتن بو
خیمه‌که‌ی و کورپه‌که‌ش به‌شی کرینی مه‌رپیک ئالتوونی به‌هاورپیکه‌ی
به‌خشی.

ئه‌وجا داوای لی‌کرد بچیتته ناو خیمه‌که، فاتیمه‌ خه‌به‌ر بکاته‌وه
و پیی بلئی له‌ده‌ره‌وه چاوه‌پروانی ده‌کات. لاوه عه‌ره‌به‌که کاره‌که‌ی
جیبه‌جی‌کرد و به‌شی کرینی مه‌رپیک تریش ئالتوونی وه‌رگرت.
کورپه‌که به‌عه‌ره‌به‌ لاوه‌که‌ی گوت، «ئیس‌تا به‌ته‌نیا به‌جیمان
بیله.» عه‌ره‌به‌که گه‌پایه‌وه بو چادره‌که‌ی، شانازیده‌کرد که یارمه‌تی
پاویژکاری میرگه‌که‌ی دابوو، دلخو‌شبوو به‌وه‌ی پاره‌ی به‌شی کرینی
چه‌ند مه‌رپیک وه‌رگرتبوو.

فاتیمه له‌ده‌روازه‌ی چادره‌که‌وه ده‌رکه‌وت. پیکه‌وه پیاسه‌یان
به‌ناو دارخورماکاندا ده‌کرد. کورپه‌که ده‌یزانی ئه‌وه‌یان سه‌رپیچیکردنه
له‌نه‌ریته‌کاندا، به‌لام به‌لایه‌وه گرنگ نه‌بوو.

گوتی، «ئیره به‌جی ده‌هیلیم، ده‌شمه‌وی بزانی ده‌گه‌ریمه‌وه.
خو‌شمده‌وی چونکه ...»

فاتیمه نه‌یه‌شت ته‌واوی بکات، «هیچ مه‌لی. که‌سیک که‌سیکی
تری خو‌شده‌وی، له‌به‌ر ئه‌وه‌ی خو‌شی ده‌وی. هیچ هو‌کاری بو
خو‌شویستن پیویست نییه.»

کتیخانە ی پەیق

بەلام کۆرەکه بەردەوام بوو، «خەونیکم بینی و چاوم بەپاشایەکی
کەوت. کریستالم فروشت و بیابانەکهەم بری. لەبەر جەنگی
هۆزەکانیش پۆیشتەم بۆلای بیریک تا کیمیاگەرەکه بدۆزمەوه. لەبەر
ئەوه خۆشمەدەوییت، چونکە تەواوی گەردوون لەدۆزینەوهی تۆدا
هاوکاریکردم.»

باوەشیان پیکدا کرد. ئەوه یەکهەمجار یانبوو بەر یەکتەری بکەون.
کۆرەکه گوتی، «دەگەریمەوه.»

فاتیمە گوتی، «بەر لەئێستا، هەمیشە بەچاوە پوانییەوه تەماشای
بیابانەکهەم دەکرد، بەلام لەئێستاوە بەهیاووە سەیری دەکهەم. پۆژیک
باوکەم دوورکەوتەوه، بەلام دواتر گەراییەوه بۆلای دایکم، ئیدی لەو
کاتەوه هەمیشە گەراییەوه.»

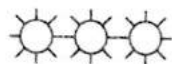
بینی چاوەکانی فاتیمە پڕبوون لەفرمێسک.
«دەگریت؟»

پووی وەرگێرا و گوتی، «من ئافەرەتیکی بیابانیم. بەلام لەسەر
هەموو شتەکانەوه، من ئافەرەتم.»

فاتیمە پۆیشتەوه بۆ چادرەکهی، کاتیکیش پووناکی خۆر دەرکەوت،
هاتە دەرێ بۆ کردنی کاری پۆژانە، که ماوهی چەندین سالبوو
هەمان کاری ئەنجام دەدا. بەلام هەموو شتەکان گۆرابوون. ئیدی
کۆرەکه لەمێرگەکه نەبوو، هەرگیز مێرگەکش ئەو مانایە نەبوو،
که دوینێ دەیبەخشی. ئیدی ئەو شوینە نەبوو، که پەنجاهەزار
دارخورما و سیسەد بیری ئاوی لیبوو، ئەو شوینە نەبوو، که
حاجییەکان لەکووتایی گەشتەکه یاندا دەیگەشتن و لێی دەحەوانەوه.
ئیدی لەو پۆژە بەدواوە، مێرگەکه بۆ ئەو دەبوو شوینێکی چۆل.
لەو پۆژە بەدواوە، بیابانەکه گەرنج دەبوو. هەموو پۆژی
تەماشایەدەکرد و هەولیدەدا بیکەبلێنی کۆرەکه بۆ دۆزینەوهی

کتیخانہی پریق

سامانه که ی، به دووی کام ئه ستيړه که وتووه . ده بوو ماچه کان به بایه کدا
بنیړی، ئاواتیشی ده خواست بایه که بهر ده موچاوی کورپه که بکه وی
و پی پی بللی فایمه زیندووه . پی پی بللی چاوه پی پی ده کات، چاوه پی پی
پی او یکی ئازا، که به دووی دوزینه وه ی سامانه که یدا پویش تووه . ئیدی
له و پوژه به دواوه، بیابانه که ته نیا یه ک شتی له خو گرتبوو بو
فایمه: هیوای گه رانه وه .

کاتی به ناو لمی بیابانه که دا ده ستیان به غاردان کرد، کیمیایاگره که
به کورپه که ی گوت، «بیر له وه مه که ره وه، که به جیت هیشتووه .
هه موو شتی له پوچی جیهاندا نووسراوه و بو هه تاهه تاشه له ویدا
ده مینیتته وه.»

کورپه که گوتی، «مرؤف زیاتر خه ون به وه وه ده بینی بگه ریته وه
بو نیشتمان، وه ک له وه ی به جیی بیلی.» به بیده نگی بیابانه که
راها تبووه وه .

«ئه گه ر ئه وه ی مرؤف ده یدوزیتته وه، له مادده ی بیخه وش پیک
هاتبی، هه رگیز هیچی لینایه ت. هه میشه ش مرؤف ده توانی بگه ریته وه .
ئه گه ر ئه وه ی دوزیوته ته وه ته نیا ساتیک پروناکی بی، هه ر به شیوه ی
کشانی ئه ستيړه یه ک، ئه وا له گه رانه وه تدا هیچ نادوزیتته وه.»

ئه و پیاو به زمانی کیمیا قسه یده کرد. به لام کورپه که ده یزانی
مه به سستی له فایمه یه .

زه حمه تبوو بیر له وه نه کاته وه، که به جیی هیشتبوو. بیابانه که،
به جارسیه بیکوتاییه که یه وه، ئه وی ده خسته خه ون بینینه وه .
کورپه که هیشتا دارخورماکان، بیره کان و ده موچاوی ئه و ئافره ته ی

کتابخانه‌ی پەریق

دەبینی، که خوشیده‌ویست: هیشتا پیاوہ ئینگلیزه‌کە‌ی لە‌کاتی تاقیکردنە‌وہ زانستییه‌کانیدا دەبینی و ئە‌و وشتە‌سوارە‌ی دەبینی، که بە‌ئێ‌وہ‌ی خۆ‌ی پێ‌زانئ، مامۆ‌ستا بوو. کۆ‌رە‌کە‌ لە‌بیری خۆ‌یدا گوتی، ڕە‌نگە‌ هەر‌گیز کیمیاگەرە‌کە‌ عاشق نە‌بووبئ.

کیمیاگەرە‌کە‌ لە‌پێ‌شە‌وہ سواریی دە‌کرد و بازە‌کە‌ی بە‌سەر شانە‌وہ سوو. بالە‌ندە‌کە‌ بە‌باشی زمانی بیابانە‌کە‌ی دە‌زانی، هەر‌ کاتی‌کش دە‌ستان، دە‌چوو ڕا‌ویدە‌کرد. یە‌کە‌م ڕۆ‌ژ بە‌کە‌روێ‌شکی‌ک و دووہ‌م ڕۆ‌ژیش بە‌دوو بالە‌ندە‌وہ گە‌ڕایە‌وہ.

لە‌ شە‌ودا لە‌دووری یە‌ک دە‌خە‌وتن و ئاگرە‌کانیان دە‌شاردە‌وہ. ئە‌وانی بیابان سارد بوو، لە‌گە‌ڵ تێ‌پەرینی قوناغە‌کانی هە‌یفیشدا، یکتەر و تاریک‌تر دە‌بوو. هە‌فتە‌یە‌ک ڕۆ‌ژیشن و تە‌نیا قسە‌یان ماری و ڕیا‌بوونی خۆ‌یانە‌وہ دە‌کرد، تا خۆ‌یان لە‌جە‌نگی نی‌وان زە‌کان پاریزن. جە‌نگە‌کە‌ بە‌ردە‌وام‌بوو و هە‌ندیک جاریش بایە‌کە‌ی ناخۆ‌شی خۆ‌ینی دە‌هینا. لە‌و نزیکانە‌ جە‌نگ هە‌لگیرسابوو، کە‌ش بە‌بیری کۆ‌رە‌کە‌ی دە‌خستە‌وہ، که زمانی پێ‌شە‌ات بوونی، هە‌میشە‌ ئامادە‌بوو ئە‌و شتانە‌ پێ‌شانی کۆ‌رە‌کە‌ بدات، که کانی نە‌یان‌دە‌توانی ببینن.

، حە‌وتە‌م ڕۆ‌ژدا، کیمیاگەرە‌کە‌ ڕیاریدا لە‌کاتی ئاسایی خۆ‌یان بوو‌ە‌ستن. بازە‌کە‌ی بو ڕا‌وکردن نارد و کیمیاگەرە‌کە‌ش یە‌ک ئاوی بو کۆ‌رە‌کە‌ ڕاگرت.

یاگەرە‌کە‌ گوتی، «خە‌ریکە‌ دە‌گە‌یتە‌ کۆ‌تایی گە‌شتە‌کە‌ت. بی بە‌دوو‌کە‌وتنی چارە‌نووسی خۆ‌ت لێ‌دە‌کە‌م.»

که گوتی، «تۆ‌یش لە‌ڕێ‌گە‌ هێ‌چ شتی‌کت پێ‌نە‌گۆ‌تم. پێ‌م هە‌ندیک لە‌و شتانە‌م فێ‌ریکە‌ی، که خۆ‌ت دە‌یانزانی. ماوہ‌یە‌ک ستا، لە‌گە‌ڵ پیاوی‌ک بە‌بیابانە‌کە‌دا گە‌شت‌م‌کرد، که کۆ‌مە‌لێ‌ک

کتیخانہ ی پریق

کتیبی کیمیایی پیبوو. به لام نه متوانی هیچیان لیوه فیربیم.»
 کیمیاگره که له وه لامدا گوتی، «ته نیا یهک ریگه هه یه بو
 فیربوون، ئه ویش له ریگه ی کرداره وه یه. هه موو ئه و شتانه ی پیویسته
 بیانزانی، له گه شته کانتیه وه فیریان بووی. ته نیا پیویسته یهک شتی
 دیکه فیربی.»

کورپه که ده یویست بزانی ئه و شته چییه، به لام کیمیاگره که له
 ئاسو بو بازه که ده گه را.

«بوچی پیت ده گوتری کیمیاگر؟»

«چونکه کیمیاگره.»

«ئه ی چی به سهر ئه و کیمیاگرانه دا هات، که ویستیان ئالتوون
 دروست بکه ن و نه یانتوانی؟»

هاوه له که ی له وه لامدا گوتی، «ئه وان ته نیا بو ئالتوون ده گه پان.
 ئه وان بو سامانی چاره نووسیان ده گه پان، به بی ئه وه ی بیانه وی
 له ناو چاره نووسی خویاندا ژیانیان بگوزهرینن.»

کورپه که پرسی، «ئه و شته چییه، که ده بی بیزانم؟»

به لام کیمیاگره که له سهر ته ماشاگردنی ئاسو به رده وام بوو.
 له کوتاییشدا بازه که به ژمه خوراکیکه وه گه رایه وه. چالکیان
 هه لکه ند و ئاگریان تیدا کرده وه، تا گرپه کانی نه بیندری.

خواردنه که ی ئاماده کرد و گوتی، «من کیمیاگره، زور به ساده یی
 له بهر ئه وه ی کیمیاگره. ئه و زانسته له باوه گه ورده مه وه فیربووم،
 ئه ویش له باوکییه وه فیری بوو بوو، به و شیوه یه ش ده پروات و هه ر
 له سه ره تای دروستبوونی جیهانه وه بۆمان ماوه ته وه. له و ده مه دا،
 ده کرا کاری ناوازه به ساده یی له سهر زمروتیک بنووسری. به لام
 خه لکی دهستیان به پرته کردنه وه ی شتی ئاسان کرد و دهستیان
 به نووسینی کورته وتار و لیكدانه وه و خویندنی فه لسه فه کرد.

پییان وابوو ریگه یه کی باشتر له خه لکانی دیکه شک ده بن . به لام هیشتا و تا ئه مرۆش تابلۆی زمروته که هه ر ماوه .»
«چی له سه ر تابلۆی زمروته که نووسراوه ؟» کوره که ده یویست بزانی .

کیمیا گه ره که ده ستیکرد به وینه کیشان له سه ر لمه که ، له ماوه ی که متر له پینج خوله کدا ته واو بوو . کاتی وینه که ی ده کیشا ، کوره که بیرى له پاشا پیره که و ئه و گۆره پانه ده کرده وه ، که ئه و پۆژه یه کتریان لیبینیوو ؛ هه ر ده تگوت سالانیکی زۆری به سه ردا تیپه ریوو . کاتی ته واو بوو ، کیمیا گه ره که گوتی ، «ئه مه له سه ر تابلۆی زمروته که نووسراوه .»

کوره که هه ولیدا نووسراوی سه ر لمه که بخوینیته وه . پاشان به که میک هیوا برپاوییه وه گوتی ، «ئه وه کۆده . هه ر له وانه ده چی ، که له کتیبه کانی پیاوه ئینگلیزه که دا بینیم .»
کیمیا گه ره که له وه لامدا گوتی ، «نه خیر ، له فرینی هه لۆکان ده چی ؛ ناتوانی ته نیا به بۆنه ی هۆکاره وه لیان تیبگه یت . تابلۆ زمروتیه که پاره ویکی راسته وخویه به ره و ناو پۆحی جیهان .
«زاناکان تیگه یشتون ئه م جیهانه سروشتیه ته نیا وینه و کۆپییه کی به هه شته . بوونی ئه م جیهانه ته نیا دلنیا ییه که بۆ هه بوونی جیهانیکی بیخه وش . خودا ئه م جیهانه ی دروستکردوه ، تا مرۆف له ریگه ی شته به رجه سته کانیه وه له فیڕکارییه پۆحانییه کان و زانسته سه رسورپه یه ره که ی تیبگات . مه به ستم له وه بوو ، که گوتم به کردار .»

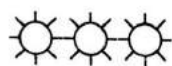
کوره که پرسى ، «پیویستده کات له تابلۆ زمروتیه که تیبگه م ؟»
«په نگه ، گه ر له تاقیگه یه کی کیمیاییدا بایت ، باشتترین کات ده بوو بۆ تیگه یشن له تابلۆ زمروتیه که . به لام ئیستا له بیاباندا یت . له بهر

ئەو تەنیا سەرقالی کاری خۆت بە . بیابانە که وات لێدەکا لەجیهان تیڤگەئ؛ لەپاستیدا هەموو شتیکی سەر پووکاری زەوی هەمان ئەو کارە دەکات. تەنات پیویست ناکا لەبیابانە که ش تیڤگەئ: هەموو ئەو پیویستە بیکەئ، تیپامانە لەدەنکە لمیک، بەو شیوەیەش هەموو شتە سەر سوپهینه ره کانی ئافراندن دەبینی. «

«چۆن دەتوانم لەبیابانە که دا نوقووم بیم؟»

«گۆئ لەدلت بگره . ئەو هەموو شتەکان دەزانئ، لەپۆچی جیهانەو هاتوو و پۆژیکیش دئ بۆ ئەوئ بگه پیتەو. «

دوو پۆژی تر بەبێدەنگی بەبیابانە که دا پۆیشتن. کیمیایاگرە که زیاتر وریابوو، چونکە لەشوینیک نزیک دەبوونەو، که سەختترین جەنگی تیدا هەلگیرسابوو. کاتئ دەپۆیشتن، کۆرە که هەولیدا گۆئ بۆ دلی بگرئ .

کاریکی ئاسان نەبوو؛ پێشتر هەمیشە دلی ئامادەبوو چیرۆکی خۆی بۆ بگێریتەو، بەلام بەو دوايانە وانەبوو. سەردەمیکیبوو بۆ ماوەی چەند کاتژمێرێک باسی غەمباری خۆی دەکرد، جارەکانی تریش سۆزی بۆ خۆرەلاتنی بیابانە که دەجوولآ و بەو شیوەش، کۆرە که ناچار دەبوو فرمیسکه کانی بشاریتەو. دلی خیراتر لێیدەدا کاتئ باسی سامانی بۆیدەکرد، خاویش دەبوو و کاتئ چاوی لەئاسۆی بیکۆتای بیابانە که دەبری. بەلام هەرگیز دلی بێدەنگ نەدەبوو، تەنات ئەو کاتانەش، که کۆرە که و کیمیایاگرە که بێدەنگ دەبوون .

لەو پۆژەدا، کاتئ بۆ پشودان وەستان، کۆرە که پرسئ، «بۆچی

دہ بی گویٰ لہ دلمان بگرین؟»

«چونکہ دلت لہ ہر شوینی بی، لہوی سامانہ کت دہ دوزیتہ وہ.»
کورہ کہ گوتی، «بہ لام دلم وروژا وہ. خہونی خوی ہہیہ، سۆزدارہ
و عاشقی کچیکی بیابانشینہ. کاتی بیر لہ و کچہ دہ کہ مہ وہ، دلم
داوای شتم لیدہ کا و چہ ندین شہ و بی خہوم دہ کات.»

«کہ واتہ زۆر باشہ. دلت زیندوہ. بہ ردہ وام گویٰ لیبگرہ.»
لہ سی پۆژی دواتردا، دوو گہشتیارہ کہ بہ لای کۆمہ لیک چہ کداری
ہۆزنشیندا تیپہ پین و کۆمہ لیک دیکہ شیان لہ ئاسۆوہ بینی.
دلی کورہ کہ دہستیکرد بہ باسکردنی ترس. ئہ و چیرۆکانہ ی بۆ
دہ گیزپایہ وہ، کہ لہ پۆحی جیہانہ وہ بیستبوونی، چیرۆکگہ لیک لہ بارہی
ئہ و مروقانہ وہ، کہ بہ دووی سامانہ کہ یاندا پۆیشتون و ہہرگیز
نہ یاندۆزیوہ تہ وہ. ہہندی کجار بہ و بیروکہیہ کورہ کہی دہ ترساند، کہ
پہنگہ سامانہ کہی نہ دوزیتہ وہ، یان لہ وانہیہ لہ بیابانہ کہ دا بمرئ.
ہہندی ک جاری تریش قایلبوونی خوی بۆ کورہ کہ دہ ردہ بپی:
بہ دوزینہ وہی عہ شق دہ ولہ مہ ند بووبوو.

کاتی راوہستان تا پشو بہ ئہ سپہ کان بدہن، کورہ کہ
بہ کیمیاگہرہ کہی گوت، «دلم خاینہ. نایہ وی بہ ردہ وام بم.»
کیمیاگہرہ کہ لہ وہ لامدا گوتی، «جیی خویہ تی. سروشتیانہ
لہ وہ دہ ترسی لہ بہ دوو کہ وتنی خہ ونہ کہ تدا ئہ وہی ہہ تہ لہ دہستی
بدہیت.»

«ئہی کہ واتہ بۆچی دہ بی گویٰ لہ دلم بگرم؟»
«چونکہ جاریکی تر ناتوانی بیڈہنگی بکہیت. گہر تہ نانہت
وایش خۆت دہ ربخہیت، کہ گویٰ لی ناگری، ہہمیشہ ہہر لہ ناو
تۆدا دہ بی، ئہ وہ دووبارہ دہ کاتہ وہ، کہ لہ بارہی ژیان و جیہانہ وہ
بیری لیدہ کہیتہ وہ.»

«مه به سَتت ئه وه یه گهر ته نانه ت ناپاکیشبوو ههر ده بی گویی لیبگرم؟»

«ناپاکی شتی که و کتوپر دیت. ئه گهر به باشی دلت بناسی، ههرگیز ناتوانی خیانه تت لیبکات. چونکه خه ون و ئاره زووه کانی ده زانیت و ده زانی چۆن مامه له یان له گه لدا بکه یت.

«ههرگیز ناتوانی له دلت هه لبی. له بهر ئه وه واباشتره گویی لیبگریت. به و شیوه یه ش پیویست ناکا ههرگیز له پیاکیشانیکی له ناکاو بترسی.»

له گه ل تیپه پینیان به بیابانه که دا، کوپه که له سه ر گویگرتن له دلی به رده وام بوو. له فیله کانی تیگه یشته و وه ک خوی قبولیکرد. ترسی نه ما و پیویستی گه رانه وه ی بو میزگه که له یادکرد، چونکه ئیواره یه کیان پیی گوت شادمانه. دلی گوتی، «گهر چی هه ندیکجار گله یی ده که م، له بهر ئه وه یه من دلی مروقم، دلی مروفیش به و شیوه یه یه. خه لکی له به دووکه وتنی گرنگترین خه ونه کانیان ده ترسن، چونکه هه ست ده که ن شایانی ئه وه نین، یان ناتوانن پییان بگن. ئیمه ی دل، ته نیا به بیرکردنه وه له و خه لکانه ی بو هه میشه ده پۆن، ده ترسین یان به و ساتانه ی ده کرا باش بن و نه بوون، یان ئه و سامانه ی ده کرا بدۆزرا بایه ته وه، به لام بو هه تاهه تایه له ناو ده نکه لمه کاندایه نێژرا. چونکه کاتی ئه و شتانه پووده ده ن، خراپ ئازار ده چیژین.»

شه ویک که ته ماشای ئاسمانه بی هه یفه که یان ده کرد، کوپه که به کیمیاگه ره که ی گوت، «دلم له ئازارچه شتن ده ترسی.»

«به دلت بلی ترسی ئازارچه شتن له خودی ئازارچه شتن خراپتره. ههرگیز هه یج دلیکیش به گه ران به دووی خه ونه کاندایه ئازار ناچیژێ، چونکه ههر چرکه یه کی گه رانه که، چرکه یه کی پیکه وتکردنی خودا و

ئەبەدیەتە.

کۆرەکە بەدلی گوت، «هەموو چرکەیهکی گەڕان، پێکەوتکردنی خودایە. کاتی بەپاستی بەدووی سامانەکهەدا دەگەرێم، هەموو پۆژیکم درەوشاوەیە، چونکە دەزانم کاتی سامانەکه دەدۆزمەو، هەموو کاتژمێرێک دەبێت بەبەشیکی لەو. کاتی بەپاستی بەدووی سامانەکهەدا گەرێم، شتگەلیکم دۆزیوەتەو، کە هەرگیز نەمبینیون و نەمویراوە بیانکەم، چونکە پێم وابوو ئەو شتانە بۆ شوان مەحەل بن.»

ئەوجا دلی بۆ تەواوی پاشنیوهرۆیهک بێدەنگ بوو. ئەو شەو کۆرەکە خەویکی قوولی لێکەوت، کاتیکیش خەبەری بوو، دلی شتگەلیکی پێگوت، کە لەپۆچی جیهانەو هاتبوون. پێی گوت ئەو کەسانە دڵخۆشن، خودا لەناخیاندایە. وەک کیمیاگەرەکەش گوتبووی، دەکرێ خۆشەویستی لەدەنکە لێکی بیابانەکهەدا بدۆزێتەو. چونکە دەنکە لم ساتیکی ئافراندنە، گەردوونیش ملیۆنان سالی پێچوو تا ئافراندوویەتی. دلی گوتی، «هەموو کەسیکی سەر زەوی سامانیکی چاوەرپێ دەکات. ئێمە دلی مەوێش بەدەگمەن شت لەبارە ی ئەو سامانانەو دەلێین، چونکە ئیدی خەلکی نایانەوێ بەدوویاندا بگەرێن. ئەو شتانە تەنیا بەمنداڵان دەلێین. دواتریش، زۆر بەسادهی پێگە بەژانیان دەدەین بەئاراستە ی خۆیان و بەرەو چارەنووسی خۆیان تیپەرن. بەلام بەداخەو، کەم کەس بەو پارەووەدا دەپوات، کە بۆیان دیاری کراوە – پارەوی چارەنووس و شادمانی. زۆرینە ی خەلکی، جیهان وەک شتیکی مەترسیدار دەبینن، لەبەر ئەوەش جیهان هەلەگەرپێتەو و هەر بەپاستی دەبێتە شتیکی مەترسیدار.

«لەبەر ئەوە، ئێمە دلی نیاوتر و نیاوتر قسە دەکەین. هەرگیز بێدەنگ نابین، بەلام ئاوات دەخوازین وشەکانمان نەبیستری:

نامانه‌وئ خه‌لکی له‌به‌ر به‌دوو نه‌که‌وتنی دلّه‌کانیان ئازار بچيژن. «کورپه‌که له‌کیمیا گهره‌که‌ی پرسى، «بوچی دلّه‌کان به‌خه‌لکی نالین له‌به‌شوین که‌وتنی خه‌ونه‌کانیان به‌رده‌وام بن؟»

«چونکه ئه‌وه له‌هه‌موو شتیکی دیکه زیاتر ئازارى دلّه‌کان ده‌دا، دلّه‌کانیش نایانه‌وئ ئازار بچيژن.»

له‌وئ به‌دواوه، کورپه‌که له‌دلّی تیگه‌یشت. تکای لی‌کرد هه‌رگیز له‌قسه‌کردن نه‌وه‌ستى. داواى لی‌کرد کاتى له‌خه‌ونه‌کانى دوورکه‌وته‌وه، دلّی هاواربکات و ئاگادارى بکاته‌وه. کورپه‌که سویندى خوارد هه‌ر کات گوئى له‌ئاگادارکردنه‌وه‌که بوو، په‌یامه‌که‌ی به‌جئ بیئى.

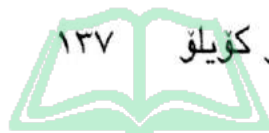
ئو شه‌وه هه‌موو شته‌کانى به‌کیمیا گهره‌که گوت. کیمیا گهره‌کش تیگه‌یشت، که دلّی کورپه‌که گه‌راوه‌ته‌وه بو پوچى جیهان.

کورپه‌که پرسى، «که‌واته ئیستا ده‌بئ چیبکه‌م؟»

کیمیا گهره‌که گوتى، «به‌ره‌و هه‌رپه‌مه‌کان به‌رده‌وام به. وریای پیشهاته‌کانیش به. هیشتا دلّت توانای ئه‌وه‌ی هه‌یه شوینى سامانه‌که‌ت پیشان بدات.»

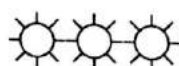
«ئایا ئه‌وه ئه‌و شته‌یه، که هیشتا ده‌بئ بیزانم؟»

کیمیا گهره‌که له‌وه‌لامدا گوتى، «نه‌خیر، ئه‌وه‌ی پئویسته بیزانى، ئه‌مه‌یه: به‌ر له‌وه‌ی خه‌ونى به‌دى به‌یئندری، پوچى جیهان له‌هه‌موو ئه‌و شتانه‌دا تاقیتده‌کاته‌وه، که له‌پرێگه‌که‌دا فیریان بویت. ئه‌مه له‌خراپى خۆیدا ناکات، به‌لکو ده‌یه‌وئ له‌گه‌ل به‌دیپنانه‌ی خه‌ونه‌کانمان، به‌ته‌واوه‌تى شاره‌زای ئه‌و وانانه‌ بین، که له‌پرێگه‌ی خه‌ونه‌کانماندا فیریان بوین. زۆرینه‌ی خه‌لکی له‌و خاله‌دا کۆل ده‌دن. گه‌ر به‌زمانى بیابان بیلیین، ئه‌وه‌ش ئه‌و خاله‌یه، که «که‌سیک به‌هۆی تینویتییه‌وه ده‌مرئ، کاتى دارخورماکان له‌ئاسۆوه ده‌رده‌که‌ون.»

«ھەموو گەرانىك بە بەختى دەستپىكەر دەست پىدەكات. ھەموو گەرانىكىش بە تاقىكردنە ۋەى تەواۋەتى كەسە سەر كە وتوۋەكە كۆتايى دىت.»

كۆرەكە پەندىكى ۋلاتەكەى خۇى بىركەوتەۋە. كە دەلى، تارىكتىرەن كاترئىرى شەۋ، پىك بەر لە كازىۋەيە.

پۇژى دواتر يەكەم نىشانەى پوونى مەترسى دەر كەوت. سى چەكدارى ھۆزنىشىن ھاتنە پىشى ۋ لەكۆرەكە ۋ كىمياگەرەكەيان پىرسى لەۋى چى دەكەن.

كىمياگەرەكە لەۋەلامدا گوتى، «ھاتووم پراۋ بە بازەكەم بكەم.» يەككە لەپىاۋەكان گوتى، «دەبى بتانىشكىن، تا بزانىن چەكتان پىيە.»

كىمياگەرەكە بەھىۋاشى لەسەر ئەسپەكەى ھاتە خوارى ۋ كۆرەكەش ھەمان شتى كرد. كاتى جانتاي كۆرەكە دەگەر، ھۆزنىشىنەكە گوتى، «بۆچى پارەت لەگەل خۆت ھەلگرتوۋە؟»

گوتى، «پىۋىستم پىيەتى تا بگەمە ھەرەمەكان.» ئەۋ پىاۋەى شتەكانى كىمياگەرەكە دەگەر، كەمۆلەيەكى پىر لەشلە ۋ شووشەيەكى ھىلكەيى زەردى دۆزىيەۋە، كە كەمىك لەھىلكەى مرىشك گەرەتربوۋ.

پىرسى، «ئەمانە چىن؟» «ئەۋانە بەردى فەيلەسوف ۋ نەمرى ژيانن. ئەۋە كارى ناۋازەى كىمياگەرەكانە. ھەر كەسىك شلەكە بخواتەۋە، ھەرگىز جارىكى

تر نه خووش ناکه وئ، یهک ته له زم له بهرده کهش دهتوانی هه موو
کانزایهک بگوړی به ئالتوون.»

عه ره به کان پئی پیکه نین و کیمیایه کهش له گه لیاندا پیکه نی.
پیان وابوو وه لامه کهی سه رسور هینه ر بی، بویه ریگه یاندا کوپه که و
کیمیایه که شته کانیا بهرن و برۆن.

کاتی پۆشتن، کوپه که له کیمیایه کهی پرسى، «تو شیئی؟
له پیناو چیدا ئه وهت کرد؟»

کیمیایه که له وه لامدا گوتی، «تا وانه یه کی ساده ی ژیا ن
فیربکه م. کاتی سامانیکی مه زنت پییه و ده ته وئ به خه لکی بلیی،
به ده گمه ن باوه رت پیده کری.»

به ناو بیابانه که دا به رده وام بوون. له گه ل تیپه پینی هه ر پۆژیکدا،
دلی کوپه که بیده نگتر و بیده نگتر ده بوو. ئیدی نه یده ویست
شت له باره ی داهاتوو و پابردوو وه بزانی؛ ته نیا به ته ماشا کردنی
بیابانه که ئاسووده بوو، ده شیویست له گه ل پۆحی کوپه که له پۆحی
جیهان بخواته وه. کوپه که و دلی بوو بوونه هاوړی، ئیستا که سیان
نه یانده توانی ناپاکی له گه ل ئه وه ی تریاندا بکه ن.

کاتی دلی قسه ی بو کوپه که ده کرد، له بهر ئه وه بوو هانی کوپه که
بدات و هیزی پیبیه خشی، چونکه پۆژه بیده نگه کانی ناو بیابانه که
بیزار کهر بوون. دلی باسی تاییه تمه ندیی به هیزه کانی بو کوپه که
کرد: ئازایه تی کوڵدان له مه په کان و به دوو که وتنی چاره نووسی و
په رۆشییه که ی له کاتی کار کردندا له دوکانی کریستاله که .

دلی شتیکی تریشی پیگوت، که هه رگیز کوپه که تیبینی
نه کرد بوو: باسی ئه و مه ترسیانه ی بو کرد، که ئه ویان ترساند بوو،
به لام هه رگیز کوپه که ده رکى پینه کرد بوو. دلی پئی گوت، که گویا
جاریک ئه و تفه نگه ی شار دبووه وه، که کوپه که له باوکی برد بوو،

چونكه له ئەگەرى ئەو ترسابوو، خۆی پى بريندار بكات. ئەو پۆژەى
بىرى كۆپەكه هینابوو، كه نه خۆش بووبوو و له ناو كىلگەكاندا
پشابوو، له پاش ئەو ش به قوولى خەوى لىكه وتبوو. ئەو پۆژە
دوو دز له دوورەو پلانىان دانابوو مەپەكانى كۆپەكه بدن و خۆشى
بكۆژن. به لām له بەر ئەو كۆپەكه بهرەو پىش نه پۆشتبوو، دزەكان
پۆشتبوون، چونكه پىيان وابوو كۆپەكه رىگەى گۆپىي.
كۆپەكه له كىمياگەرەكهى پرسى، «ئایا دللى مرقف هەمىشه
يارمەتى دەدات؟»

«بەزۆرى دللى ئەو كەسانەى دەیانەوى به چارەنوسى خۆيان
بگەن. به لām يارمەتى منداڵ و مەست و بەتەمەنهكانىش دەدن.»
«مانای ئەو یه هەرگیز ناكەومە مەترسییهو؟»
كىمياگەرەكه گوتى، «مانای وایه ئەو كۆپەكهى دل پىي بكۆي،
دەيكات.»

پاشنیوه پۆیهك، به تەنىشت چادرگەى یه كىك له هۆزەكاندا
تیهپىن. عەرەبەكان له هەموو سووچىكى چادرگەكه دا وەستابوون،
كه دىداشەى سپی جوانیان له بەردابوو و چهكهكانىشیان له سەر
پىبوون. پیاوكان نیرگیلهیان دەكىشا و چیرۆکیان له بارەى بهرەكانى
جەنگەو دەگىرايهو. كەس گوئی به دوو گەشتیارەكه نه دا.
كاتى گەشتنه پشتى چادرگەكه، كۆپەكه گوتى، «هیچ
مەترسییهك نییه.»

كىمياگەرەكه توورە دیاربوو: «بپوا به دلّت بكه، به لām هەرگیز
له یادی مەكه له ناو بیاباندايت. كاتى مرقفهكان به رامبەر یه كتر
دەجەنگین، پۆحى جیهان هاوارەكانى شەر دەبیستى. كەس
له ئازارچهشتنى ئەنجامى شتەكانى ژیر خۆر پزگارى نابى.»
كۆپەكه له بىرى خۆیدا گوتى، هەموو شتەكان یه كن. ئەوجا هەر

وهک بلایی بیابانه که ویستوویه تی بیسه لمینئ کیمیاگره که راست دهکات، دوو ئه سپسوار له پشتی گهشتیاره کانه وه ده رکه وتن. یه کیکیان گوتی، «ناتوانن له وه زیاتر برۆن. ئیوه له ناوچهی جهنگی هۆزه کاندان.»

کیمیاگره که ریک ته ماشای ناو چاوه کانی ئه سپسواره که ی کرد و له وه لامدا گوتی، «زۆر دوور ناکه ومه وه.» بۆ ساتیک بیدهنگ بوون و پازیبوون به وهی کیمیاگره که و کورپه که به رده وام بن. کورپه که به سه رسورماوی ته ماشای ئه و نیگا گۆرینه وه یه ی کرد. گوتی، «به و شیوه سه یرکردنه ت توانیت به سه ر ئه سپسواره کاندان زال بیت.»

کیمیاگره که له وه لامدا گوتی، «چاوه کانت هیزی پۆخت ده رده خه ن.» کورپه که له بیر خۆیدا گوتی، راسته. تیبینیکردبوو، که له ناوه راستی کۆمه له چه کداره که دا یه کیکیان چاوی له و دووانه بریبوو. هینده دووربوو، که هر ده موچاویشی نه ده بیندرا. به لام کورپه که دلنیاوو له وهی ته ماشای ئه وانی کردبوو. له کوتاییدا، کاتی له و زنجیره چیا به په رینه وه، که به ته وای ئاسودا درێژبوو بووه وه، کیمیاگره که گوتی ته نیا دوو پۆژ له هه رده مه کانه وه دوورن.

کورپه که گوتی، «ئه گه ر به م نزیکانه جیا ده بینه وه، فیری کیمیا بکه.»

«خۆت کیمیا ده زانی. کیمیا چوونه ناو پۆخی جیهان و دۆزینه وهی ئه و سامانه یه، که بۆت داندراوه.» «نه خیر، مه به ستم ئه وه نییه. باسی گۆرینی قورقوشم ده که م به ئالتوون.»

کیمیاگره که هه ر به شیوهی بیابانه که بیدهنگ بوو، تا کاتی

نانخواردنیش وه لآمی کورپه که ی نه دایه وه .

گوتی، «هه موو شتی له گه ردووندا گه شه یکردوو . به لای مروقی زیره کیشه وه، ئالتوون ئه و کانزایه، که باشتترین گه شه یکردوو . مه پرسه بو؛ منیش نازانم . ته نیا ئه وه ده زانم، که هه میشه نه ریته کان راست ده کهن .

«مروف هه رگیز له وشه کانی زاناکان تینه گه یشتوو . به و شیوه یه ش ئالتوون، له جیی ئه وه ی بیته هیما ی گه شه کردن، بووه ته بنچینه ی ململانی .»

کورپه که گوتی، «شته کان به چه ندین زمان قسه ده کهن . کاتیکیبوو ناله ی وشتریک، جگه له ناله ی وشتریک هیچ شتیکی تر نه بوو . وای لیها ت بووه نیشانه ی مه ترسی . له کووتاییشدا ته نیا بووه وه به ناله ی وستر .»

به لام وه ستا . به دلنیا ییه وه کیمیا گه ره که خوی ئه و شتانه ی ده زانی .

کیمیا گه ره که به رده وامبوو، «کیمیا گه ری راسته قینه م ناسیوو . خویان له تاقیگه کانیا ندا زیندان یکردوو، تا ئه وانیش به شیوه ی ئالتوون گه شه بکهن . ئه و جا به ردی فه یله سوفیان دۆزیوه ته وه، چونکه تیگه یشتوون له وه ی کاتی شتی گه شه ده کات، هه موو شته کانی چوارده وریشی له گه لیدا به ره و پیش ده چن .

«هه ندیکی تریان به پیکه وت به رده که ده دۆزنه وه . ئه وان خویان به هره دارن و پۆحیشیان له پۆحی خه لکانی تر ئاماده تره . به لام ئه وانه حیساب نا کرین . چونکه زۆر ده گمه نن .

«ئه وانه ش هه ن، که ته نیا بایه خ به ئالتوون ده دن . هه رگیز نه یینییه که یان بو نه دۆزرا وه ته وه . ئه وان له یادیان کردوو قورقوشم و مس و ئاسنیش چاره نووسی خویانیان هه یه . کاتیکیش که سی

کتبخانه‌ی پەيق

دەست دەخاتە چارەنووسی شتیکی دیکه‌وه، هەرگیز چارەنووسی
خۆی بۆ نادۆزیتەوه.

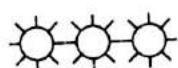
وشەکانی کیمیاگەرەکه وەک نەفرینیکی دەنگیان دەدایەوه.
سەدەفیکی لەسەر زەوییه‌که هەلگرتەوه.

گوتی، «ئەم بیابانە پۆژیک لەپۆژان دەریابوو.»

کۆرەکه لەوه‌لامدا گوتی، «تیبینی ئەوهم کردوو.»

کیمیاگەرەکه داوای لەکۆرەکه کرد سەدەفه‌که بنیت بەگوێیه‌وه.
لەمنداڵیدا چەندینجار ئەوه‌ی کردوو و گوێی لەدەنگی دەریا بوو.
«دەریاکە لەناو ئەو سەدەفه‌دا ژیاوه، چونکە ئەو چارەنووسی
خۆی بوو. ئەوه‌یش هەرگیز کۆتایی پێنایەت، هەتا جاریکی تر
بیابانەکه بەئاو دانەپۆشریتەوه.»

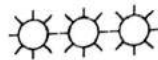
سواری ئەسپەکانیان بوونەوه و ئاراستە‌ی هەرپەمەکانی میسرپان
گرتەوه بەر.

خۆر لەئاوابوونداوو کاتی دلی کۆرەکه ئاماژە‌ی بەمەترسی کرد.
بەگەردەبای زەبەلاح دەورە درابوون، کۆرەکه‌ش تەماشای کیمیاگەرەکه‌ی
کرد، تا بزانی هەستی بەهیچ کردوو. بەلام وادەردەکه‌وت ئاگای
لەهیچ مەترسییه‌ک نەبێ. لەپاش پینچ خولەک، کۆرەکه دوو
ئەسپسواری بینی، که چاوهرپی ئه‌وانیان ده‌کرد. به‌ر له‌وه‌ی هه‌یچ
به‌کیمیاگەرەکه‌ بلی، دوو ئەسپسواریه‌که‌ بوون بە ده‌ و پاشانیش سەد
دانە. ئەوجا لەهەموو جێگە‌یه‌کی نزیک گەردەباکان دەبیندران.

ئەوان پیاوانی هۆزنشین بوون و بەرگی شینیان لەبەردابوو،
بازنە‌ی پەشیشیان بەدەوری عەگالەکانیانەوه‌ کردبوو. دەموچاویان

به په‌چه‌ی شین داپۆشرا بوو و ته‌نیا چاوه‌کانیان به‌ده‌ره‌وه‌بوو.
ته‌نانه‌ت له‌دووریشه‌وه چاوه‌کانیان هی‌زی پۆحیانی ده‌رده‌خست.
چاویان باسی مه‌رگی ده‌کرد.

هه‌ردووکیان بران بو ئۆردوگایه‌کی سه‌ربازی ئه‌و نزیکانه . کۆره‌که
و کیمیاگه‌ره‌که برانه ئه‌و چادری سه‌رۆکه‌که له‌گه‌ڵ کۆمه‌له‌که‌یدا
له‌کۆبوونه‌وه‌دا بوو.
یه‌کیکیان گوتی، «ئه‌مانه سیخوره‌کانن.»
کیمیاگه‌ره‌که گوتی، «ئیمه ته‌نیا گه‌شتیارین.»
«سێ پۆژ پێش ئیستا له‌سه‌ربازگه‌ی دوژمن بیندراون. له‌گه‌ڵ
یه‌کیک له‌سوارچاکه‌کانی ئه‌ویدا قسه‌تانه‌کرد.»
کیمیاگه‌ره‌که گوتی، «من پیاویکم به‌بیابانه‌که‌دا ده‌سوپیمه‌وه و
شاره‌زاییم له‌ئه‌ستیره‌کاندا هه‌یه . زانیاییم له‌سه‌ر سوپا و جووله‌ی
هۆزه‌کان نییه . زۆر به‌ساده‌یی رابه‌ری هاوپیکه‌م ده‌که‌م.»
سه‌رتیپه‌که پرسى، «هاوپیکه‌ت کییه‌؟» کیمیاگه‌ره‌که گوتی،
«کیمیاگه‌ره‌هه . له‌هه‌یزه‌کانی سروشت تیده‌گات. ده‌شیه‌وێ هه‌یزه
نااساییه‌کانیتان نیشان بدات.»
کۆره‌که به‌بیده‌نگی گوێی ده‌گرت. ترسابوو.
یه‌کیکی تر له‌پیاوه‌کان پرسى، «بیگانه‌یه‌ک لی‌ره‌ چى ده‌کات؟»
به‌ر له‌وه‌ی کۆره‌که فریاکه‌وێ یه‌ک وشه‌ بلێ، کیمیاگه‌ره‌که
گوتی، «پاره‌ی بو هۆزه‌که‌تان هی‌ناوه .» کیمیاگه‌ره‌که جانتای
کۆره‌که‌ی هه‌لگرت و ئالتوونه‌کانی به‌خشی به‌سه‌رتیپه‌که .
عه‌ره‌به‌که به‌بێ یه‌ک وشه‌ قبولی کرد. به‌شی کرینی کۆمه‌لێک

چه کی باشی ده کرد.

له گوتاییدا پرسى، «کیمیاگر چیه؟»

«که سیکه و له سروشت و جیهان تیده گات. گهر بیه وئ، ده توانی

ته نیا به هیزی باکه ئەم سهربازگه یه وئران بکات.»

پیاوه کان پیکه نین. ئەوان به کاولکاری جهنگ راهاتبوون،

دهشیانزانی بایه که زیانیکی زوریان پیناگه یه نئ. هیشتاش دلیان

خیراتر لییده دا. ئەوان پیاوی بیابان و جادووگهری مه ترسیدار بوون.

سهرتیپه که گوتی، «دهمه وئ ئەو کاره بکات.»

کیمیاگره که له وه لامدا گوتی، «سئ پوژی پیویسته. بۆ سه لماندنی

هیزه که ی، ده بئ خوی بگوپی به با. گهر نه یوانی، له بهر شانازی

هۆزه که تان ژیانمان پیشکه شی ئیوه ده که یین.»

به فیزه وه گوتی، «ناتوانی شتیکم پیشکه ش که یت، که خۆم

خاوه نی بم.» به لام سئ پوژ مۆله تی به گه شتیاره کان دا.

کورپه که له ترسا ده له رزی، به لام کیمیاگره که یارمه تیدا له چادره که

بچیته ده رئ.

کیمیاگره که گوتی، «رپگه مه ده هه ست به ترسه که ت بکه ن.

ئەوان مروقی ئازادن و ترسنۆکه کان ترۆ ده که ن.»

به لام کورپه که نه یده توانی قسه بکات. تا نه گه یشته ناوه پاستی

سهربازگه که، نه یوانی هیچ بلئ. پیویستی نه ده کرد زیندانی بکرین:

عه ره به کان ته نیا ده ستیان به سه ره ئەسه په کانیا ندا گرت. جاریکی

دیش، جیهان زمانه زۆره کانی خوی ئاشکرا کرد: ته نیا چهند خوله کئ

به ره له و کاته، بیابانه که ناکوتا و ئازاد بوو، به لام ئیستا بوو بووه

دیواریکی داخراو.

کورپه که گوتی، «ئوه ی هه مبوو دات به وان! هه موو ئوه ی

له ته واوی ژیانمدا پاشه که وتم کرد بوو!»

کیمیاگهره که له وه لامدا گوتی، «جا چ سوودیکی هه یه گهر بمری؟ پاره کهت بۆ ماوه ی سئ پۆژ پزگاری کردین. هه میشه پاره ژیانى مرۆف پزگار ناکات.»

به لام کورپه که زۆر له گوتنى وشه ی ژیرانه ترسابوو. نه یده زانی چۆن خۆی بگۆڕی به با. ئەو کیمیاگهر نه بوو!

کیمیاگهره که داواى چای له سه ربازه کان کرد و هه ندیکى به مه چه کی کورپه که دا پرشت. شه پۆلیکی ژيانه وه پۆحى شته وه و کیمیاگهره که ش چه ند وشه یه کی له بهر خۆیه وه گوت، که کورپه که لیى تینه گه یشت.

کیمیاگهره که به ده نگیکى زۆر نیا ن گوتی، «مه هیله ترس به سه رتا زال بئ. گهر پێگه به یت، ناتوانی له گه ل دلتدا بدویتی.»

«به لام نازانم چۆن خۆم بگۆرم به با.»

«ئه گهر که سئ له چاره نووسی خۆیدا بژی، هه موو ئەو شتانه ده زانی، که پێویسته بیانزانئ. ته نیا شتیک ده توانئ نه هیئانه دی خه ونیک مه حال بکات: ترسان له شکست.»

«له شکست ناترسم. کێشه که ته نیا ئەوه یه، که نازانم چۆن

خۆم بگۆرم به با.»

«که واته ده بئ فیڕبی؛ ژیانته پشته به وه به ستووه.»

«به لام ئەه ی ئەگهر نه توانم؟»

«ئه وکاته له ناوه راستی هیئانه دی خه ونه که تدا ده مری. ئەوه یش

له مردنی ملیۆنان خه لکی تر باشتره، ئەو که سانه ی هه رگیز نه یانزانیه وه چاره نووسیان چیه.»

کیمیاگهره که به رده وام بوو، «به لام نیگه ران مه به، هه ندیکجار

ترسی مه رگ واده کات، مرۆف زیاتر وریای ژیانى بئ.»

یه که م پۆژ تیپه پری. جه نگیکى جیدی له و نزیکانه پوویدا و

ژماره یه ک بریندار هیئدرانه وه بۆ سه ربازگه که. سه ربازه مردووه کان

جیگه یان گیرایه وه و ژیان به رده وام بوو. کورپه که له بیرى خویدا
گوتى، مهرگ هیچ شتى ناگوړی.

سهربازیک به جه سته ی بیگیانی یه کییک له هاوه له کانی گوت، «دهی
با دواتر بمردبایت. دواى ئه وه ی ئاشتی به رقه رار ده بوو. به لام هر
ده مزانی دهمریت.»

له کوټایى پوژده که دا، کورپه که پوشت تا بو کیمیاگه ره که بگهړی،
که بازه که ی بوناو بیابانه که ناردبوو.

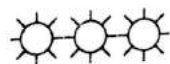
کورپه که دووباره گوتى، «هیشتا نازانم چۆن بیم به با.»
«له یادت بى چیم پیگوتیت: جیهان ته نیا پوو خساریکی
دیاری خودایه. کیمیاش ته نیا بیخه وشى پوچانی ده خاته ناو شتى
به رجه سته وه.»

«چی ده که یت؟»

«خواردن به بازه که م ده دم.»

کورپه که گوتى، «ئه گهر نه توانم خوّم بگوړم به با، دهمریت، ئیتر
بو خواردن به بازه که ت ده ده یت؟»

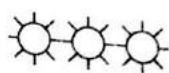
کیمیاگه ره که گوتى، «پهنگه تو بمریت. من ده زانم چۆن خوّم
بگوړم به با.»

له پوژى دووه مدا، کورپه که به لاپالیکى نزیک سهربازگه که دا
هه لژنا. پاسه وانه کان پیگه یاندا برپوات؛ ئه وان بیستبوویان کورپه که
ئه و جادووگه ره یه، که ده توانی خو ی بگوړی به با، له بهر ئه وه
نه یانده ویست لیى نزیک بکه ونه وه. له هه حاله تییدا بى، بیابانه که
شوینى نه بوو بتوانی به پیى گوزهرى تیا بکه یت.

تەواوى ئەو پاشنىوهرۆيهى بەتەماشاکردنى بيابانەكە و گوڭگرتن
لەدەنگى باكە بەسەر برد. كۆپرەكە دەيزانى بيابانەكە ھەستى
بەترسەكەى كردووہ .
ئەوان ھەردوو بەھەمان زمان دەدوان .

لە پۆژى سىيەمدا، سەرتىپەكە لەگەڵ ئەفسەرەكان كۆبووہوہ .
كىمياگەرەكەى بۆ كۆبوونەوہكە بانگکرد و گوتى، «با برۆين سەيرى
ئەو كۆپرە بكەين، كە خۆى دەگوڤيئ بەبا.»
كىمياگەرەكە لەو لāmدا گوتى، «فەرموو.»
كۆپرەكە بردنى بۆ ئەو لاپالەى، كە پۆژى پيشوو بۆچووبوو.
داوايکرد ھەموويان دابنیشن .
كۆپرەكە گوتى، «ماوہيەكى پيڊەچي.»
سەرتىپەكە لەو لāmدا گوتى، «پەلەمان نىيە . ئيمە بياباننشينين.»
كۆپرەكە تەماشاي ئاسۆى كرد. لەدوورەوہ چيا دياربوو. لەناو
ئەو چيايانەدا، كە ژيان تىياندا مەحال بوو، گردەبا و بەرد و
دەوہن سووربوون لەسەر دريژەدان بەژيانيان. ئەو بيابانەى بۆ
ماوہى چەندىن مانگ پييدا پويشتبوو، لەبەر دەميدا بوو؛ سەرەپاي
ئەو ھەموو ماوہيەش، بەشيكي كەمى شارەزا بووبوو. لەو بەشە
بچووكەشدا، پياويكي ئينگليز، كاروانيك، جەنگى ھۆزەكان و ميڤگيكي
دۆزىبووہوہ، كە پەنجاھزار دارخورما و سىسەد بىرى ئاوى تياوو.
بيابانەكە لەكۆپرەكەى پرسى، «ئەمپۆ ليڤرە چيت دەويئ؟ ئايا
دويني كاتى تەواوت لەتەماشاکردنى مندا بەسەر نەبرد؟»
كۆپرەكە گوتى، «لە شوينيكي خۆتدا خوشەويستەكەمت

هه لگرتوو. کاتی ته ماشای دهنکه لمه کانت ده که م، هه ست ده که م
ئه ویش ده بینم. ده مه وی بگه پیمه وه بۆلای، بۆیه ده مه وی یارمه تیم
بدهیت خۆم بگۆرم به با.»

بیابانه که پرسى، «خۆشه ویستی چیه؟»

«خۆشه ویستی فرینى بازه که یه به سهر لمه که تدا، له بهر ئه و،
تۆ ده بیته کیلگه یه کی سه وز و ئه ویش هه میشه ده توانی پاری
خوی بکات. ئه و شاره زای گرده با و گاشه به رد و چیا کانت، تۆش
به خشنده ی به رامبه ری.»

بیابانه که گوتى، «ده نووکی بازه که تۆز قالیکی له من هه لگرتوو.
سالانی که وریای پاوردنیم، له و ئاوه که مه ی هه مه، تینویتییه که ی
ده شکینم، هه میشه ش نیچیری خوی پیشان ده ده م. پۆژیکیش که یفم
به و راستیه هات، که پاره کان له سهر پووکاری من ده کرین، بازه که
به ئاسماندا ده فری و ئه وه ده بات، که من ئافران دوومه.»

کورپه که له وه لامدا گوتى، «هه ر له بهر ئه وه شه پراوت خولقاندوو.
تا به و شیوه یه ش بتوانی خواردن به بازه که بدهیت. بازه که ش
خواردن به مرقوف ده دات. ورده ورده، مرقویش خواردن به دهنکه
لمه کانت ده دات، ئه و شوینه ی دووباره پاری لیڤروست ده بیته وه.
جیهان به و شیوه یه ده پروات.»

«که واته ئه وه خۆشه ویستییه؟»

«به لى، ئه وه خۆشه ویستییه. ئه وه یه که پاره کات به باز،
بازده کات به مرقوف، مرقویش ده کاته بیابان. ئه وه یه که قورقوشم
ده کات به ئالتوون و ئالتوونیش بۆ زه وی ده گیریتته وه.»

بیابانه که گوتى، «تیناگه م باسى چى ده که یت.»

«به لام لانی که م تیده گه یت، که له شوینیکتدا کچیک چاوه پری
من ده کات. هه ر له بهر ئه وه شه، که ده بی خۆم بگۆرم به با.»

بۆ ماوه ی چەند خوله کێ بیابانه که وه لآمی نه دایه وه .
پاشان پێی گوت، «ده توانم دهنکه لمه کانمت پێببه خشم، تا
یارمه تی هه لکردنی باکه بدهم، به لآم به ته نیا ناتوانم هیچ بکه م.
ده بێ داوای یارمه تی له باکه بکه یت.»
شنه بایه ک هه لیکرد. هۆزنشینه کان له دووره وه ته ماشای
کورپه که یان ده کرد، له ناو خۆیاندا به زمانیک ده دوان، که کورپه که
لێیان تینه ده گه یشته .
کیمیاهه که بزه یکرد.

بایه که له کورپه که نزیکبووه وه و بهر ده موچاوی که وت. ده یزانی
له گه ل بیابانه که قسه یکردوه، چونکه با ئاگای له هه موو شتیکه .
له ناو جیهاندا به بێ شوینی ده ست پیکردن هه لده که ن و کوتاییشیان
نییه .

کورپه که گوتی، «یارمه تیم بده. پۆژیک له پۆژان دهنگی
خۆشه ویسته که مت بۆ هیئاوم.»
«کێ فێری کردوویت به زمانی بیابان و با بدویتی؟»
کورپه که له وه لآمدا گوتی، «دآلم فێریکردووم.»

با چه ندین ناوی هه یه . له و به شه ی جیهاندا پێی ده گوترا ته په با،
چونکه له زه ریاکانه وه شی بۆ خۆره لات ده هیئا. له و شوینه دووره ی
کورپه که ی لێوه هاتبوو، پێی ده گوترا بای مه شرق، چونکه بره وایان
وابوو لمی بیابانه که و ناله ی جهنگی مووره کانی هیئاوه . په نگه
له پشتی ئه و له وه پرگایانه وه، که مه په کانی لیده ژیان، خه لکی پێیان
وابوو بێ باکه له ئه نده لووسیاوه هه لده کات. به لآم له راستیدا باکه
له هیچ شوینیکه وه نایه و ناشچێ بۆ هیچ کوێ؛ هه ر له بهر ئه وه یه
له بیابان به هیزتره . په نگه پۆژیک که سێک دار له بیابانه که دا بره وینی،
ته نانه ت مه ریشی لی به خێو بکات، به لآم ناتوانی بایه که وه ده رنی.

باکه گوتی، «ناتوانی بی به با. ئیمه دوو شتی زۆر جیاوازی». کۆره که گوتی، «ئهوه راست نییه. نهینیهکانی کیمیاگهر که له گه شتهکاندا فیروم. با، بیابان، زهریا، ئهستیره و هه موو شته ئافریندراوهکانی گهر دوون له ناو مندا بوونیان هیه. هه موومان به هه مان دهست دروستکراوین و هه مان پۆحمان هیه. ده مه وئ وهک تۆ بم، بگه مه هه موو سووچیکی جیهان، له ده ریاکان بپه پمه وه، لمی سه ر سامانه که م لابه ده م و دهنگی ئه و ژنه هه لبگرم، که خوشمده وئ.»

باکه گوتی، «گویم لیوو پۆژی پیشوو له گه ل کیمیاگهر که باسی چیتان ده کرد. ئه و گوتی هه موو شتی چاره نووسی خوی هه یه. به لام خه لکی ناتوانن خویان بگوین به با.» کۆره که گوتی، «ته نیا فیروم بکه چه ند خوله کی بیمه با. دواتریش ده توانین باسی ئه گهره بیسنوورهکانی خه لک و با بکه یین.» زانخوازی ههستی بایه که ی بزواند، ئه و شته ش پیشتر پروینه داوو. هه زیده کرد باسی ئه و شتانه بکا، به لام نه یده زانی چۆن مروف بکاته با. سه یرکه، باکه ده یتوانی ئه و هه موو شته بکات! بیابانه که ی دروستکردوو، که شتی نووو مکردوو، ته وای دارستانهکانی پرکردوو ته وه و له و شارانه دا هه لیکردوو، که پرپوون له میوزیک و دهنگی سه یر. واده رده که وت هیچ سنووریکی نه بی، به لام ئیستا کوپیک ده یگوت باکه ده توانی شتی تریش بکات. بو ی ده رکه وت بایه که له به خشی نی ئه وه نزیک بووه ته وه، که داوایکردوو، کۆره که گوتی، «ئه وه ئه و شته یه، که به خوشه ویستی ناوی ده به یت. کاتی خوشده ویستری، ده توانی له جیهاندا هه موو شتی بکه یت. کاتی خوشیانه وئ، پیویست ناکا بزانی چی پووده دات، چونکه هه موو شتی له ناخی خوتا پووده دات و ته نانه ت مروفیش

دەتوانی خۆی بگۆڕی بە با . بە دلنیا ییە وە ئە گەر بایە کە یارمە تی
بدات .»

باکە بە شکۆ بوو ، بە لام ئیستا بە قسەکانی کۆرە کە چارپس بوو بوو .
تووندتر هە لیکرد و لمی بیابانە کە ی بەرز کردە وە . بە لام لە کۆتاییدا
بۆیدەر کە وت ، ئە گەر هە موو جیهانی ش بپرئ ، هیشتا نازانی چۆن
مرۆف بگۆڕی بە با . هیچ شتیکی لە بارە ی خوشە ویستی یە وە نە دە زانی .
باکە شیتگێربوو بە وە ی دانی بە سنوورەکانی خۆیدا نا ، گوتی ،
«لە گەشتە کانمدا ، زۆرینە ی خە لکیم بینوو بە باسی خوشە ویستی یان
کردوو و تە ماشای ئاسمانیان کردوو . پەنگە واباشتر بئ داوا لە خۆر
بکە ی ت .»

کۆرە کە گوتی ، «کە واتە هاوکاری ییم بکە . ئە م ناوچە یە
بە گێژە لوو کە یە کە ی لمینی بە هیژ دابپۆشە ، تا خۆرە کە بشاردری تە وە .
ئە و کاتە دە توانم بە بی چاودا خستن تە ماشای ئاسمان بکە م .»
باکە بە هە موو هیژی خۆی هە لیکرد و ئاسمانی پر لە لم کرد .
خۆرە کە وە ک خە پلە یە کە ی ئالتوونی دە ر دە کە وت .

زەحمە تبوو لە سەربازگە کە وە شتی ببیندرئ . پیاوانی بیاباننشین
بە و بایە ئاشنا بوون . بە و بایە یان دە گوت سایموم و لە زریانی دە ریا
خراپتر بوو . ئە سە پە کان کە وتنە حیلە و تە فەنگە کانیان پرپوون لە لم .
لە بەرزاییە کانە وە ، یە کێک لە فەرماندە کان پووی بۆ سەرتیپە کە
وەرگێرا و گوتی ، «پەنگە واباشتر بئ کۆتایی بە مە بەینین!»
بە زەحمە ت کۆرە کە یان دە بینئ . دە موچاویان بە پەڕۆ شینە کان

دابپۆشرا بوو و ترس بە چاویانە وە دیاربوو .
فەرماندە یە کە تر گوتی ، «با بیوە ستینین .»

سەرتیپە کە بە پێژە وە گوتی ، «دە مە وئ مە زنی ئە لا ببینم .
دە مە وئ ببینم چۆن مرۆف خۆی دە گۆڕی بە با .»

بەلام تىيىنى ناوى ئەو دوو كەسەي كىرد، كە ترسى خۇيان ئاشىكرادىبوو. ھەر كە بايەكە دەۋەستە، لەكارەكانى خۇيان لايدەبردن، چونكە پىاۋانى پەسەنى بىاباننىشىن ھەرگىز ناترسىن. كۆپەكە بەخۇرى گوت، «باكە پىي گوتىم تۆ لەخۇشەۋىستى تىدەگەيت. ئەگەر بەخۇشەۋىستى ئاشنابى، دەبى شەرەزى پۇخى جىھانىش بى، چونكە لەخۇشەۋىستى دروستىبوو.»

خۇرەكە گوتى، «لەم شوينەۋە دەتوانم پۇخى جىھان بىنم. لەگەل پۇخمدا دەدوئىت و پىكەۋە دەبىنە ھۆكارى گەشەكردنى پۈۋەكەكان و پىگە بەمەرەكان دەدەين بگەپىن بەدوۋى خۇراكدا. لىرەۋە - ھەرچەندە زۆر لەزەۋىشەۋە دوورم - فىرى خۇشەۋىستى بووم. دەزانم گەر يەك تۈزىتر نىك بىمەۋە، ھەموو شتى دەمرىت و ئىدى پۇخى جىھان بوونى نامىنى. بەو شىۋەيەش ئىمە بىر لەيەكتەر دەكەينەۋە و يەكتىرمان خۇشەۋى، من ژيان و گەرمى پىدەبەخشم و ئەۋىش ھۆكارم بۆ ژيان دەداتى.»

كۆپەكە گوتى، «كەۋاتە دەزانى خۇشەۋىستى جىيە.»
«پۇخى جىھانىش دەناسم، چونكە لەم گەشتە بىكۆتايەي گەردووندا، ھەمىشە قسە لەگەل يەكدا دەكەين. پىم دەلى ھەتا ئىستا گەۋرەترىن كىشەي ئەۋەيە، كە تەنبا كانزا و پۈۋەكەكان لەۋە تىدەگەن ھەموو شتەكان يەكن. لەبەر ئەۋە پىۋىست ناكە ئاسن ۋەك مس بى، يان مس ۋەك ئاسن بى. ھەر شتە ۋەك ئافەرىدەيەكى بىھاۋتا كارى خۇي دەكات، ھەموو شتىكىش دەبوۋە سەمقۇنىايەكى ئاشتى، ئەگەر ئەۋ دەستەي ھەموو ئەم شتانەي نووسىۋە، لەپىنچەم پۇژى ئافراندىدا بوۋەستابايە.»

خۇر بەردەۋامبوو، «بەلام پۇژى شەشەمىش لەئارادابوو.»
كۆپەكە گوتى، «تۆ ژىرىت، چونكە لەدوۋرەۋە تىيىنى ھەموو

شتهکان دهکهیت. بهلام نازانی خوشهویستی چیه. ئەگەر پۆژی شهشەم نهبايه، ئەوا مرووف بوونی نهدهبوو؛ مس هەر مس و قورقوشمیش هەر قورقوشم دهبوو. راسته هەموو شتی چاره‌نووسی خۆی هەیه، بهلام پۆژی چاره‌نوسه‌که به‌دی دیت. بۆیه ده‌بی هەر شتیک خۆی بگۆڕی به‌شتیکی باشتەر، که چاره‌نوسیکی نوێ بۆخۆی بنیات بنی، هەتا پۆژیک دی، که پۆحی جیهان ده‌بیته تاکه شت.

خۆره‌که بیرى له‌وه کرده‌وه و بریاریدا پوونتەر بدره‌وشیته‌وه. بایه‌که، که که‌یفی به‌گفتوگۆکه ده‌هات، تووندتر هەلیکرد، تا خۆره‌که نه‌توانی چاوی کورپه‌که کویر بکات. کورپه‌که گوتی، «هەر له‌به‌ر ئەوه‌یه کیمیا بوونی هەیه. تا هەموو که‌سی به‌دووی سامانی خۆیدا بگه‌ڕی، بیدۆزێته‌وه و چه‌زبکات له‌پیشتر باشتەر بژی. قورقوشم ده‌وری خۆی ده‌بینی، تا ئەو کاته‌ی جیهان پێویستی به‌قورقوشم نامیانی؛ ئەوجا قورقوشم پێگه‌ ده‌دات بکریته ئالتوون.

«کیمیاگه‌ره‌کان ئەو کاره‌ ده‌که‌ن. ئەوان پیشانمان ده‌ده‌ن، کاتی گۆشش ده‌که‌ین تا له‌خۆمان باشتەر بین، هەموو شته‌کانی چواره‌وریشمان له‌گه‌ڵ ئێمه‌دا باشتەر ده‌بن.» خۆر له‌کورپه‌که‌ی پرسى، «ئەى بۆچی گوتت من نازانم خوشه‌ویستی چیه؟»

«چونکه خوشه‌ویستی شتیک نییه وه‌ک بیابانه‌که جیگیر بێ، ئەوه‌ش نییه وه‌ک بایه‌که به‌جیهاندا بگه‌ڕی. ئەوه‌ش نییه وه‌ک تۆ هەموو شتی له‌دووره‌وه ببینی. خوشه‌ویستی ئەو هیزه‌یه، که پۆحی جیهان به‌ره‌و پیش ده‌بات و ده‌یگۆڕی. کاتی پێی گه‌یشتم، پیم وابوو پۆحی جیهان بێخه‌وش بێ. به‌لام دواتر بۆم ده‌رکه‌وت، که هەر وه‌ک

کتیخانہ ی پریق

شیوہ کانی دیکہ ئافریندراو، خاوهن سۆز و جهنگی خوئیہ تی. ئه وه ئیمهین، که خواردن به پۆحی جیهان ده دهین، باشبوون و خراپبوونی ئه و جیهانه ش که تییدا ده ژین، پشتی به باشبوون و خراپبوونی ئیمه به ستووه. ئا له ویوه هیزی خو شه ویستی دیته ژووری. چونکه کاتی عاشق ده بین، هه می شه هه ول ده دهین له خۆمان با شتر بین. «خۆر پرسى، «ئهى چیت ده وى له من؟» کورپه که له وه لامدا گوتى، «ده مه وى یارمه تیم به یت خۆم بگۆرم به با.»

خۆر گوتى، «سروش ت منى به ژیرترین ئافریندراوى گهردوون داناوه، به لام نازانم چۆن بتگۆرم به با.» «ئهى له کى بپرسم؟»

خۆره که ماوه ی خوله کى بیرى کرده وه. با که له نزیکه وه گوئى گرتبوو و حه زیده کرد به هه موو جیهان رابگه یه نى، که ژیری خۆریش سنوورداره. ناشتوانى مامه له له گه ل ئه م کورپه بکات، که به زمانى جیهان ده وى.

خۆر گوتى، «له گه ل ئه وه ده سته قسه بکه، که هه موو شتیکی نووسیوه.»

با که به دلخۆشى هاواری کرد و له هه موو کاتیکی دیکه تووندتر هه لی کرد. چادره کان که وتن و ئاز له کانیش له پره شمه کانیا ن ئازاد بوون. له لاپاله که دا، پیاوه کان یه کتریان گرتبوو، تا با نه یانبات.

کورپه که پووی بو ئه وه ده سته وه رگیا، که هه موو شتیکی نووسیوه. له و کاته دا هه سته کرد ته واوی گهردوون بیده نگ بووه و بریاریدا قسه نه کات.

ته وژمیکی خو شه ویستی ها ته دلی و کورپه که ده سته کرد به نزا کردن. نزیاه ک بوو، که هه رگیز نه بیستبوو، چونکه نزیاه کی

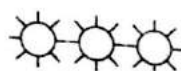

بئێ وشە و تەکاکاری بوو. نەزاکەتی بۆ سوپاسکردنی مەپەکانی نەبوو،
 لەبەرەمبەر دۆزینەوهی پاوانیککی نویدا؛ بۆ ئەوەش نەبوو کۆرەکه
 بتوانی کۆرستالی زیاتر بفروشی؛ پارانەوهش نەبوو بۆ ئەوەی ئەو
 ژنەیی بینیبووی بەردەوام چاوەڕپیی بکات. لەبەدەنگییەکه دا، کۆرەکه
 تیگەیشیت که بیابانەکه، باکه و خۆرەکهش هەولیاندا لەو هێمایانە
 تیگەن، که دەستەکه نووسیونی، دەیانویست دواي پارهوی خۆیان
 بکەون و لەو تیگەن، که لەسەر تابلۆی زمروته که نووسراوه. بیني
 پیشهات لەسەر زهوی و لەبۆشاییدا بۆبوو تهوه و لهوهش ناچن،
 که دەبیندرین؛ بۆیدەرکهوت نه بیابانەکه، نه باکه، نه خۆرەکه و
 نه خەلکیش نازان بۆچی دروستکراون. بەلام دەستەکه هۆکاری
 هەموو ئەمانەیی دەزانی، تەنیا ئەویش دەیتوانی پەرچوو بئافرینی،
 یان دەریا بکاته بیابان ... یان مەرۆف بگۆڕی بەبا. چونکه تەنیا
 دەستەکه تێدەگەیشیت، که نهخشەیهکی گەرەتر گەردوونی بردووته
 خالیک، که شەش پۆژی ئافراندن کردوویهتیە کاری ناوازه.
 کۆرەکه گەیشته ناو پۆچی جیهان و بیني که ئەویش بەشیکی
 لەپۆچی خودا. بیني که پۆچی خودایش پۆچی خۆیهتی. خۆیشی
 دەیتوانی پەرچوو بئافرینی.

ئەو پۆژه سایموم بەشیۆهیهک هەلیکرد، که هەرگیز پیشتر وا
 هەلینه کردبوو. بۆ ماوهی چەندین نهوهی دواتر، عەرەبهکان ئەفسانەیی
 ئەو کۆرەیان دەگێڕایهوه، که خۆی گۆڕیبوو بەبا و لەبەرەنگاری
 بەهێزترین سەرتیپی بیابانەکه دا، خەریکبوو سەربازگەیهک کاول بکات.
 کاتی سایموم وهستا، هەموویان تەماشای شوینی کۆرەکهیان

دەکرد. بەلام ئیدی لەوئ نەما بوو؛ لەبەشتیکی دوری سەربازگەهه و
بەتەنیشته سەربازیکی بەلم داپۆشراوهوه بوو.
پیاوهکان لەجادووهکهی ترسابوون. بەلام دوو کهس دەخنین:
کیمیاهەرکه، چونکه شاگردیکی بیخهوشی بوخۆی دۆزیبووهوه،
سەرتیپه‌که‌ش، چونکه شاگرده‌که‌ له‌شکۆی خودا تیگه‌یشتبوو.
پۆژی دواتر، سەرتیپه‌که‌ مائاواویی له‌کورپه‌که‌ و کیمیاهەرکه‌ کرد
و کۆمه‌لیک خه‌لکی له‌گه‌لدا ناردن، تا ئه‌و کاته‌ی خۆیان ده‌یانه‌وئ
یاوه‌رییان بکه‌ن.

ته‌وای پۆژه‌که‌ پۆیشتن. له‌کۆتایی پاشنیوه‌پۆکه‌دا گه‌یشتنه
په‌رستگایه‌کی قبتی. کیمیاهەرکه‌ له‌سه‌ر ئه‌سپه‌که‌ی دابه‌زی و
به‌کۆمه‌له‌که‌ی گوت بگه‌رپینه‌وه‌ بۆ سەربازگەهه.
کیمیاهەرکه‌ گوتی، «ئیتیر لی‌ره‌وه‌ به‌ته‌نیا ده‌بی. ته‌نیا سی
کاتزمی‌ر له‌هه‌رپه‌مه‌کانه‌وه‌ دوریت.»

کورپه‌که‌ گوتی، «سوپاس. تۆ زمانی جیهانت فێرکردم.»
«ته‌نیا یارمه‌تی باشکردنی ئه‌وه‌م دا، که‌ خۆت ده‌ترانی.»
کیمیاهەرکه‌ له‌ده‌رگای په‌رستگا‌که‌ی دا. په‌به‌نیکی به‌رگ په‌ش
هاته‌ ده‌ره‌وه‌. چه‌ند خوله‌کی به‌قبتی قسه‌یانکرد و کیمیاهەرکه‌ش
داوای له‌کورپه‌که‌ کرد بچیته‌ ژووری.

کیمیاهەرکه‌ به‌بزه‌وه‌ گوتی، «داوام لی‌یکرد پی‌گه‌م بدات ماوه‌یه‌ک
چیشته‌خانه‌که‌ به‌کاربه‌یتم.»

چوونه‌ چیشته‌خانه‌که‌ی پشتی په‌رستگا‌که‌وه‌. کیمیاهەرکه‌
ئاگره‌که‌ی داگیرساند، په‌به‌نه‌که‌ش هه‌ندیک قورقوشمی بۆ هینا،

پاشان کیمیاگەرە که خستییه ناو مەنجەلێکی ئاسنەوێ. کاتی
قورقوشمە که شل بووێو، کیمیاگەرە که هێلکه زەردە سەیرە که
لە جانتاکە ی دەرھێنا. تەلەزمێکی مووناسای لە هێلکه که کردەو، لە
هەندیک مۆمێوێ پیچا و خستیە ناو ئەو مەنجەلێ قورقوشمە که
تیا توابووێو.

پەنگی تیکەلە که سوور هەلگەرا، تەقربەن سوورێکی خۆنن
بوو. کیمیاگەرە که مەنجەلە که لە سەر ئاگرە که لا برد و داینا تا
سارد ببێتەو. لەو کاتەدا لە گەل پەبەنە که باسی جەنگی ھۆزەکانیان
دەکرد.

بە پەبەنە که ی گوت، «وابزانم زۆر دەخایەنێ.»
پەبەنە که چارپس بوو. کاروانەکان بۆ ماوێک لە غیزا لایاندابوو و
چاوێوانی کۆتایی جەنگەکان بوون. گوتی، «بەلام ویستی خودا
دەگاتە جی.»

کیمیاگەرە که لەو لāmدا گوتی، «راستە.»
کاتی مەنجەلە که ساردبووێو، پەبەنە که و کۆرە که بە سەر سوپماوی
تەماشایانکرد. قورقوشمە که شیوێ مەنجەلە که ی وەرگرتبوو و وشک
بووبووێو، بەلام ئیدی قورقوشم نەبوو. ئالتوون بوو.

کۆرە که گوتی، «ئایا پۆژیک فییری ئەوێ دەبم؟»
کیمیاگەرە که لەو لāmدا گوتی، «ئەمە چارەنووسی منە، نەک هی
تۆ. بەلام ویستم نیشان تیبدەم شتە که مەحالی نییە.»
گەرانیوێ بۆ دەروازەکانی پەرستگا که. لەویدا کیمیاگەرە که
خەپلە که ی کرد بە چوار بەشەو.

پارچە یەکی بۆ پەبەنە که راگرت و گوتی، «ئەمە بۆ تۆ، بۆ
بەخشندەبیت بەرامبەر حاجییەکان.»
پەبەنە که لەو لāmدا گوتی، «بەلام ئەمە زۆر لەو زیاترە.»

«جاریکی تر وامه لئی. رهنکه ژيان گویي لیبي و جاری داهاتوو
که مترت پیببه خشی.»

کیمیا گهر که پووی بو کورپه که وهرگیرا. «ئهمه یان بو تو. له جیی
ئوهی به سه رتیه که ت به خشی.»

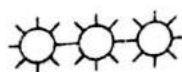
خه ریکبوو کورپه که بلئی زور له وه زیاتره، که به ژهنه پال له کهی
به خشیبوو. به لام بیده نگ بوو، چونکه گویي لیبوو کیمیا گهر که
چی به ره به نه که گوت.

کیمیا گهر که به شیکی هه لگرت و گوتی، «ئهمه ش بو من. چونکه
ده بی بگه پیمه وه بو ناو بیابانه که، ئه و شوینه ی جهنگی هوزه کانی
تیا به.»

چواره م به شی بو ره به نه که راگرت.
«ئهمه ش بو کورپه که. گهر پوژئی له پوژان پیویستی پیی بوو،
بیده ری.»

کورپه که گوتی، «به لام من ده پوم بو سامانه که م ده که پیم.»
کیمیا گهر که گوتی، «منیش دلنیا م له وهی ده یدوزیته وه.»
«ئهی ئهمه بو؟»

«چونکه دوو جاران پاره پاشه که و تکراره که ت له ده ستداوه. جاریک
به بونه ی دزیکه وه و جاریکی ش به بونه ی فه رمانده که وه. من عه ره بیکی
پیری برپا پووچم، برپاش به هه موو په نده کان ده که م. یه کیک
له په نده کانمان ده لئی، شتیکی که جاریک پوویدا، ئیدی پووناداته وه.
به لام گهر دوو جاران پوویدا، به دلنیا ییه وه سیباره ش ده بیته وه.»
پاشان سواری ئه سپه کانیان بوون.

کیمیایا گەرە که گوتی، «دەمەوئ چیرۆکیکت لەبارە ی خەونەو بە بۆ
بگێرمەو».»

کۆرە که ئەسپە که ی نزیکتە کردەو.

«لە سەر دەمی پۆمانی کۆندا، کاتی ئیمپراتۆر تیبریوس،
پیاویکی باش هەبوو و خاوەنی دوو کۆر بوو. یەکیکیان لەخزمەتی
سەربازیدابوو و بۆ دوورترین هەریمەکانی ئیمپراتۆرە که نێردرابوو.
کۆرە که ی تریانی شاعیربوو و تەواوی پۆمای بەدێرە جوانەکانی
کامەران کردبوو.

«شەویکیان باوکی خەونی بینی. فریشتە یە ک دەرکەوتبوو و پێی
گوتبوو وشەکانی یەکیک لە کۆرەکانی بەناوبانگ دەبن و نەوەکانی
دواتر لە بەریدە کەن و دەیلێنەو. باوکه که بەگریانەو لەخەو پام،
چونکه ژیان بەخشنەبوو و شتیکی بۆ دەرخستبوو، که هەموو
باوکی شانازی پێو دەکات.

«لەپاش ماوہ یە کی کورت، کاتی باوکه که دەیویست منداڵیک
پزگار بکات، گالیسکه یە کی دووچەرخە لییدا و مرد. چونکه تەواوی
ژیانی بەرپێگە یە کی راست و عەدالەت گوزەراندبوو، راستەوخۆ پۆیشت
بۆ بەهەشت و لەوئ چاوی بەو فریشتە یە کەوت، که لەخەونییدا
بینیبووی.

«فریشتە که پێی گوت، 'هەمیشە پیاویکی باش بوویست.
بەخۆشەویستی ژیانە گوزەراندوو و بەشکووە مردی. ئیستا دەتوانم
هەر ئارەزوویە کت هە یە بۆت جێبەجێ بکەم.

«پیاوہ که گوتی، 'ژیان بۆ من باش بوو. کاتی هاتیتە خەونم،
پێم وابوو خەلاتی هەموو پەنجەکانم کرابم، چونکه گوتت شیعرەکانی
کۆرە که م بۆ ماوہ ی چەندین نەو دەمێنەو. هێچ شتیکم بۆ خۆم
ناوی. بەلام هەموو باوکی شانازی بەناوبانگی کۆرە که یەو دەکات.

دهمه وئ له داهاتوووه کی دووردا گویم له وشه کانی کوره کهم بی.
«فریشته که دهستی له شانی پیاوه کهدا و ههردووکیان پویشته
داهاتوووه. له ناو کووونه وهیه کی جه نالدا بوون، هه زاران خه لکی
لیبوو و به زمانیکی سهیر ده دوان.

«پیاوه که له خوشیدا گریا.

«به گوئی فریشته کهدا گوتی، 'ده مزانی شیعره کانی کوره کهم
نه مرن. تکایه ده توانی پیم بلئی ئه و خه لکه کام له شیعره کانی
کوره کهم ده خویننه وه؟

«فریشته که له پیاوه که نزیک بووه وه و به نیانی یارمه تیدا بچیته
سهر کورسییه کی ئه و نزیکانه دابنیشی.

«فریشته که گوتی، 'دیره کانی کوره شاعیره کهت له پومادا زور
به ناوبانگ بوون، هه موو که سی حهزی پییده کرد. به لام کاتی پژی می
تیریوس کوتایی هات، شیعره کانی له یاد کران. ئه و وشانه ی ئیستا
گویت لییه، هی ئه و کوره تن، که له خزمه تی سهربازیدا بوو.

«پیاوه که به سه رسورماوی ته ماشای فریشته که ی کرد.

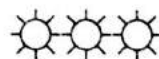
«کوره کهت له شوینیکی دوور خزمه تیکرد و بووه فه رمانده. که سیکی
چاک و عه دالهت بوو. پاشنیوه پویه ک، یه کییک له خزمه تکاره کانی
نه خوشکه وت و واده رده که وت بمری. کوره کهت باسی رابییه کی بو
کرابوو، که دهیتوانی نه خوشی چاکبکاته وه، ئه و جا سی پوژان ئه سب
سواری کرد تا به دوویدا بگه ری. له پیگه بویده رکه وت ئه و پیاوه
به دوویدا ویله، کوری خودایه. خه لکانی دیکه ی بینی، که ئه و
چاکیکردبوونه وه و باسی شاره زایی ئه و پیاوه بو کوره کهت ده کرا.
سه ره پای ئه وه ی ئه و فه رمانده یه کی پومانییش بوو، به لام چوو
سهر باوه ری ئه وان. له پاش ماوه یه کی کورت، گه یشته شوینیک، که
ئه و پیاوه ی به دوویدا ده گه را، سه ردانیده کرد.

«پێی گوت یه کێک له خزمه تکاره کانت نه خۆشه و پابیه کهش
خۆی ئاماده کرد له گه لیدا بپروات بۆ ماله که ی. به لام فه رمانده که
پیاویکی باوه پداربوو و به ته ماشا کردنی چاوه کانی پابیه که، ده یزانی
له حزوری کوپی خودادایه .

«فریشته که به پیاوه که ی گوت، کۆپه که ت ئه م وشانه ی گوت.
ئه مانه ئه و وشانه ن، که له و یادا به پابیه که ی گوت و هه رگیز له یاد
نه کران: «خودایا، من هینده به نرخ نیم تا بیته ژیر بنمیچی
خانووهم. ته نیا وشه یه ک بلێ و خزمه تکاره که م چاکده بیته وه.»
کیمیاگه ره که گوتی، «گرنگ نییه له هه رکویه کی، هه موو که سیکی
سه ر زه وی پۆلیکی گرنگ له میژووی جیهاندا ده بینێ. زۆر به ئاساییش
که سه که خۆی ئه وه نازانی.»

کۆپه که خنی. هه رگیز پێی وانه بوو پرسیار له باره ی ژیا نه وه
هینده بۆ شوانیک گرنگ بی.
کیمیاگه ره که گوتی، «مالئاوا.»
کۆپه که ش گوتی، «مالئاوا.»

کۆپه که بۆ ماوه ی چه ند کاتژمیڕیک به ناو بیابانه که دا پۆیشت
و به باشی گوێی بۆ دلی گرتبوو. ئه وه دلێبوو که پێی ده گوت
سامانه که ی له کوێ شاردراره ته وه .
کیمیاگه ره که پێی گوتبوو، «سامانه که ت له هه رکوی بی، دلێشت
له و شوینه ده بی.»

به لام دلی باسی شتی تری ده کرد. به سه ره رزی چیرۆکی ئه و
شوانه ی ده گێڕایه وه، که میگه له که ی به جێ هیشتبوو و دوا ی خه ونه

دووباره‌کە‌ی که‌وتبوو. باسی چاره‌نووس و ئە‌و هه‌موو مړۆقه‌ی بۆ کرد، که به‌دووی زه‌وی دوور و ئافره‌تی جواندا گه‌رپابوون، به‌بیرۆکه‌ پێشینه له‌سه‌ره‌کانیان به‌ره‌نگاری خه‌لکی ئە‌و ده‌مه‌یان کردبوو. باسی گه‌شت و دۆزینه‌وه‌ی کتیب و گۆرپانکاری ده‌کرد.

کاتی ده‌یویست به‌سه‌ر گرده‌بایه‌کی تردا هه‌لبزنیّت، دلّی چرپاندی، «وریای ئە‌و شوینه‌به‌، که ده‌تخاته گریان. من و سامانه‌که‌شت له‌وین.»

کورپه‌که به‌هێواشی به‌گرده‌باکه‌دا سه‌رکه‌وت. هه‌یفیکی پر، به‌ئاسمانه پر له‌ئه‌ستێره‌که‌وه هه‌لواسرابوو: مانگیک به‌سه‌ر به‌جی هێشتنی می‌رگه‌که‌دا تیپه‌ریبوو. پووناکی هه‌یفه‌که سیبهری به‌ناو گرده‌باکاندا دروستده‌کرد و شیوه‌ی ده‌ریایه‌کی شه‌پۆلاوی ده‌خولقاند؛ ئە‌و پۆژه‌ی به‌بیری کورپه‌که خسته‌وه، که له‌بیابانه‌که‌دا ئە‌سه‌په‌که که‌وتبووه سه‌ر پاشکۆی و کیمیاگه‌ره‌که‌ی ناسی. هه‌یفه‌که‌ش که‌وته قوولایی بیده‌نگی بیابانه‌که و گه‌رانی پیاویک به‌دووی سامانه‌که‌یدا. کاتی گه‌یشته سه‌ر گرده‌باکه، خه‌ریکبوو دلّی له‌سینه‌ی بێته ده‌ره‌وه. تیشکی هه‌یفه‌که و پووناکی بیابانه‌که، هه‌رپه‌مه مه‌زن و سامناکه‌کانی میسر ده‌رکه‌وتن.

کورپه‌که که‌وته سه‌ر ئە‌ژنۆکانی و گریا. سوپاسی خودای کرد، که وای لیکردبوو دواي چاره‌نووسی خۆی بکه‌وئ، که رابه‌ریکردبوو تا پاشایه‌ک، بازرگانی‌ک، پیاویکی ئینگلیز و کیمیاگه‌ریک ببینی. له‌سه‌روو هه‌موو ئە‌و شتانه‌شه‌وه، بۆ ناسینی ئە‌و ئافره‌ته بیاباننشینیه‌ی پێی گوتبوو خۆشه‌ویستی مړۆف له‌خه‌ونه‌که‌ی دوورناخته‌وه.

ئه‌گه‌ر بیویستبا، ئیستا ده‌یتوانی بگه‌رپته‌وه بۆ می‌رگه‌که، بجپته‌وه بۆلای فاتیمه و وه‌ک شوانیکی ئاسایی ژیان بگوزهری‌نئ. له‌پاش هه‌موو شتی‌کیش، کیمیاگه‌ره‌که هه‌ر له‌بیابانه‌که ده‌ژیا، گه‌رچی له‌زمانی

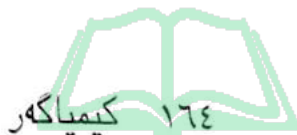
جیهانیشت تێده گەشت و دەشیتوانی قورقوشم بگۆڕی بە ئالتوون. پیویستی نە دەکرد زانست و هونەرەکی پیشانی هیچ کەسیک بدات. کۆرە کە بە خۆی گوت، کە لە پێگەی بە دیهێنانی خەونە کەیدا، هەموو ئەو شتە فێربوو کە پیویستی بوو و ئەزموونی هەموو ئەو شتە کردوو، کە پەنگە خەونی پێیانەو بینیبی.

بە لام ئیستا، لە ساتی دۆزینەوی سامانە کەیدا، بە بیرێ خۆی هێناوە، کە هیچ پرۆژەیک هەتا گەشتن بە ئامانجەکی تەواو نابێ. کۆرە کە تەماشای چوار دەوری کرد و بینی قالدۆنچەیکە پەش بە ناو لە کەدا پۆدەچێتە خوارێ. کاتی لە بیابانە کە بوو، بیستبووی کە لە میسر، قالدۆنچەیکە پەش هێمای خۆدایە.

پیشەتێکی تر! کۆرە کە دەستی بە هەڵکەندنی گەردەباکە کرد. کاتی خەریکبوو، ئەوێ بیرکەوتەو، کە جاریک کریستالفرۆشەکی گوتبووی: کە گویا هەموو کەسێ دەتوانی لە حەوشەیکە ماله کەیدا هەپەمیک دروست بکات. ئیستا کۆرە کە بۆیدەرکەوت، ئەگەر لە باقی ژیا نیشتا بەرد لە سەر بەرد دابنێ، ناتوانی دروستی بکەیت.

بە درێژایی شەو کۆرە کە ئەو شوینەیکە هەڵکەند، کە هەلیبژاردبوو، بە لام هیچی نە دۆزیوە. هەستی بە زەحمەتی ئەو سەدانە دەکرد، کە هەپەمەکانی تێدا دروستکراون. بە لام نەوێستا. لە سەر هەڵکەندن بەردەوامبوو و لە گەڵ ئەو بایەدا دەجەنگا، کە زوو زوو چالەکی پرده کردەو. دەستەکانی سوابوون و شەکەت بووبوو، بە لام گۆیی لە دڵی دەگرت. پێی گوتبوو ئەو شوینە هەلبکەنی، کە فرمیسکەکانی لێدەرژێنە خوارێ.

کاتی خەریکی هەڵکەندی ئەو بەردە بوو، کە هاتبوو بەر دەستی، گۆیی لە دەنگی پێبوو. چەند شکلیک لێی نزیکبوونەو. پشتیان لە پووناکی هەیف بوو، بەو شیوەیەش کۆرە کە نە چاویان

کتبخانه‌ی په‌یق

و نه پروخساریانی نه‌ده‌بینی .

یه‌کیک له‌شکله‌کان پرسى، «لیره چى ده‌که‌ی؟»

چونکه ترسابوو، کورپه‌که وه‌لامى نه‌دایه‌وه . شوینی سامانه‌که‌ی
دۆزیب‌وووه و ده‌ترسا شتیك پروبدات .

شکلیكى تریان گوتى، «ئیمه په‌نابه‌رى جه‌نگى هۆزه‌کانین و
پیوستمان به‌پاره‌یه . چیت لیره‌دا شاردووته‌وه؟»

کورپه‌که له‌وه‌لامدا گوتى، «هیچ ناشارمه‌وه .»

به‌لام یه‌کیکیان کورپه‌که‌ی گرت و هه‌لیدایه ده‌ره‌وه‌ی چاله‌که .
یه‌کیكى تریان که جانتای کورپه‌که ده‌گه‌را، پارچه ئالتوونه‌که‌ی
دۆزییه‌وه .

گوتى، «ئالتوونى تیايه .»

هه‌یف به‌پرووى ئه‌و عه‌ره‌به‌دا دره‌وشایه‌وه، که کورپه‌که‌ی گرتبوو،
له‌چاوه‌کانیدا مه‌رگى به‌دیده‌کرد .

«به‌دلنیاپییه‌وه ئالتوونى زیاترى له‌زه‌وییه‌که‌دا شاردووته‌وه .»

پینگه‌یاندا کورپه‌که له‌سه‌ر هه‌لکه‌ندن به‌رده‌وام بى، به‌لام هیچی
نه‌دۆزییه‌وه . له‌گه‌ل خۆره‌هه‌لاتندا، ده‌ستیانکرد به‌لیدانى کورپه‌که .
برینداربوو و خوینی لیده‌چۆرا، جله‌کانى دران و هه‌ستیده‌کرد مه‌رگ
لێ نزیکبووه‌ته‌وه .

کیمیاگه‌ره‌که گوتبووى، «پاره سوودی چیه‌ گه‌ر بمرى؟ هه‌میشه
پاره ناتوانى ژيانى مروّف پزگار بکات .» له‌کووتاییدا کورپه‌که قیژاندی،
«بۆ سامان ده‌گه‌ریم!» گه‌رچى ده‌مى خوینی لیده‌هات و ئاوسابوو،
به‌لام به‌هیرشبه‌ره‌کانى گوت، که دوو جارن خه‌ونى به‌سامانیکی
شاراوه‌ی نزیك هه‌په‌مه‌کانى میسره‌وه بینيووه .

ئه‌و پیاوه‌ی له‌پابه‌رى کۆمه‌له‌که ده‌چوو، پێى گوتن: «لینگه‌پین .
هیچی تری پینیه . ئه‌لبه‌ته ئه‌م ئالتوونه‌شى دزیووه .»

کورپه که کهوته سەر لمه که و خه ریکبوو له هۆش خۆی ده چوو.
 رابه ره که کورپه که ی رپاوه شاند و گوتی، «ئیمه ده پۆین.»
 به لام بهر له وهی برپات، گه راپه وه بۆلای کورپه که و گوتی، «تۆ
 نامریت. به لکو ده ژیت و فیرده بی، که نابێ مروف هینده گه مژه
 بی. دوو سال پيش ئیستا، ریک له م شوینه دا منیش خه ونیکی
 دووباره م بینى. له خه ونمدا داوام لیکرا برۆم بۆ کیلگه کانی ئیسپانیا
 و بۆ ئه و کلیسه پوخواوه بگه رپیم، که شوان و مه رپه کانیان شه وی
 تیدا ده که نه وه. گویا له وێ دارچناریک له ژووری که لوپه له پیرۆزه کان
 هیه، پیم گوترا ئه گه ر نزیك په گه کانی ئه و دار چناره هه لکه نم،
 سامانیکی شاراوه ده دۆزمه وه. به لام هینده گه مژه نیم بیابانیکی
 ته واو له پیناو خه ونیکی دووباره دا ببرم.»

ئه وجا له بهر چاو ونبوون.

کورپه که به جه سته ی له رزیوه وه هه ستایه سەر پیکانی و جاریکی
 تر ته ماشای هه رپه مه کانی کرد. واده رده که وت پیکه نن، ئه ویش
 له گه لیان پیکه نی، له خوشیدا دلی خه ریکبوو ئاگری ده گرت.
 چونکه ئیستا ده یزانی سامانه که ی له کوپیه.

کتیخانہ پریق

کوٹاپی

کتیبخانه‌ی په‌یق

له‌گه‌ل هاتنی شه‌ودا، کورپه‌که گه‌یشته کلّیسه چۆله‌که . هیشتا دار چناره‌که له‌ژووری که‌لوپه‌له پیروژه‌کاندا بوو، هیشتاش ئه‌ستیره‌کان له‌بنمیچه نیمچه پروخواوه‌که‌وه ده‌بیندران . ئه‌و کاته‌ی بیرکه‌وته‌وه، که له‌گه‌ل مه‌رپه‌کانیدا له‌وئ بووبوو؛ ئه‌و شه‌وه‌ی پیشووی هیمنبوو ... به‌لام ئه‌گه‌ر ئه‌و خه‌ونه‌ی تیا نه‌بایه، که بینیبووی .

ئه‌مجاره می‌گه‌له‌که‌ی نه‌هینابوو، به‌لکو خاکه‌نازیکی پیبوو .
دانیشت و ماوه‌یه‌کی دریژ ته‌ماشای ئاسمانی کرد . ئه‌وجا بتله شه‌رابیکی له‌کۆله‌پشته‌که‌ی ده‌رهینا و که‌میکی لی‌خواردوه . ئه‌و شه‌وه‌ی بیرکه‌وته‌وه، که له‌گه‌ل کیمیاگه‌ره‌که له‌بیابانه‌که بوون، پیکه‌وه شه‌رابیان خواردبووه‌وه و ته‌ماشای ئه‌ستیره‌کانیان کردبوو . بیری له‌وه‌موو پیکه‌یه کرده‌وه، که گه‌شتی پیاندا کردبوو و سه‌ری له‌و پیکه سه‌یره سوپمابوو، که خودا بو دۆزینه‌وی سامانه‌که‌ی بویه‌ل‌بژاردبوو . ئه‌گه‌ر برپای به‌خه‌ونه دووباره‌که‌ی نه‌کردبا، ئه‌وا چاوی به‌ژنه قه‌ره‌جه‌که، پاشاکه، دزه‌که، یان ... به‌خۆی گوت، «ئه‌وه‌یان خسته‌یه‌کی دریژه . به‌لام پیشهاته‌کان له‌ناو پاره‌وه‌که‌دا نووسرابوونه‌وه و نه‌مده‌توانی هه‌له‌ی تیدا بکه‌م.»

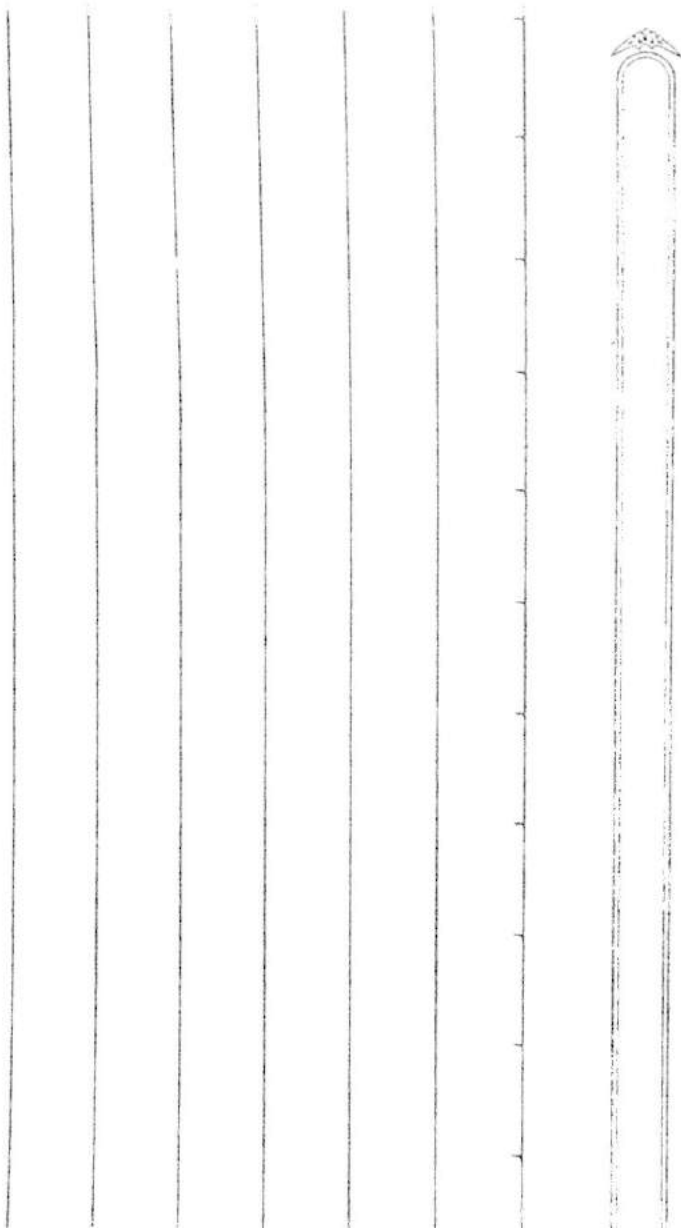
خه‌وی لیکه‌وت، کاتی‌کیش به‌ئاگا هات، خۆر له‌به‌رزایی ئاسماندا بوو . لای قه‌دی چناره‌که‌وه ده‌ستی به‌هه‌لکه‌ندنی زه‌وییه‌که کرد .
کورپه‌که به‌پرووی ئاسماندا قیژاندی، «ئه‌ی جادووگه‌ری پیر، خۆت هه‌موو چیرۆکه‌که‌ت ده‌زانی . ته‌نانه‌ت که‌میک ئالتوونیش

له پهرستگا که بو به جئ هیشتم، تا بتوانم بگه پیمه وه بو ئهم کلێسه یه . ره به نه که پیکه نی کاتی بینی به فرمیسه که وه گه راومه ته وه .
 باشه نه یده توانی پیم بلئی؟»
 له ناو با که دا گوئی له دهنگی کبوو گوتی، «نه خیر. گهر پیم له ناو با که دا گوئی نه ده بینی. جوان بوون، وانیه؟»
 بگو تبايت، هه ره مه کانت نه ده بینی. جوان بوون، وانیه؟»
 کورپه که خنی و له سه ره له کهنه ندر به رده وامبوو. له پاش نیو کاترمیر، خا که نازه که ی بهر شتیکی ره ق که وت. له پاش کاترمیر، یه که سینه به ند پاره ی ئالتوونی ئیسپانی له به رده مدا بوو. هه روه ها به ردی به نرخیشی تیا بوو، ده مامکی ئالتوون، که به چه رمی سوور و سپی رازیندرابوونه وه، په یکه ری له زمروت و گه وه ره دروستکراویش له ناویاندا هه بوو. ئه مه ئه نجامی داگیرکاری ولاتیکی له بیرکراوه، یه کی که له ئیسپانییه گه شتیاره کانیش نه یتوانیوه به منداله کانی بلئی، که ئه و سامانه ی بو به جئ هیشتوون.
 کورپه که ئوریم و تومیمی له جانتا که ی ده ره ئینا. ته نیا یه کجار ئه و به ردانه ی به کاره ئینابوو، به یانییه ک، که له ناو بازارپه که دا بووبوو. هه میسه ژیان و پارپه وه که ی پیشهاتی ته واویان پیشان داوه.
 ئوریم و تومیمی له سینه به نده که دا جیگیرکرد. ئیستا ئه وانیش به شی که بوون له سامانه که ی، چونکه یادخه ره وه ی پاشایه کی پیر بوون، که هه رگیز جاریکی تر چاوی پی نه ده که وته وه.
 کورپه که له بیر خویدا گوتی، راسته؛ ژیان به خشنده یه له گه ل ئه و که سانه دا، که دوا ی چاره نووسی خویان ده که ون. ئه و جا بیر ی که وته وه، که ده بی له سه ره به لینه که ی خوی بپوات بو تاریفه و له ده یا یه کی سامانه که ی بدات به ژنه قه ره جه که. له بیر خویدا گوتی، «به راستی قه ره جه کان زرنگن.» په نگه هه ره له بهر ئه وه بی، که زور گه شت به جیهاندا ده که ن.

با هه لیکرده وه . بای مه شرق بوو، ئەو بایه ی له ئەفه ریکاوه ده هات .
نه بۆنی بیابانه که و نه بۆنی داگیرکاره مووریشه کانی له گه ل خۆی
نه ده هیئا . له جیی ئەوه، ماچ و بۆنیکی بۆ هیئا، که به باشی پیی
ئاشنابوو - ماچیک، که زۆر له دووره وه هاتبوو، هیواش هیواش، تا
له سه ر لیوه کانی نیشته وه ته وه .

کورپه که بزه ی کرد . ئەوه یه که مجاربوو فاتیمه ماچی بۆ بنیرئ .
گوتی، «ئەوه هاتم، فاتیمه .»

www.fb.com/PDFkurd

کتیبه چاپکراوهکانی ئەندیشه

ناوی وەرگیر	ناوی نووسەر	ناوی کتیب	ز
	حه‌مید عه‌زیز	بنه‌ره‌ته‌کانی فه‌لسه‌فه	١
	فه‌ره‌اد پیربال	کورد له‌دیدی	٢
	فه‌ره‌اد پیربال	رۆژه‌لاتناسه‌کانه‌وه (چ ٢)	٣
	جه‌بار جه‌مال	ریبازه‌ئەدەبییه‌کان (چ ٢)	٤
	غه‌ریب	نه‌ته‌وه‌ی زیرابه‌کان	٥
	جه‌عفه‌ر عه‌لی	ناسیۆنالیزم و ناسیۆنالیزمی کوردی (چ ٢)	٦
	جه‌عفه‌ر عه‌لی	سۆفیزم و کاریگه‌ری له‌سه‌ر بزوته‌وه‌ی رزگاری خوازی...	٧
	ئه‌حه‌مه‌دی مه‌لا	مه‌حو‌ی له‌نیوان زاهیرییه‌ت و باتینییه‌ت و... (چ ٢)	٨
ئازاد به‌ر	ئۆشۆ	نه‌ینییه‌کانی ژیان	٩
حوسه‌ین	ستیفن هۆو‌کینگ	کورته‌یه‌ک له‌ میژووی کات	١٠
هه‌یوا	لیۆنارد ملۆدیتۆ	کۆشک	١١
عه‌تا	فرانتس کافکا	فه‌صلول مه‌قال	
مه‌ریوان	ئیبین روشد		